Elizabeth Gage
Destine imprevizibile
2

Pasiuni, secrete, sex, răzbunare...

"O carte extraordinară de la primul la ultimul rînd. Scrisă în tradiția marilor romane americane, **Destine imprevizibile** este plină de violență, erotism, acțiune, totul de cea mai bună calitate..."

Chicago Sun-Times

Molestată și amenințată de mogulul cel mai puternic din Hollywood, tînăra Annie Havilland pleacă la New York. Gloria pare un vis pierdut - dar ea nu își cunoaște încă magia talentului incandescent și a uluitoarei frumuseți.

În Miami, Christine e o prostituată de clasă, blondă, seducătoare, subjugînd bărbații și stîrnindu-le cele mai perverse fantezii. Trăind o copilărie de coșmar, a învățat să stăpînească plăcerea... durerea... și crima.

Cînd steaua lui Annie strălucește cel mai puternic, cînd Christine întîlnește în sfîrșit iubirea, dușmanul lor comun și ascuns va lovi... într-o furtună a pasiunii și a răzbunării.

"**Un roman dur și superb** - o privire intimă aruncată lumii scandaloase a fanteziilor sexuale, această povestire a lui Elizabeth Gage,în care totul e posibil, este șocantă, dar tulburătoare și uluitoare."

Anninston Star

"Intriga se amplifică pe măsură ce viețile lui Annie și Christine se întrepătrund, pentru scurt timp, dar în mod repetat, cu cea a unui scriitor genial, alcoolic și a unei femei misterioase. Finalul romanului este la fel de șocant ca ultimele scene din filmul **Atracție Fatală.**"

Chicago Tribune

Preț 1950 lei

A Glimpse of Stocking
by Elizabeth Gage

© copyright 1990 by Elizabeth Gage

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

Elizabeth Gage

Destine imprevizibile

Traducere de Marinela Cojocaru

Volumul 2

Editura MIRON

București - 1994

CARTEA A DOUA
ÎNGER

Capitolul unu

În cele mai îndepărtate amintiri era dusă în pat de iubiţii Aletheei.

De obicei mîncau împreună – pizza, hamburgeri, salată de cartofi –, mergeau la un film sau la un meci înainte de a se întoarce la hotel sau în camerele mobilate în care dormeau.

Christine asculta zgomotele adulţilor făcînd dragoste: grohăitul întretăiat al bărbatului, suspinele şi tăcerile ciudate ale Aletheei. Copil fiind, învăţase să nu-i întrerupă cu plînsetele ei, de teama unei bătăi violente, răzbunătoare, din partea mamei ei.

Cînd Alethea era plecată ca să-şi facă treaba, iubitul ei, unul dintr-o serie aproape fără chip – distinct,

poate printr-o mustaţă înspăimîntătoare, un miros plăcut sau un deget lipsă – o regula pe Christine.

În acele momente deosebirile dintre bărbaţi se pierdeau ca nesemnificative pentru că durerea pe care i-o provocau era aceeaşi, la fel ca scuzele lor grăbite şi avertismentele ambigue. Ea îşi ţinea ochii închişi.

Existau excepţii care nu o atingeau. Se întreba de ce era îngrijorată. În viziunea candidă asupra lumii adulţilor presupunea că suferinţa cauzată de bărbaţi era modul în care îţi cîştigai respectul şi afecţiunea lor.

Sau cel puţin un mod de a evita o bătaie.

Pe cînd ajunse la vîrsta de cinci ani, carnea dintre picioarele ei se retrase într-un fel de uitare visătoare, fără senzaţii, departe de restul corpului şi chiar de mintea ei.

Pe la şapte ani întreg corpul îi devenise la fel de străin ca o hartă pentru teritoriul arătat.

Îşi dădu seama – pentru că deja îşi avea propriii ei clienţi – că trebuia să-şi păstreze carnea curată, să aibă grijă de ea, deoarece valora bani pentru Alethea. Şi trebuia să facă anumite şmecherii cu ea pentru a-i spori valoarea în dolari şi a evita pedepsele mamei.

Însă totul deveni tot mai uşor, trupul nu-i mai aparţinea de fapt.

Varietatea senzaţiilor era dominată de legi cărora Christine li se supunea cu înclinaţia spre acceptare a unui copil. Putea să simtă ceva neplăcut dacă se tăia la mînă cu un capac de sticlă sau dacă îşi lovea genunchiul de masă.

Dar cînd un bărbat o atingea între picioare, în anus, sau la sfîrcuri, era ca şi cum ar fi citit într-o carte că ciuma neagră ucisese o pătrime din populaţia Europei pe la 1300, sau într-un ziar că zece oameni muriseră într-un accident de maşini de pe autostradă.

Plăcerea însemna pizza cu cîrnaţi, gogoşi, un ecran de televizor la care să se uite în timp ce adulţii erau ocupaţi în camera cealaltă. Un radiator cald, iarna, o pompă de incendiu din care se revărsa apa vara, păpuşa de cîrpe ai cărei cîlţi erau ţinuţi de ace de siguranţă şi speranţe.

Durerea însemna Alethea.

Pretenţiile vieţii erau destul de simple. Trebuia să te ţii cît mai departe de Alethea pînă apăreau semne clare că te puteai apropia fără să fii în pericol.

Însă semnele puteau fi ambigue, înşelătoare. De două ori din trei nu ghiceai bine.

Dacă Alethea îşi întindea braţele şi ochii îi licăreau, buclele de culoarea nisipului legănîndu-se vesele în timp ce degetele se mişcau, puteai păşi înainte cu prudenţă, sedus de promisiunea îmbrăţişării calde,

ciudate, pe care i-o oferea uneori.

Însă de îndată ce ajungeai în mîinile ei, ochii deveneau cruzi, vocea aspră şi o ciupitură usturătoare îţi răsplătea naivitatea.

Deşi ştiai că atitudinea cea mai bună era să te ţii la distanţă cît mai mare de ea şi să o laşi să-şi arunce furia asupra ultimului iubit, cerea în mod imperativ un anumit coeficient de îmbrăţişări, ca un fel de tribut, şi purta o pică nemiloasă zile la rînd dacă nu le primea.

Întotdeauna făcea semn cu o mînă în timp ce cealaltă ascundea la spate un secret.

– Ia ghiceşte ce are mami pentru tine?

Un mic cadou? O pedeapsă? Alertată de greşeli din trecut, ezitai. Însă reflecţia nu folosea la nimic, Alethea fiind mereu cu un pas înainte.

Dacă te apropiai, mîna ascunsă la spate ţîşnea brusc şi te apuca de talie, iar înjurături calme îţi răsunau în urechi în timp ce degetele puternice ale Aletheei ciupeau şi se îngropau în părţile care dureau cel mai mult.

Dacă o evitai de teamă, scotea de la spate o ciocolată şi o arunca în coşul de gunoi.

– Dacă aşa ai de gînd să te porţi cu mama ta, mai bine o arunc. Mie nu-mi trebuie porcăria asta, fii sigură.

Şi mai multe ore, poate chiar zile, ciocolata rămînea disponibilă pe fundul coşului, o tentaţie la care era greu de rezistat. Puteai plănui să o iei noaptea tîrziu sau devreme dimineaţa. Dacă o făceai, Alethea observa şi îţi aplica pedeapsa.

Aşa că lăsai momeala la locul ei. Şi, în cele din urmă, la sfîrşitul săptămînii, tentanta ciocolată urma să dispară odată cu gunoiul.

În timp ce părul lui Christine era pieptănat, întinderea lui blondă şi lucioasă revărsîndu-i-se pe spate, putea auzi vocea plăcută susurînd:

– Eşti o frumuseţe, să ştii. Vei avea grijă de mine cînd voi îmbătrîni, nu-i aşa? Iar degetele de pe umerii ei îi trimiteau o senzaţie plăcută, prea ameţitoare ca să i se poată rezista.

Însă ideea propriei decăderi o înfuria pe Alethea. Dintr-odată peria izbea puternic capul fiicei ei, iar degetele, fără milă acum, îi încătuşau talia mică.

Atît de des ultima prăjitură, ultimii cartofi prăjiţi, ultima felie de pizza erau aruncate la gunoi cînd stomacul lui Christine încă tînjea după ele! Şi Alethea o ştia, Alethea întotdeauna ştia. Christine învăţă să-şi ascundă foamea chiar şi faţă de ea însăşi, pentru că nu făcea decît să deschidă o uşă spre jocuri dureroase pe care nu le putea cîştiga.

Viaţa Aletheei o transformă într-un politician desăvîrşit, versat în subtilităţile mersului pe frînghie. Cu toate că ştia că bătălia era pierdută chiar de la început în faţa unui adversar superior în forţă şi viclenie, deveni expertă în minimalizarea neplăcerilor, procurîndu-şi mici plăceri, mici avantaje.

Şi supravieţui.

Christine niciodată nu-şi imagina că s-ar putea să existe copii pentru care primejdia să însemne monştri nocturni, pivniţe întunecate, căpcăuni şi moarte – dar

nu mama lor.

Astfel de copii, dacă existau, aparţineau unei alte specii.

Un an îl urmă pe celălalt.

Chiar dacă peregrinările lor le purtau prin zeci de oraşe, de la Cleveland la Baltimore, peisajul se schimba imperceptibil. Era întotdeauna fie o stradă cenuşie în faţa unui hotel sau a unei pensiuni, fie întinderea de asfalt a autostrăzii şi a parcării din faţa unui motel. Christine aştepta cu nerăbdare iarna la Miami unde se putea juca pe plajă în timp ce Alethea căuta clienţi printre turişti.

Programul era acelaşi. Gogoşi la micul dejun, hamburgeri la prînz, perioade nedeterminate de singurătate cînd Alethea şi iubitul ei erau ocupaţi; bărbaţi ciudaţi cu mîini, guri şi penisuri care provocau durere – durere pe care nu o putea simţi.

Alethea niciodată nu o săruta pe Christine de noapte bună. Pur şi simplu închidea uşa, preocupată deja de bărbatul din camera alăturată.

Christine nu avea aniversări ale zilei de naştere. Pînă nu auzise de zile de naştere la televiziune nici nu-şi dăduse seama că ele există. În anii care urmară trebuise să-şi inventeze o zi de naştere ca să obţină un carnet de asistenţă socială.

N-au existat nici Zile ale Recunoştinţei, nici

Crăciunuri, doar dacă unul dintre iubiţii mamei ei nu făcea o glumă referitoare la ocazia cu care mîncau într-o autoservire sau îşi aduceau mîncare în cameră. *Halloween*[1], Paştele şi 4 Iulie erau ritualuri străine la care făceau aluzii personajele din serialele de la televizor.

Christine niciodată nu primi cadouri de la Alethea, a cărei generozitate se limita la cîteva monede oferite în zilele cînd se cîştigaseră bani buni. Învăţă să primească daruri doar de la bărbaţi. Mici jucării, brăţări, nimicuri şi obiecte nepotrivite ca, sticle mici de coniac, briceaguri, portchei, scrumiere.

Lui Charlie, cel mai drăguţ dintre iubiţi, îi plăcea să se îmbrace şi să ia cina la restaurant. Cerea meniul copiilor pentru Christine şi uneori o ducea doar pe ea la îngheţată, purtînd-o pe umeri. De la el primi pachete cu gumă de mestecat, pungi cu bomboane, o panglică pentru păr şi, cu mare ceremonie, păpuşa de cîrpe.

Cînd o ducea în pat era blînd şi încet.

– Te doare?

Ea clătina din cap.

– Nu.

Îi plăcea să-şi treacă degetele groase prin părul ei moale. Într-un fel părea să o idolatrizeze. Iar ea nu mai ştia ce să înţeleagă.

1. Ajunul zilei tuturor sfinţilor (31 octombrie).

N-au existat nici parcuri de distracţii, nici case de păpuşi, nici ursuleţi. Doar hainele, alese cu grijă de Alethea ca să pună în evidenţă trupul fraged al fiicei ei, şi periile, acele de păr, chiloţii şi jartierele minuscule – şi bărbaţii.

Christine vedea şi auzea mai tot ce făcea Alethea cu clienţii ei şi curînd învăţă să o facă şi ea.

Îşi dădu seama că deşi actele lor erau fizice, bărbaţii erau o specie de visători. Veneau la Alethea ca să pretindă că o pedepseau sau erau pedepsiţi de ea. Marea lor aspiraţie era durerea şi umilinţa. Christine învăţă să o suporte şi să o aplice.

Şi aşa, propriile ei rochii, pantalonaşi, pantofi şi ciorapi se alăturară biciurilor, frînghiilor, ţepuşelor mamei ei ca extensii ale marilor centre de indiferenţă care erau tinerele organe genitale ale lui Christine. Vocea şi corpul ei aparţineau unor străini care îşi luau plăcerea din ea în acele explozii ale contactului înainte de a dispărea în umbrele aflate dincolo de cei patru pereţi ai ei.

Ceea ce-i aparţinea lui Christine era golul personal dinăuntrul ei. O făcea să fie în siguranţă pentru că o făcea să fie moartă.

Pe la nouă ani era o creatură în afara oricărei categorii, deseori cîştigînd într-o săptămînă mai mult decît un funcţionar superior cu propria lui casă, mintea rămînîndu-i ignorantă faţă de informaţii de bază cunoscute unor copii mult mai mici ca ea, dar deprinsă cu adevăruri pe care astfel de copii erau norocoşi să nu le cunoască.

Ştia cum să facă un bărbat să tremure şi să-şi dea drumul în pantaloni ridicîndu-şi fusta cu un singur centimetru şi zîmbind cu ochii îndreptaţi în sus.

Nu ştia cum să joace şotron.

Ştia cum să ia un taxi, un autobuz sau metroul pînă la un hotel îndepărtat, să-şi găsească drumul spre o cameră în care un bărbat complet străin o regula şi o trimitea înapoi cu un plic plin cu bani, şi să se întoarcă acasă singură prin întuneric.

Nu ştia să meargă cu bicicleta.

Niciodată nu avusese un set de creioane, o carte de colorat, un penar. Nu ştia ce înseamnă o vacanţă, o petrecere cu alţi copii sau o tabără de vară.

Niciodată nu văzuse interiorul unei şcoli.

Cu toate astea avea o minte strălucită şi introspectivă. Şi, în felul ei, era un filozof.

Urmărind tăcută realitatea prezentată la televizor, înţelese că omenirea privită în ansamblul ei îşi ascundea pasiunile şi slăbiciunile cu nimic mai bine sau mai rău decît clienţii pe care ea şi Alethea îi serveau. Ordinea aparentă a lumii se clădea pe o bază neschimbătoare de violenţă şi foamete, aşa cum hainele curate ale clienţilor ascundeau gînduri vinovate şi murdare.

Supravieţuirea însemna luciditate. Succesul însemna să te mişti ager printre iluziile celorlalţi, exploatîndu-le în propriul folos.

Christine făcea munca unei femei cu trupul unui copil. Nu bănuia niciodată că viaţa îi refuzase şansa de a trăi într-o lume a copilăriei.

Însă începu să-şi dea seama, pe măsură ce timpul o maturiza, că poseda talentul dat de la natură şi inteligenţa necesară pentru a trăi în afara orbitei mamei ei.

Ştia că e mult prea tînără să hoinărească singură prin lume fără protecţia unui bărbat. Aşa că, aşteptă răbdătoare, concentrîndu-şi inteligenţa asupra diplomaţiei faţă de Alethea şi pregătindu-se în tăcere pentru o viaţă aflată dincolo de lumea îngustă pe care o cunoştea.

Corpul îi se împlini devreme. La doisprezece ani, rotunjimi de adolescentă îşi adăugaseră graţia frumuseţii ei blonde şi inocente.

Alethea devenise acum mai geloasă ca niciodată, mai tentată să o pedepsească. Însă în ultimul timp era intimidată de ochii goi ai fetiţei, care păreau să o contemple critic, şi de voinţa îndărătnică pe care o sesiza existînd dincolo de exteriorul ei calm. Bănui că Christine, furioasă, s-ar putea răzbuna într-un mod periculos. Aşa că o bătea mai rar şi o păzea straşnic.

Într-o dimineaţă friguroasă din Cleveland, în timpul celui de-al treisprezecelea an al vieţii, Christine se strecură afară din camera de motel în care dormea Alethea şi iubitul ei, luînd cît mai mulţi din banii lor, şi făcu autostopul pînă la Miami.

Nu luă nici o amintire a vieţii ei cu Alethea. Păpuşa de cîrpe fu lăsată pe patul ei mic din camera de hotel.

Cele cîteva nimicuri, inelele şi lănţişoarele pe care le adunase, rămaseră şi ele acolo.

Însă, ascunsă în fundul poşetei ei mici sub bancnotele împăturite, furate de la Alethea, se afla un singur lucru de care Christine nu dorea să se despartă.

O fotografie.

O descoperise pe cînd avea opt ani. Fusese aruncată în buzunarul interior al uneia dintre valizele mamei ei. La vremea aceea locuiau cu Phil, un amant brutal cu Christine şi un bărbat care se certa cu înverşunare cu Alethea în privinţa banilor.

Era o fotografie veche, făcută sub o arcadă. Reprezenta o Alethea tînără cu un bărbat greoi cam de treizeci de ani.

Avea păr lung, cîrlionţat, de culoarea nisipului, sprîncene lungi şi ochi mici, limpezi, care străluceau din fotografie cu o intensitate extraordinară deşi părea beat şi deloc încîntat să pozeze cu Alethea în faţa aparatului.

Purta o cămaşă de lînă sub o jachetă de tip militar. O barbă neîngrijită îi acoperea obrajii şi maxilarul. Degetele puse pe umerii Aletheei erau lungi şi surprinzător de fine.

Christine rămăsese impresionată de focul mocnit, ciudat, din ochii străinului. Dacă fotografia nu minţea, trebuia să fie o persoană deosebită.

Pe de altă parte, văzuse priviri ciudate în ochii multor bărbaţi. Dincolo de ele, o ştia prea bine, stătea la pîndă inevitabila simplicitate a desfrînării.

Puse fotografia la loc şi nu se mai gîndi la ea.

Doi ani mai tîrziu întîlni imaginea bărbatului în ziarul *Tribune* din Chicago.

Adora ziarele. Copil fiind, le tăia pentru a-şi face păpuşi. Era fascinant să fragmentezi lumea şi să o reconstitui într-o siluetă jucărie. Puteai întocmi o mică felie de război sau foamete, incediu sau accident, ca un joc de puzzle în spatele feţei zîmbitoare a unei păpuşi de hîrtie.

Mai tîrziu învăţă să frunzărească paginile unui ziar cu un fel de atenţie de a plana liberă, calmată de capriciile unei lumi ciocnindu- se sub ochii ei fără să o atingă. Obişnuia să se strecoare afară la şase dimineaţa, să cumpere ziarul şi să-l citească apatică, cînd Alethea şi iubitul ei se trezeau.

Însă acum, pe neaşteptate, străinul din fotografie se uita la ea dintr-un ziar de duminică. Părea mai bătrîn şi mai masiv, iar părul îi încărunţise. Continua să aibă privirea pătrunzătoare, luminoasă, care fixa aparatul aproape cu aroganţă.

Era un scriitor faimos, citi Christine. Se numea Damon Rhys, iar romanul lui *Talebeare*, tocmai primise *Premiul Pulitzer*. Autorul articolului afirma că Rhys era cel mai bun scriitor american, poate cel mai mare autor în viaţă din întreaga lume.

Se dădeau cîteva date biografice în articol. Rhys se implicase mulţi ani în lumea teatrului şi continua să

scrie piese de teatru la fel de celebre ca şi romanele lui. Două prestigioase filme fuseseră făcute după scenariile sale originale.

Articolul deveni un interviu. Opiniile lui Rhys erau ciudate. O impresionară pe Christine mai degrabă prin elocvenţa lor poetică decît prin conţinut, care era mult prea abscons pentru mintea ei de copil.

„Oamenii cred că a fi o fiinţă umană este ca şi cum ai fi înfăşurat într-o cochilie frumoasă, protectoare care te păstrează pînă cînd, într-o zi îngrozitoare, moartea vine să te pedepsească zdrobind cochilia şi pe tine odată cu ea", spusese Rhys. „Adevărul este exact contrariul. Doar prin putrezirea şi prăbuşirea cochiliei, murind zi de zi, creştem şi învăţăm să devenim o altă persoană."

„Astfel", încheia el, „lumea este plină de mincinoşi cu chipuri fardate: oameni negînd realitatea vieţii şi a timpului din ei, pentru că ştiu că trebuie să distrugă ceea ce sînt astăzi ca ziua de mîine să fie posibilă. Purtînd masca pe faţă, se ascund printre cei asemenea lor, crezînd că aparţin unei fraternităţi de creaturi la fel de similare între ele ca boabele de fasole dintr-o păstaie. Şi fac tot posibilul să uite că nimeni nu poate muri în locul lor, şi că, fie că le place sau nu, viitorul îi absoarbe pe toţi."

Christine citi rîndurile cu indulgenţă de parcă ar fi fost crezul unei religii străine. Se trezi repetîndu-le din memorie atunci cînd decupă articolul. Se duse la valiza Aletheei, găsi fotografia, o fură şi o păstră împreună cu articolul în cea mai secretă dintre ascun-

zătorile ei.

Era fascinată să-şi imagineze că Alethea apăruse în drumul lui Damon Rhys cu ani în urmă. Ştia că Alethea petrecuse un timp în teatru. Probabil că acolo îl cunoscuse.

Conform articolului, Rhys scria deseori despre lărgirea orbitelor şi posibilitatea punctelor de intersectare. Christine credea că pătrunderea lui în viaţa ei, prin Alethea şi fotografie, era un eveniment miraculos.

Mai mult chiar, îşi imaginã că acea intersectare s-ar putea să fi fost originea propriei ei existenţe.

De ce nu? Avea părul deschis la culoare, aşa cum se pare că-l avusese şi Rhys în tinereţe. Ochii ei erau albaştri ca ai lui. Iar Alethea, cea mai indiferentă femeie de pe pământ, îi păstrase fotografia. De ce?

Dacă nu cumva Rhys era un bărbat deosebit pentru ea.

Dacă nu cumva era tatăl copilului ei.

Încetă să se mai gîndească în mod conştient la această teorie, dar o ascunse în ea, aşa cum ascunsese şi fotografia într-un loc unde Alethea să nu o poată găsi.

Şi începu să cumpere cărţile lui Rhys. Deşi erau mult prea mature pentru ea, le citi cu o rîvnă pioasă, la fel cum un copil orbit de religie tînjeşte după *Biblie.*

Şi, ca o fanatică trăind clandestin într-o stare ateistă, se temea că implicarea ei în doctrina proscrisă va fi descoperită. Nu putea ascunde decît o singură carte odată, ca să se simtă în siguranţă, aşa că le aruncă pe fiecare după ce o studie cîteva săptămîni sau luni şi îşi cumpăra alta în locul ei.

Cărţile conţineau povestiri, romane, piese de teatru, scenarii. Îşi relatau născocirile despre obsesii şi dezastre şi unele dintre ele o ţineau trează în timpul nopţii, pentru că era încă destul de copil ca să fie înspăimîntată de lucruri mai puţin tragice decît propria ei existenţă.

Pe măsură ce anii treceau şi adolescenţa se apropia, fascinaţia lui Christine faţă de lumea lui Rhys deveni mai conştientă şi mai obsedantă. Legătura între opera sa complexă şi mintea ei tînără era viziunea lui asupra speciei umane pe care o vedea reprezentată de visători şi prefăcuţi înnăscuţi, adepţi ai plăcerii trăind în teroarea violenţei dar rămînînd orbi la realitatea care se prăbuşea dincolo de lumea lor ordonată.

Rhys vedea haos acolo unde alţii vedeau crăpături corectabile în armura controlului uman, a puterii umane. Iar Christine, care urmărise ani la rînd imaginile televizate ale siguranţei burgheze între întîlniri amoroase cu bipezi care grohăiau, tăindu-şi păpuşi de hîrtie din ziare pline de povestiri despre indiferenţă şi cruzime, recunoscu adevărul captat de Rhys.

Nu era un adevăr care să protejeze şi să

liniştească. Era un adevăr care ardea ca acidul, fără să ofere nimic în locul iluziilor pe care le spulbera.

Nimic, cu excepţia frumuseţii macabre de a fi singur, de a te avînta cu capul înainte într-o soartă personală diferită şi fără nici o legătură cu cea a celorlalţi oameni. O soartă care înflorea din însăşi distrugerea eu-ului prezent.

De asemenea, Rhys înfrunta viaţa aşa cum era. Vedea slăbiciunile umane care însemnau profituri pentru meseria Aletheei, care făceau ca bărbaţii să vină la femei cu fanteziile lor de vinovăţie şi umilinţă.

Rhys nu se ferea de cruzimea vieţii. Se cresta singur şi îi lăsa otrava să-l pătrundă, încrezător că salvarea – sau cel puţin realitatea – trebuie să apară din însăşi această violenţă.

Christine devoră cărţile una cîte una, descoperind spre mirarea ei că îşi putea aminti conţinutul lor la fel de uşor pe cît îşi amintea de gustul familiar al mîncării, de inconfundabila aromă a ierbii, a ploii, a fumului.

Pentru prima dată în existenţa ei mintea i se trezise la viaţă, găsind în lumea de afară un ecou al propriei experienţe. Destul de extaziată, îşi spuse că întîlnirea lui Rhys cu Alethea era mai mult decît un eveniment miraculos din trecutul ei. Era de asemenea cheia care deschisese uşa spre restul vieţii ei.

Cînd veni timpul să o părăsească pe Alethea, Christine distruse hîrtia îngălbenită pe care era tipărit interviul cu Rhys. Nu voia să lase nici o urmă a contactului ei cu el.

În definitiv, el nu aparţinea lumii pe care ea o lăsa în urmă.

El era viitorul ei.

Christine urma să descopere că diplomaţia pe care o învăţase în timpul anilor petrecuţi cu Alethea o va ajuta foarte mult. Şi că existau puţine probleme în viaţa unei femei pe care să nu le poată rezolva printr-o judicioasă folosire a corpului ei.

La o oră după sosirea ei la Miami îl întîlni pe Johnny, un tînăr proxenet care îi găsi clienţi printre turişti, amatori de jocuri de noroc şi militari. Îi oferi un loc unde să stea, o bătu superficial şi refuză să-i dea orice bani de cheltuială.

Rămase cu el pînă reuşi să se orienteze, sporindu-i aroganţa prin naivitatea comportamentului ei în pat şi prin subtila personificare a unei adolescente ascultătoare.

Cînd veni momentul potrivit, fugi cu cît mai mulţi bani reuşi să fure de la el şi îşi găsi un alt proxenet numit Frank, de care ştia că Johnny se temea, pentru că Frank avea legături mult mai strînse cu lumea interlopă. Peste noapte, avea o nouă garderobă, clienţi mai eleganţi, o carieră în devenire în şantaj, facilitat de vîrsta ei fragedă şi de teama clienţilor de a fi acuzaţi de viol.

Tiparul fu stabilit. Christine înflori ca tînără femeie şi ca prostituată. Înarmată cu un talent providenţial de

a avea încredere doar în ea însăşi era cel mai bun prieten şi protector al ei.

Ştia că potenţialul ei de a cîştiga depăşea cu mult orizontul limitat al lui Frank. Cînd el ajunse un obstacol mai degrabă, decît un ajutor, scăpă de el, folosindu-se de familia din Miami pentru a-l face să-şi bage mînţile în cap în cazul în care ar fi încercat să o oprească.

La şaisprezece ani, Christine era o profesionistă expertă cu o viziune analitică foarte precoce asupra vocaţiei ei. Din moment ce lucra în afara legii înţelese că trebuia să-şi croiască drum printre patru grupuri de interese: cele ale proxenetului ei, ale clienţilor, ale poliţiei şi ale Mafiei.

Fiecare proxenet, o ştia deja, îşi avea slăbiciunea lui proprie. Unul era lacom, altul prost, un altul toxicoman sau amator de jocuri de noroc. Însă toţi erau egoişti, aroganţi şi dispreţuiau femeile. Credeau că tîrfele sînt maleabile, fascinate de ei şi previzibile prin natura lor. Acesta era călcîiul lui Ahile. Pentru că o femeie inteligentă îi putea surprinde de fiecare dată şi îi putea manipula după bunul ei plac.

Clienţii, destul de ciudat, erau croiţi din acelaşi material ca şi proxeneţii. În fanteziile mimate şi gesticulate cu tîrfele, etalau şi ei acelaşi iluzii îndrăgite despre femei – fie ca torţionari batjocoritori înarmaţi cu bice şi tocuri înalte, fie ca victime înjosite. Erau uşor de stăpînit şi de şantajat, deoarece puterea sexuală a fanteziilor lor le distrăgea atenţia de la realitate şi ar fi făcut orice ca să şi le ascundă.

Mafia era factorul cheie al ecuaţiei. Căpeteniile ei îi tratau pe cei din lumea lor fără deosebire de sex. O profesionistă dibace trebuia să impresioneze Mafia prin comportarea ei demnă de încredere, prin simţul raţiunii şi al dreptăţii, disponibilitate pentru anumite favoruri şi respectul faţă de sine.

Mafia se va îngriji de poliţie.

Odată ajunsă în posesia acestor adevăruri, Christine nu trebui decît să-şi perfecţioneze aptitudinile şi să se urmărească în oglindă cum devine cu fiecare zi tot mai frumoasă.

Îşi făcea rost de un nou proxenet ori de cîte ori era necesar, aflîndu-i slăbiciunile şi vrăjindu-l cu farmecele ei deosebite, prefăcîndu-se în acelaşi timp că depinde de el. Cînd înceta să-i mai fie de folos, înceta asocierea cu el. Dacă mişcarea necesita violenţă de un fel sau altul, nu se dădea înapoi.

Apoi apăru Tony. Pe atunci avea deja o binecunoscută reputaţie prin Est şi Vestul mijlociu ca o fată de nădejde, cinstită, care ştia să se descurce, refuza să se lase ameninţată şi era o expertă de mare clasă în prostituţie şi şantaj.

Lui Tony nu-i fu deloc uşor să o obţină de la Joseph Mancini, un patriarh bătrîn pentru care lucrau zeci de femei. Trebui să negocieze sute de mii de dolari în droguri şi influenţă pentru ea. Însă era convins că merită. Fata era surprinzător de frumoasă,

bună pentru încă zece ani, vorbea corect şi – o ştia din sursă directă – dinamită în pat.

Dar ceea ce el nu realiză, a fost că din prima lor noapte împreună, Christine ştiuse că în Tony găsise ţinta pe care o căutase de mult. Privirea sălbatică, nerăbdătoare din ochii lui o convinse. Tony nu numai că o va proteja şi se va îngriji de cariera ei. Tony îi va permite să-l conducă.

Din Alethea nu mai rămăsese decît o umbră în mintea ei, o imagine dintr-o altă viaţă. Nu mai aflase nimic despre ea din ziua cînd o părăsise. I se părea că trecuse un secol de atunci. Durerea provocată de Alethea fusese de mult ucisă de puterea voinţei hotărîte a fiicei ei şi de natura ei prevăzătoare. Întreg trecutul încetase să existe pentru Christine. Un singur simbol se desprindea din copilărie, continuînd să trăiască în imaginaţia ei.

Era faţa lui Damon Rhys.

Îi cumpărase din nou toate cărţile. Îl citi atentă, înţelegînd o nouă faţetă a ideilor sale pe măsură ce fiecare adaos al timpului trecător îi maturiza mintea. Astfel el crescu cu ea, iar perfecţiunea artei lui se cizelă prin schimbările din proprii ei ochi.

Renunţase la fantezia copilărească că el i-ar fi dat viaţă. Şi într-adevăr cum ar putea un singur iubit să fie ales pentru un astfel de rol dintre sutele pe care îi avusese Alethea? Şi, la urma urmei, însăşi Alethea avea ochii albaştri şi părul deschis la culoare pe care îl moştenise Christine.

Nu, întrebarea referitoare la paternitatea ei va

rămîne pentru totdeauna fără răspuns. Era mai bine ca masculul responsabil pentru prezenţa ei pe planetă să fie o fantomă a cărei însăşi existenţă nu putea fi luată în serios.

Şi apoi, o bucura singurătatea ei de orfană. Confirma teoria lui Rhys că se născuse cu o soartă diferită faţă de cea a celorlalţi oameni şi că dacă se va feri de iluziile de care specia umană se agăţa într-un mod atît de jalnic, îşi va găsi calea spre această soartă. Era pur şi simplu doar o problemă de a accepta un gen de violenţă inerentă călătoriei.

Şi nu era oare violenţa ceea ce ea cunoştea cel mai bine?

Îşi îngriji trupul, îşi educă mintea şi îşi economisi banii. Şi aşteptă. Ştia că într-o zi va apărea intersecţia ei, şi va afla la ce anume o condusese întreaga ei viaţă.

Niciodată nu recunoscu în sinea ei în mod conştient că în ciuda tuturor precauţiilor un minuscul fragment neglijat de visuri copilăreşti persistau adînc în ea, un fragment în care încă credea că Damon Rhys era implicat personal în soarta pe care o aştepta şi în semnul ce va apărea.

Îşi spuse că el era doar un mentor intelectual, o tentaţie, un hobby.

Însă îi citi cărţile din nou şi din nou. Iar mica fotografie rămase într-un colţ ascuns din caietul ei.

Şi aşteptă.

Annie

Capitolul doi

The Hollywood Reporter,
12 octombrie, 1969,

Abia la două săptămîni după ce a şocat lumea filmului distribuind-o pe necunoscuta Annie Havilland în rolul exploziv din noul său film A Midnight Hour, *Damon Rhys, geniul recunoscut al Hollywood-ului şi omul cu o mînă de aur a asigurat efectiv viitorul senzaţional al filmului distribuindu-l pe nimeni altul decît pe Eric Shain în principalul rol masculin.*

Surse informate ne-au declarat că Shain, numărul unu la box-office în cea mai mare parte a ultimilor doisprezece ani, şi foarte solicitat, a fost vizat încă de la început pentru rolul Terry din A Midnight Hour, *dar nu l-a putut lua în considerare din cauza altor*

angajamente.

La o săptămînă după probele ultrasecrete care i-au adus domnişoarei Havilland rolul Liane, în hotărîrea lui Shain a survenit o schimbare bruscă, a luat legătura cu Rhys şi la propria lui cerere a dat o probă cu domnişoara Havilland la studiourile International Pictures. *Rezultatul, după cum se spune în meseria lor, a fost electrizant, un contract fiind negociat imediat cu impresarul lui Shain.*

Rhys şi vedetele sale au fost intervievaţi la o scurtă conferinţă de presă ce a avut loc joi. Shain, cunoscut pentru timiditatea sa în faţa reporterilor, a răspuns la întrebări cu obişnuita ambiguitate monosilabică, dar a părut mulţumit să lucreze din nou cu creatorul filmului Time Will Tell[1], *ajuns aproape legendar şi care l-a ajutat în lansarea propriei cariere în urmă cu nouă ani.*

Domnişoara Havilland a fost întrebată cum se aşteaptă să supravieţuiască dublei provocări de a juca o senzaţională femme fatale *în faţa unui public care niciodată nu a auzit de ea şi pe deasupra alături de cel mai atrăgător actor şi rege al box-office-ului.*

O tînără politicoasă şi calmă, domnişoara Havilland i-a fermecat pe reporterii cu candoarea ei.

„– Cînd am citit scenariul filmului", a spus ea, „m-am gîndit că aş fi capabilă să interpretez rolul Liane sub o îndrumare potrivită. Acum că am primit rolul recunosc că nu mai sînt aşa de sigură. Însă, din fericire, domnul Rhys pare să aibă mai multă

1. Timpul va spune

încredere în mine decît am eu. Dacă o mică parte din această încredere mi se va transmite mie, cred că mă voi descurca."

Întrebată cum se va simţi să joace alături de fascinantul Shain, domnişoara Havilland a dat dovadă de un umor neaşteptat.

„– Ei bine", a spus ea aruncîndu-i o privire sfioasă colegului ei, „pentru mine actoria este un lucru foarte serios. Cred că pot promite că voi da dovadă de profesionalism şi de conştiinciozitate pe platoul de filmare. Dacă domnul Shain va putea îndura privirile mele languroase între duble, ne vom înţelege foarte bine. Deşi nu m-aş mira dacă şi-ar petrece pauzele de prînz cît mai departe de mine, ca să poată mînca în linişte."

Pre-producţia la A Midnight Hour începe în această săptămînă, după ce s-a declanşat în mod oficial începerea filmărilor la o petrecere extraordinară găzduită de redutabilul Harmon Kurth. Este de aşteptat ca Mark Salinger, colaboratorul lui Rhys la patru din cele cinci filme de succes, să fie regizor, iar Duncan Worth, a cărui imagine face parte integral din aşa-numitul „stil Rhys", îşi va îndeplini obişnuita funcţie. Rhys însuşi va fi producător executiv, iar Clifford Naumes, producător.

Unii observatori au remarcat că distribuirea lui Eric Shain în rolul lui Terry – încă unul din seria de personaje obsedante şi tulburătoare care sînt specialitatea lui – a fost ultimul fragment din jocul de puzzle necesar pentru începerea filmărilor. Însă, se pare că

însuşi Rhys o consideră pe Liane cheia povestirii sale. Iar asta înseamnă că domnişoara Havilland, o tînără extraordinar de atrăgătoare, cu o ţinută graţioasă şi un mod calm de exprimare, va purta pe umerii ei o povară pe care puţine actriţe cu experienţa ei ar savura-o. Nu numai că va trebui să încarneze unul din cele mai senzuale şi mai explozive personaje create într-o generaţie, dar i se va cere să confere destulă profunzime interpretării ei pentru a ţine pasul cu cel mai cerebral şi mai complex autor din Hollywood, al cărui farmec notoriu provine tocmai din subtilitatea jocului său.

Pentru o actriţă aflată la începutul carierei ale cărei singure apariţii pe ecran sînt cîteva reclame comerciale, Liane va însemna un rol dificil de conceput şi poate o binecuvîntată surpriză.

Damon Rhys, sigur de sine ca întotdeauna, ignoră întrebările referitoare la abilitatea tinerei actriţe de a face faţă acestei provocări.

„– Aşteptaţi să o vedeţi", a fost răspunsul lui morocănos îmbrăţişînd-o patern pe domnişoara Havilland. „Vă va deschide ochii."

Capitolul trei

Harmon Kurth stătea singur în propria lui sală de proiecţie ascunsă în subsolul casei sale. Dăduse instrucţiuni precise să nu fie deranjat. Telefonul de lîngă scaunul confortabil din piele era doar pentru convorbiri cu exteriorul. Numărul nu era cunoscut de nimeni decît de secretara lui personală.

Pe ecranul din faţa lui era imaginea nemişcată a lui Annie Havilland în personajul Liane din proba pe care o făcuse cu Eric Shain în urmă cu zece zile.

Singurul zgomot din încăpere era bîzîitul difuzoarelor aflate de o parte şi alta a ecranului. Buzele tinerei actriţe erau arcuite într-un zîmbet sfios în timp ce privea dincolo de cadru spre locul unde se afla

Shain personificîndu-l pe Terry.

Fata purta o rochie simplă care îi dezgolea clavicula şi îi atîrna pe sîni. Desculţă, se sprijinea cu spatele de masa de bucătărie de pe platou, cu şoldurile împinse înainte. Părul îi cădea pe spate ca o coamă a unui animal.

Kurth apăsă pe butonul de pornire. Filmul începu să ruleze.

– *Unde vrei să pleci?* întrebă ea de pe ecran, vocea ei fiind marcată de un uşor accent sudic. Genunchiul i se mişcă sub tivul rochiei ca un deget care făcea un semn.

– *Acasă. Trebuie.* În prim-plan Shain rosti replica cu obişnuita combinaţie de farmec înşelător şi ambiguitate voalată. Îşi folosea înfăţişarea atrăgătoare ca un contrast perfect pentru slăbiciunile pe care le compunea în personajul său.

Kurth dădu din cap, ţuguindu-şi buzele. Shain era un actor superb. Meritase să fie adus pentru acest film cu toate că bugetul se va ridica cu un milion de dolari. Fără măcar un singur nume mare ar fi putut fi un enorm eşec. Dar Shain nu avea rival la box-office.

Acum aparatul se întoarse la Liane prezentînd-o din cap pînă în picioare.

– *E aşa de cald. De ce te grăbeşti?*

Fata părea să toarcă precum o pisică în timp ce rosti replica. Îşi întinse imperceptibil picioarele. Însăşi moliciunea mişcărilor ei avea ceva violent în ea, ca şi ultima privire atentă în ochii unui animal de pradă înainte de a-şi lua victima în gură.

Acum aparatul alunecă spre coapsele ei lungi, frumoase, trecu de genunchi ajungînd la degetele goale fixate de podeaua de lemn. Îi urmă picioarele pornind spre Shain şi se opri la pelvisul ei cînd îl atinse pe al lui.

– *Haide,* şopti ea, prim-planul fiind îndreptat acum asupra buzelor ei. *Ţi-e cald, nu-i aşa?*

Kurth simţi cum penisul i se întăreşte în pantaloni urmărindu-i limba ţîşnind afară ca să-şi umezească buzele.

Încet, imaginea ei era proiectată trăgîndu-l pe Shain spre dormitor, carnea era expusă atît de ostentativ de vizibil că rochia părea să fi dispărut de pe trupul ei. Mai că puteai să miroşi prin aparat gustul înţepător al sexului ei.

Lui Kurth nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Annie Havilland pe care o regulase cu doi ani şi jumătate în urmă fusese o făptură nevinovată şi deschisă, respectul faţă de sine fiind trăsătura ei cea mai frapantă. Tocmai inocenţa ei îl excitase. Nu va uita niciodată mişcarea atletică cu care scăpase din braţele lui şi cît de excitant fusese cînd Juan o prinsese.

Însă acum, pe ecran, ochii ei argintii străluceau de o patimă neprefăcută. Replicile seducătoare alunecau de pe buzele ei ca invizibile pînze de păianjen menite să prindă şi să ucidă prada. Senzualitatea ei era atît de perfidă că pînă şi obiectivul aparatului părea să facă cu ochiul cu o plăcere răutăcioasă zăbovind asupra ei.

Pentru a cincea oară Kurth reluă filmul urmărind scena de la început, excitarea lui crescînd în aceeaşi măsură cu ura care se încolăcea în jurul fetei proiectate pe ecran.

Era o actriţă bună. Nu exista nici o îndoială în această privinţă. Era educată, inteligentă şi, mai presus de toate, foarte ambiţioasă pentru personajul interpretat.

Dar prezenţa ei pe ecran era o insultă intolerabilă adresată puterii lui Kurht. În mod intenţionat îi închisese uşile producţiei de filme din Hollywood cu doi ani şi jumătate în urmă. Izgonirea ei purta amprenta autorizaţiei sale personale.

Şi iat-o aici, păşind ţanţoşă prin faţa lui cu toată neruşinarea tinereţii şi a talentului ei.

Mulţumită lui Damon Rhys. Afurisitul de Rhys. Era singurul om din cinematografie care ar fi putut-o ajuta, pentru că el făcea mereu numai ce voia şi era prea preocupat de persoana lui pentru a acorda atenţie regulilor, nici vorbă să le mai şi respecte.

Rhys nu putea fi controlat. Nu numai că filmele lui oferiseră un prestigiu nepreţuit studioului *International Pictures* – Academia era îndrăgostită de el ca şi criticii de film din New York şi poponarii de la Cannes – ci şi produceau bani. Nici un studio nu se putea lipsi de un astfel de om.

Însă fără îndoială că fata asta, Havilland, o ştiuse de la început. Kurth era obligat să-i admire viclenia.

Fusese la braţul lui Rhys cînd fuseseră prezentaţi la petrecerea de începere a filmărilor. Rhys, la fel de

îmbătat de reuşita distribuirii ca şi de whisky-ul irlandez pe care îl băga în el cu un pahar mare, radiase de plăcere cînd o prezentase.

Ea dădu mîna cu Kurth fără să arate prin nici un semn că l-ar fi recunoscut, atitudinea ei fiind calmă şi potrivit de respectuoasă faţă de rangul lui.

– De mulţi ani vă admir munca, spuse ea. E o mare fericire pentru mine să mă aflu aici.

Stăpînirea de sine din ochii ei argintii îl avertiză pe Kurth că era periculoasă. Nici o urmă de duşmănie, nici o scînteie de triumf. Doar adevărul clar, dur al faptului că era acolo, în interiorul studioului său, vedeta filmului pe care îl va produce cînd el îi promisese sigur de el că niciodată nu va mai lucra în Hollywood.

Şi acesta nu era decît începutul. Acesta era adevăratul înţeles al strîngerii ei de mînă. Îşi vedea steaua ridicîndu-se într-un viitor care vestea inevitabilul declin al lui Kurth.

Iar asta nu putea însemna decît că în tot acest timp ea îşi pregătise răzbunarea.

Opri din nou filmul asupra imaginii zîmbitoare a fetei.

Trebuia să o distrugă. Nu exista nici o îndoială în această privinţă.

Însă primise rolul. Şi, ceea ce era mai important, era bună în el. Foarte bine. Kurth, un fin cunoscător al

actriţelor, era sincer uluit de puterea ei de a comunica emoţii prin intermediul aparatului de filmat.

Înainte de toate Kurth era un profesionist. În mintea şi în acţiunile lui interesele studioului erau pe primul plan. Cu toate astea, ura din suflet, nu mai puţin ca zvîcnetul dureros dintre picioare, trebuia stinsă.

Nu exista decît o soluţie. Va profita de fată, de data asta, înainte să o anihileze. Se va folosi de ea, apoi o va zdrobi ca pe o furnică.

Soluţia îi va lăsa mîndria jignită, pentru că va însemna un pas înapoi faţă de promisiunea fermă de acum doi ani şi jumătate. Dar va împuşca doi iepuri dintr-o singură lovitură: va produce un film bun pentru *International* şi va elimina o ameninţare serioasă a autorităţii sale.

Kurth începu să se gîndească la detaliile planului său. Mijloacele, armele.

Dar îi venea greu să se concentreze, ecranul continuînd să-i ofere imaginea ei, aţîţîndu-l cu frumuseţea ei, zîmbind, carnea fiindu-i un fir lucios strîngîndu-se în jurul esenţei patimii fiecărui bărbat.

Era multiplă acum, pentru că, în ochii ei, Kurth nu o vedea doar pe Liane ci şi fata înspăimîntată, disperată de la care îşi obţinuse plăcerea acum doi ani – apoi din nou protejata calmă a lui Rhys apucîndu-i mîna la petrecere, victoria ei fiind un secret cunoscut doar de ea şi Kurth.

Şi era şi o actriţă fantastică – o realizare înfăptuită în anii care se scurseseră – aruncîndu-se cu un abandon total în senzualitatea muşcătoare a rolului

Liane. Fiecare por din ea respira primejdie, foame de dominare şi dorinţă sexuală. Mai presus de toate, dorinţă sexuală. O seducătoare înnăscută, îşi găsise arma şi o folosea fără milă.

Simţindu-şi măruntaiele în flăcări, Kurth renunţă să mai încerce să-şi adune minţile. Înhăţă telefonul şi formă un număr.

– Da?

– Sandra? spuse el, respirînd uşurat. Eu sînt. Vino aici. Acum.

– Păi... adică, sînt aşteptată în altă parte, domnule...

– Las-o baltă. Te voi recompensa. Să fii aici în zece minute şi te aşteaptă o mie de dolari în plus.

Închise fără să-i mai aştepte răspunsul. Respira greoi în timp ce se uita la silueta provocatoare a fetei de pe ecran.

Cînd te gîndeşti că trebuia să se mulţumească cu carnea cunoscută a Sandrei, el dorindu-şi sîngele lui Annie Havilland!

Capitolul patru

Inima lui Annie nu încetase să bată mult prea repede din clipa în care Eric Shain păşise pe platou pentru proba dată cu ea.

– Spune-mi Eric, i se adresă el, aruncîndu-şi puloverul pe spătarul unui scaun de pînză înainte de a-i strînge mîna. Sper că acest test programat atît de neaşteptat nu te deranjează. Mă bucur că ai putut veni.

Era imposibil de comparat acest străin înalt, frumos, dar foarte uman, cu faimoasa persoană de pe ecran care bîntuise visurile lui Annie, ca şi ale celor mai multe femei americane timp de doisprezece ani. Nu putea decît să dea din cap stingherită şi să se

pregătească pentru ce va urma.

Însă nu rămase timp pentru nici un fel de pregătiri. În cîteva minute se aflau deja sub reflectoare cu Damon în spatele aparatului de filmat, şi, ca Liane, gusta pentru prima dată buzele lui Eric Shain.

Se îndoia că va coborî curînd cu picioarele pe pămînt.

Însă zarurile erau aruncate. Aşa de incredibil cum părea, urma să joace într-un film cu Eric Shain produs de Damon Rhys.

Singură m-am băgat în asta, îşi tot repeta ea. *Nu mai pot face nimic decît să termin ce-am început.*

Cu degetele încrucişate şi cu dinţii încleştaţi, se luptă să rămînă calmă.

Era mai uşor de spus decît de făcut.

Doar o mînă de actori de la Hollywood erau la fel de respectaţi ca Eric Shain. Însă nici unul nu poseda un magnetism atît de puternic.

Primul lui rol principal a fost cel al unui adolescent debusolat într-o dramă psihologică violentă şi înspăimîntătoare intitulată *The Mirror Game*[1]. Jucînd cu o siguranţă nefirească pentru un actor atît de tînăr, devenise peste noapte un adevărat idol. De atunci impactul lui asupra unei generaţii de cinefili a fost

1. Jocul oglinzii

comparat cu cel al lui Montgomery Clift şi James Dean.

Ca adolescentă, Annie îl idolatrizase şi îi văzuse filmele de cît mai multe ori îşi putuse permite. De-a lungul a o mie de nopţi candide visele ei se rotiră caleidoscopic în jurul imaginii lui, iar carnea ei de femeie trezindu-se la viaţă, se însufleţea doar la menţionarea numelui lui.

Pe ecran emana un farmec nepăsător şi o sensibilitate aproape morbidă. Farmecul lui copilăresc era umbrit de ceva etern şi trist.

Ambiguitatea înfăţişării lui îl făcea o persoană şi mai senzuală. Milioane de femei îşi doreau să-l îmbrăţişeze şi să-l răsfeţe, şi de asemenea să leşine neajutorate în braţele lui puternice; să-şi treacă degetele prin părul lui negru, bogat şi ondulat, să deschidă buze nerăbdătoare irezistibilei apropieri a sărutului lui. Stările complexe ce se perindau prin ochii lui albaştri, strălucitori, fascinau într-un mod hipnotic nenumărate admiratoare.

În copilărie fusese un excelent actor de teatru, dar îşi închinase anii maturităţii în întregime filmului. În ciuda incomparabilului succes şi a incontestabilului talent, nu cîştigase nici un *Oscar* şi fusese nominalizat doar o singură dată. Annie credea că asta se datora faptului că îşi ascundea marile abilităţi tehnice sub faţa frumoasă şi prezenţa pe ecran. Propria lui personalitate era atît de captivantă, încît nimeni nu percepea arta interpretărilor lui.

Deşi căutat asiduu de toţi marii producători ai zilei, Shain îşi alegea scenariile cu mare grijă. Rezultatul

era că prin fiecare film crea o nouă dimensiune psihologică pentru el însuşi, o nouă faţetă a personalităţii multilaterale pe care o reprezenta vocaţia lui de actor.

Era într-adevăr o personalitate tulburătoare. Toate personajele pe care le alegea erau într-un fel fărîmiţate pe dinăuntru, aşa încît farmecul şi candoarea lor superficială mascau suflete torturate uneori pînă la autodistrugere.

Deci, nu a mirat pe nimeni cînd, în urmă cu nouă ani, şi-a încîntat admiratorii prin interpretarea din al doilea film al lui Damon Rhys, *Time Will Tell.* Afinitatea firească dintre cei doi bărbaţi provocase scîntei pe ecran pentru că fiecare spunea ceva despre slăbiciunile nevăzute ale naturii umane care unesc viaţa cu pericolul, iubirea cu posibila damnaţiune.

Rhys cîştigase *Oscarul* pentru cel mai bun scenariu original, iar în discursul de acceptare a premiului îi conferise lui Shain titlul de coautor, deoarece crearea rolului masculin fusese la fel de crucială în succesul filmului ca şi scenariul.

De atunci carierele celor doi se desfăşuraseră separat, la aceleaşi înălţimi ameţitoare. Dar nu era o surpriză că Rhys nu-şi uitase faimosul prieten şi se gîndise la el pentru rolul Terry din *A Midnight Hour.*

Iar acum, după dificultăţi iniţiale care păruseră de neînvins, Shain acceptase rolul.

Annie nu se putea hotărî dacă trăia un coşmar sau un vis devenit realitate. Era incredibilă ideea de a împărţi ecranul cu Shain. La urma urmei de mai mulţi ani era numărul unu la box-office printre starurile masculine, iar ea era însăşi definiţia unui nimeni.

Ba, chiar mai rău, Shain era de departe cel mai mare sex-simbol al generaţiei sale. Iar Annie trebuia să o joace pe fatala seducătoare care îl corupe şi îl distruge pe ecran. Cum putea ea să spere că va crea un personaj destul de puternic pentru a se măsura cu al lui?

Pînă şi la scurta lor întîlnire simţise magnetismul sexual emanînd din corpul viril al lui Shain în timp ce instinctele lui îşi căutau drumul spre Terry, găsindu-l şi trezindu-l la viaţă cu o siguranţă uluitoare. Anii în care îl admirase în filme nu o pregătiseră pentru spectacolul mai intim al urmăririi artei lui luînd formă într-un personaj.

Iar acum ştia că zvonurile despre el trebuie să fie adevărate.

Pînă şi cei mai puţin familiarizaţi cu Hollywood-ul auziseră că Shain era personal la fel de irezistibil pe cît de admirabil era profesional. În ultima decadă numele lui fusese legat de cel al celor mai frumoase femei din lumea filmului, de la actriţe tinere la vedete cu douăzeci de ani mai în vîrstă ca el. Nici ea nu părea capabilă să-i reziste. Ziariştii scriau mereu în termeni voalaţi despre bărbăţia lui şi despre apetitul veşnic nesătul faţă de sexul opus.

Annie nu-şi făcea probleme că va fi sedusă de el

pentru că se îndoia că cineva atît de puţin cunoscut l-ar putea interesa. Însă în cele cîteva clipe petrecute împreună simţise deja o instinctivă dorinţă feminină de a-l ajuta şi de a-l proteja, atît de fină era sensibilitatea pe care o sesiza sub interpretarea lui.

Emoţia era ameţitoare din moment ce ştia că în rolul lui Liane i se cerea să-l anihileze. Şi era cu atît mai descurajantă cu cît părea complet deplasată.

Făcu tot posibilul să scape de aceste senzaţii ciudate şi să-şi limpezească mintea pentru munca care o aştepta. Peste două zile urma să repete cu Shain sub ochiul exigent al lui Damon Rhys. În mai puţin de o lună vor începe filmările la *A Midnight Hour.* Ca actriţă, i se oferise şansa unei vieţi, trebuia să o accepte.

Deoarece ceva îi spunea că s-ar putea să fie şi ultima.

Capitolul cinci

La vremea sa Harvey Conklin fusese ţelul nevăzut al Hollywood- ului, iar actorii servitorii săi răsfăţaţi.

De mai bine de patruzeci de ani, deşi angajat sub o varietate de denumiri de patru studiouri importante care rivalizau mereu pentru serviciile sale, Harvey Conklin reprezentase singura şi veritabila Voce a Hollywood-ului pentru lumea de afară.

În acel timp aproape fiecare eveniment de importanţă privind amorurile, prietenia sau duşmănia a două staruri, ca să nu mai vorbim de bîrfa care îi ponegrea pe cei mai puţin norocoşi în scandaluri care le încheiau carierele, fuseseră orchestrate personal de Harvey Conklin.

Mulţumită lui Harvey zeci de necunoscuţi fuseseră făcuţi staruri peste noapte, sute de filme mediocre primiseră o reclamă senzaţională transformîndu-se în succese financiare, nenumăraţi producători, scriitori şi regizori urcaseră pe culmile gloriei – doar ca să-şi vadă existenţele dispărînd în anonimat ca spuma şampaniei cînd cădeau în dizgraţia lui.

În perioada de vîrf a erei sale nici un star cît de cît important nu putea privi în trecut fără să vadă pe undeva amprenta lui Harvey Conklin asupra carierei lui sau a ei. Un om lipsit de modestie, Havey considera Hollywood-ul propria sa creaţie, iar starurile sale, animalele lui preferate.

Scăpă neatins de terorile erei McCarthy nu doar pentru că valoarea lui pentru Hollywood ca instituţie americană era incalculabilă, ci pentru că alesese în mod prudent să fie implicat ca martor într-o comisie a Congresului, şi avu grijă ca acei dintre prietenii lui care îi datorau favoruri să facă la fel.

Cînd totul se termină, Harvey fu aclamat ca un mare american. Şi, adevărul fie spus, îi era scîrbă de comunism. Însă şi mai mult îi era scîrbă de ideea ca oricare dintre starurile sale ar putea avea opinii politice diferite de loialitatea faţă de studiouri, de star-sistemul autotputernic – şi faţă de el.

Şi aşa, timp ce patru decenii, Harvey a rămas voluntarul comandant suprem al industriei filmului, dominînd bîrfele, zvonurile, faima şi scandalul. Era invizibilul maestru de ceremonii din spatele uzinei de vise numită Hollywood.

Dar în ultimii ani, pe măsură ce forţa industriei era eclipsată tot mai mult de presiunea implacabilă a televiziunii, de apariţia unor producători independenţi, şi de prăbuşirea star-sistemului, puterea lui Harvey Conklin scăzu şi ea în mod proporţional. Era bătrînul politician al unui oraş pe moarte, şi cel mai mare specialist în viaţă a unei arte pe cale de dispariţie: făurirea unui star.

Şi astfel, cîndva un monarh absolut, mai presus de orice critică, ajunsese acum, la şaptezeci şi trei de ani, un înveliş vulnerabil al fostei sale glorii, posesorul unor puteri devenite fragile şi al unei influenţe nesemnificative în timp ce studiourile se îndreptau spre faliment, iar starurile pe care le crease îmbătrîneau în mediocritate.

Şi, totuşi, Harvey se agăţa de ceea ce-i mai rămăsese cu o mînă încăpăţînată, chiar dacă vlăguită.

Astăzi Harvey Conklin era aşezat în luxoasa sală de aşteptare din biroul lui Harmon Kurth.

Se afla aici de mai mult de treizeci de minute – un inimaginabil interval de timp în zilele sale de glorie. Convocarea de a se prezenta la biroul lui Kurth fusese făcută tăios, nepoliticos, şi venise din partea unui secretare. Aceste semne erau categoric de rău augur în circumstanţele actuale.

Într-un tîrziu, secretara îi făcu semn să intre. Kurth

nu veni la uşă, ci doar se roti în scaunul lui în clipa în care vizitatorul apăru în prag.

– Harvey – zîmbi el larg, ia loc. Te rog.

– 'neaţa, Harm, reuşi Harvey să se prefacă bine dispus, întinzîndu-i mîna. Mă bucur să te văd.

– Plăcerea e de partea mea, spuse Kurth. Îmi pare îngrozitor de rău că nu te-am putut suna eu însumi. Am avut una din acele afurisite şedinţe cu Guvernatorul, legate de impozitele corporaţiilor şi balanţa de plăţi a statului. O adevărată pacoste, dar trebuie să-l tratez cu respect, pentru binele nostru al tuturor. Ce zici de un pahar, Harvey?

Bătrînul domn ridică două mîini în semn de protest politicos. Ştia că va trebui să rămînă cu mintea limpede în timpul acestei întîlniri.

– Niciodată înainte de cinci, spuse el. Stomacul ăsta bătrîn nu suportă. Ce pot face pentru tine, Harm?

Harmon Kurth îşi uni degetele mîinilor. Rămase perfect nemişcat cînd se uită în ochii spălăciţi ai lui Harvey.

– Ei bine, Harvey e mai degrabă o problemă de ce pot eu să fac pentru tine.

Cu o întîrziere voită aruncă o privire asupra unui dosar deschis, aflat pe masivul său birou. Părea să evalueze elementul surpriză în timp ce-i studia conţinutul.

– Harvey, spuse el în cele din urmă, închizînd dosarul, cred că îl cunoşti pe un tînăr şofer din Beverly Hills numit – deschise pentru o clipă dosarul – numit Tom Pasnek. E adevărat?

Ochii lui se făcură reci. Harvey Conklin trebui să ridice capul din poziţia sa în scaunul din faţa biroului pentru a întîlni privirea lui Kurth.

– Harm, spuse el fără vlagă, nu înţeleg.

– Tînărul lucrează pentru o firmă numită *Prestige Livery,* dacă nu mă înşel, spuse Kurth. Acum, întrebarea mea este simplă, Harvey. Cunoşti această persoană?

Bătrînul se foi în scaunul lui. Se făcuse palid şi ochii lui îl priveau implorator pe Kurth.

– Harm... nu prea ştiu ce să spun.

Kurth se ridică, dominîndu-şi oaspetele. Cînd vorbi sila îi arcui buzele senzuale.

– Harvey, spuse el, vreau să înţelegi un lucru. Toţi muncim împreună în această lume a filmului, şi ştim pe cine să apreciem. *International Pictures* nu va permite cuiva o schemă ieftină de şantaj ca să-i facă rău unui om de importanţa ta – un om cu care *International* a avut de mulţi ani o relaţie cordială şi mutual benefică. Asta în primul rînd.

Privi gînditor prin ferestrele înalte spre colinele îndepărtate, aflate dincolo de spaţiul studioului.

– Şi exact din acest motiv – se întoarse din nou spre Harvey – am crezut că trebuie să ştii că o anumită informaţie despre relaţia ta cu acest tînăr a ajuns în mîinile noastre. De unde a venit nu cred că e necesar să-ţi mai spun. Ceea ce contează este că nu va depăşi limitele acestei încăperi. Te-am chemat aici doar ca să ţi-o spun.

Harvey Conklin dădu din cap, mult prea precaut

pentru a da drumul oftatului de uşurare pe care îl simţea crescînd în el.

Îl angajase pe Tom Pasnek într-o zi din iarna trecută cînd şoferul lui obişnuit se îmbolnăvise. În timpul unei după-amieze aglomerate cu multe întîlniri prin Beverly Hills au ajuns să se cunoască destul de bine.

Tînărul era fermecător de candid, modest şi respectuos, încît fusese o încîntătoare surpriză să se trezească cu el gol într-o cameră de motel. Virilitatea lui, după cum se dovedi, era la fel de impresionantă ca şi faţa frumoasă.

De atunci erau amanţi. Tom era un băiat de treabă. Dacă era un şantajist era unul foarte subtil, cerînd din cînd în cînd un mic împrumut, acceptînd drept cadou o cămaşă, o centură, o pereche de pantofi, un bilet de avion la Lake Tahoe sau Las Vegas cînd Harvey se afla şi el acolo.

Relaţia fusese prietenoasă, întunecată doar de o mică ceartă sau două. Era un flirt ideal pentru un homosexual bătrîn şi cam delicat, care avea nevoie de un iubit tandru şi îndatoritor.

Niciodată nu-i trecuse prin cap lui Harvey că s-ar putea să existe alţii în spatele lui Tom. Oameni mai puţin prietenoşi, mai puţin modeşti, mai puţin maleabili ca el.

Pînă acum.

Harmon Kurth se aşeză din nou la masivul lui birou şi deschise dosarul.

– Harvey, spuse el serios, Hollywood-ul nu mai

este locul care obişnuia să fie. Iar cei de aici nu mai pot fi ceea ce au fost sau să se comporte aşa cum s-au comportat dacă vor să supravieţuiască. Ne dăm seama că în ziua de azi trebuie să rămînem împreună şi să avem grijă unul de altul. Reputaţia noastră colectivă are nevoie de cea mai scrupuloasă îngrijire.

Din nou închise dosarul, ochii aţintindu-i-se asupra bătrînului din faţa lui.

– Un bărbat ca tine are nevoie de protecţie, Harvey, spuse el. Iar noi cei de la *International* sîntem mai mult decît fericiţi şi recunoscători să ţi-o asigurăm. Vorbesc destul de clar? Tonul lui era la fel de mult un avertisment ca şi o liniştire.

– Înţeleg foarte bine, Harm. Nici nu-ţi pot spune cît de mult apreciez.

– Nu mai spune nimic, Harvey. Kurth îşi ridică palmele într-un gest de dezaprobare batjocoritoare. Nici un cuvînt. Ştiam că vei înţelege. Şi te poţi baza pe mine. Ai promisiunea mea.

Coborî vocea, chipul lui întunecîndu-se.

– Ţinînd seama de asta, firește, trebuie să ştiu că mă pot baza pe discreţia ta de acum înainte. Fără greşeli, fără gafe. Aminteşte- ţi, bătrîne prieten: nimic nu mai e sfînt. Totul e trecător – şi toţi sîntem muritori. Ridică din umeri. Aşa e lumea în care trăim.

Harvey Conklin înţelese perfect ameninţarea.

– Poţi conta pe mine, Harm, spuse el, picături de transpiraţie atîrnîndu-i pe fruntea ridată în timp ce-şi asculta bătăile inimii.

În sufletul lui suferinţa se amestecă cu groaza. Se

gîndi la figura de Adonis pe care nu o va mai atinge, la frumoasa bărbie tînără pe care nu o va mai mîngîia cu degetele lui zbîrcite, la buzele senzuale ale şoferului. Durerea pe care o simţea era cumplită, dar se sili să privească dincolo de ea.

Acum era important să supravieţuiască. Iar supravieţuirea era în mîinile creaturii inumane, fără suflet, care se uita în jos la el.

– Să nu mai vorbim despre asta, spuse Kurth împingînd scîrbit dosarul la o parte. Vom presupune că nu a existat niciodată. Eşti de acord?

Bătrînul încuviinţă dînd din cap cu rîvnă.

– Minunat, spuse Kurth aşezîndu-se zîmbind în scaunul lui.

În taină era încîntat că îl pusese la pămînt pe bătrînul poponar după toţi anii ăştia. Nu era pentru prima dată cînd se folosea de marca lui specială de şantaj pentru a intimida directorii de la *International* ca şi pe toţi ceilalţi din întreg Hollywood-ul care depindeau de studio.

Însă îl păstrase pe Harvey Conklin de aproape o decadă pentru că îşi dăduse seama că atunci cînd îi va cere ceva ocazia trebuia să fie una importantă. Puterea lui Harvey, deşi mult slăbită, era încă considerabilă. Trebuia folosită cu înţelepciune.

– Excelent, repetă Kurth, părînd deja pierdut în gînduri, de parcă ceva îl făcuse să uite de prezenţa lui Harvey. Se încruntă şi atinse un *press-papier* de pe biroul lui.

– Ascultă, Harvey, spuse el brusc. Mai există o

problemă pe care trebuie să o discut cu tine. Ceva destul de important. Bănuiesc că ne vei putea ajuta să o rezolvăm.

– Orice, Harm, spuse Harvey ascunzîndu-şi tremurul din voce. Orice.

– Avem o situaţie delicată aici la *International,* se încruntă Kurth. Unul din lucrurile alea care apar pe neaşteptate fără să ai timp să te pregăteşti pentru ele. Destul de enervant. E vorba de o tînără actriţă. Se numeşte Annie Havilland...

– Cum să nu, Harm, spuse Harvey Conklin scoţîndu-şi batista pentru a-şi şterge transpiraţia de pe buza superioară. Cum te pot ajuta?

Kurth zîmbi.

– Făcînd ceea ce ştii să faci cel mai bine, Harvey. Ce altceva?

O jumătate de oră mai tîrziu Harvey Conklin plecă. Kurth îi adusese la cunoştinţă ceea ce se aştepta de la el. Harvey era pregătit să-i execute întocmai instrucţiunile, pentru că ştia că modul lui de viaţă, atîrnînd de un fir de toleranţa lui Kurth, era acum în joc.

Kurth rămase o clipă singur la biroul lui. Apoi ridică receptorul şi formă un număr interurban.

După cîteva apeluri se auzi o voce masculină, fără vlagă şi destul de răguşită.

– *Dugas Investigations.* Cu ce vă pot fi de folos?

– Kurth la telefon.

Urmă o scurtă tăcere.

– Materialul a fost satisfăcător? întrebă vocea.

– În esenţă perfect. Vă mulţumesc foarte mult domnule Dugas. V-am trimis onorariul prin poştă. Vorbind în receptor Kurth privi spre faţada Studioului de Sunet 12. Voi lua legătura cu dumneavoastră dacă vom mai avea nevoie de informaţii privind dosarul Conklin.

– Bine, domnule. Vocea i se adresă cu mîndrie profesională şi poate o notă de servilism ironic.

– La revedere. În tonul lui Kurth nu se simţea nici o urmă de căldură. Mintea lui era deja în altă parte.

Wally Dugas puse jos receptorul şi ascultă scrîşnetul scaunului vechi întorcîndu-se spre peretele fără ferestre ale micului său birou.

Pe lambriurile ieftine atîrna o diplomă înrămată şi un tablou cumpărat la solduri înfăţişînd un peisaj cu o stridentă risipă de frunze de toamnă. În faţa mesei din metal se aflau două scaune pentru vizitatori şi o scrumieră cu picior. Jaluzelele erau trase pentru a acoperi sticla de la uşă pe care era pictat numele firmei.

Era o încăpere mai modestă şi mai stereotipă decît în romanele lui Raymond Chandler, şi aşa şi-o dorea Wally. El nu-şi căuta clienţii. Singurii oameni

care veniseră aici în ultimii zece ani o făcuseră dintr-o greşeală sau alta.

Wally întreprindea singur toate investigaţiile confidenţiale şi era plătit direct în contul său bancar de oameni cu care trata doar la telefon. Numele nu-i era prea cunoscut în meseria lui, acceptînd puţini clienţi.

Doar profesioniştii experimentaţi de la vest de Mississippi ştiau că Wally Dugas era poate cel mai prespicace şi ingenios detectiv din domeniul său la ora actuală. Marile agenţii apelaseră la serviciile lui cînd consideraseră că oamenii lor nu erau destul de buni. Poliţia din vreo zece state îl folosise în mod neoficial.

Colegii lui îl numeau un specialist în probleme delicate, dar Wally se considera un expert în descoperirea secretelor. În ochii lui lumea era o reţea complexă de camuflaje. Vocaţia lui era să vadă prin ele.

Cu trupul lui gras, faţa rotundă şi inocentă, manierele fără distincţie Wally arăta ca o nulitate anostă. Timp de douăzeci de ani cultivase această imagine, şlefuindu-şi comportamentul şi tehnica pînă cînd ajunsese în stare să-l manevreze şi pe cel mai viclean adversar în a-i spune exact ceea ce nu voia ca el să afle.

Cu şase ani în urmă acceptase să lucreze pentru Kurth, investigînd vieţile mai multor directori şi staruri de la Hollywood. Plata era extraordinară iar munca, după criteriile lui Wally, foarte uşoară. Oamenii din Hollywood nu se pricepeau prea bine să-şi ascundă

mieile păcate.

Wally acceptase această muncă mai mult ca pe o distracţie, dar se hotărîse să continue după ce-l cunoscuse mai bine pe Kurth. Vieţile private ale oamenilor hăituiţi de Kurth nu-l amuzau prea mult, pentru că le mai văzuse de o mie de ori înainte. Însă persoana lui Kurth era cu totul altceva. Era o specie rară care merita un studiu mai atent.

Harmon Kurth credea că-l foloseşte pe Wally în propriile sale scopuri la fel cum un vînător foloseşte o armă de calitate superioară.

Niciodată nu-i trecu prin minte că Wally avea motivele sale să-l ajute să se asigure că păcatele oamenilor importanţi se vor întoarce împotriva lor, bîntuindu-le existenţa.

Iar dacă acele motive aveau să se schimbe, arma aflată în serviciul lui Kurth îi va exploda în faţă.

Capitolul şase

Miercuri după-amiază Annie şi Eric îşi începură repetiţiile în doi sub îndrumarea lui Damon Rhys.

La cererea lui, Annie sosi devreme, luă cu el un prînz uşor după care se aşeză cu scenariul în faţă, inima zvîcnindu-i tot mai neregulat. Era îmbrăcată în blugi şi o bluză fină, pandantivul ei de fildeş, aducător de noroc atîrnîndu-i la gît de un lănţişor de aur.

Damon Rhys se lăsă pe scaunul lui confortabil, intepretînd la vioară partitura preferată din Bach. Mirosul chiparoşilor se revărsa în cameră prin ferestrele deschise, un parfum sec. Minutele se scurgeau ca nişte ore pe măsură ce soarele apatic al după-amiezei începu să se furişeze peste munţi.

Annie crezu că-şi va pierde minţile dacă această somnolenţă va mai dura încă o singură secundă. Se întrebă dacă Rhys îi sesizase disperarea şi nu spunea nimic pentru a o ţine încordată şi a spori astfel forţa interpretării ei.

În cele din urmă se auzi un motor, apoi soneria. Fără să stea pe gînduri Annie se ridică să deschidă uşa.

Shain era singur pe verandă. O motocicletă se afla pe aleea din faţa casei. Rămasă pentru o clipă fără glas din cauza senzaţiilor din stomac, Annie se chinui să spună ceva ce să semene a salut.

Venindu-i în ajutor, el zîmbi şi îi întinse mîna.

– Ce mai faci? o întrebă el. Mă bucur să te văd.

– Şi eu, se bîlbîi ea zîmbind jenată, urmărindu-şi mîna dispărînd într-a lui.

– Ţi-am văzut fotografia prin tot oraşul, spuse el. Se pare că deja m-ai pus în inferioritate.

– Oh, domnule Shain... protestă ea.

– Spune-mi Eric. Ai promis, îţi aminteşti? Deschise uşa lăsînd-o să treacă înaintea lui. Şi nu-ţi face probleme că vei pune pe cineva în inferioritate. Ca Liane vei atrage foarte multă atenţie, cum e şi normal. Pot să-ţi spun Annie?

– Fireşte, roşi ea cînd Damon Rhys apăru sub arcada sufrageriei.

Cei doi bărbaţi îşi strînseră mîinile şi schimbară în glumă cîteva cuvinte ca doi vechi prieteni în timp ce Shain îşi dezbrăcă puloverul pe care îl purta peste blugii decoloraţi. Sub el se afla un tricou ce strîngea

muşchii pectorali duri şi un stomac plat deasupra taliei zvelte.

Annie nu-şi putu împiedica ochii să nu rătăcească spre picioarele lungi, bicepşii puternici, gîtul musculos de sub părul bogat, frumos mirositor. În viaţă etala o mie de linii, culori, faţete pe care aparatul de filmat nu le putea capta. Părea mai cizelat, mai ferm instalat în el însuşi decît în imaginea de pe ecran. Modestia şi amabilitatea completau impresia dezarmantă.

– Cafea, Eric? întrebă Rhys? Ceai? O băutură?

– Un ceai rece ar fi minunat.

Damon Rhys dispăru lăsîndu-l pe Shain să-i zîmbească unei Annie rămasă mută şi să-şi lovească scenariul de genunchi timp de cîteva minute care părură o eternitate. Cînd Rhys se întoarse, se auzi ecoul mişcărilor menajerei lui prin bucătărie.

Conchata apăru cu o tavă cu pahare, pe cînd Rhys îi arăta lui Shain ultimele modificări făcute în scenariu.

– Ei bine. Rhys le zîmbi celor doi actori. Haideţi să începem cu prima voastră scenă.

Şi-au deschis scenariile. Annie îşi drese glasul. Ştia că ea urma să vorbească prima, pentru că dialogul filmului începea cînd Liane, încă mergînd pe bicicletă, deşi nu mai era o fetiţă, îl acosta pe Terry care se îndrepta spre casă venind de la gară.

Shain avea ochii aţintiţi asupra paginilor din faţa sa, aşteptînd ca Annie să intre în personaj şi lectura să înceapă.

În mintea ei Annie îşi făcu semnul crucii.

Acum e acum, îşi zise ea înfiorîndu-se.

Au trecut prin prima scenă de cinci ori înainte de a merge mai departe.

Replicile lui Liane erau cu două înţelesuri ca şi indicaţiile scenice conform cărora trebuia să se mişte. Trebuia să pară sinceră şi inocentă în primele ei scene cu Terry, acesta trebuind să păstreze o atitudine amuzată, tratînd-o cu superioritate pînă la primul lor sărut nevinovat. Interpretarea lui Annie trebuia să fie atît de subtilă, încît spectatorii să-şi dea seama cît de calculată era doar cînd va fi prea tîrziu, ca şi Terry de altfel.

Annie îşi dădu toată silinţa şi acceptă binevoitoare întreruperile lui Rhys, tăioase, dar nu impacientate.

În acelaşi timp asculta replicile rostite de Shain cu un respect tot mai mare. Era evident că îşi pregătise cu mare grijă interpretarea înainte de a veni. Era prietenos, vulnerabil şi se vedea doar o urmă din fragilitatea lui. Înfăţişarea încrezută ascundea umbrele caracterului său sub un paravan aproape invizibil. Ca şi lui Annie i se cerea să-i insufle fiecărui cuvînt o complexitate de motive. Şi o făcea, dar cu o măiestrie a ritmului şi a inflexiunilor care o uluia.

Într-un loc ascuns din intrepretarea ei Annie începu să se simtă tot mai nesigură. Accentele la care se străduise să ajungă petrecînd nenumărate seri

singură în faţa oglinzii păreau să apară pe buzele lui Shain fără nici un efort. Se simţea ca un muzician amator lîngă un virtuoz.

Îi urmări pe cei doi bărbaţi discutînd personajul Terry în pauzele dintre lecturi. Cu o intuiţie ieşită din comun au ajuns imediat de acord asupra aspectelor tehnice ale caracterizării lui Shain.

De mine de ce ar mai avea nevoie? se întrebă Annie simţindu-se jalnic. Erau genii, maeştri ai profesiei lor. Ea era a cincea roată, cineva din afară, neajutorată şi incapabilă să ţină pasul cu ei.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, interpretarea ei i se păru tot mai slabă. Nici măcar accentul sudic nu-i mai reuşea. Stomacul i se strîngea, fără să se poată controla, şi cu fiecare clipă devenea tot mai palidă.

– Scuză-mă, spuse Shain, după ce ea rosti una din replici îngrozitor de prost. Ţi-am dat-o greşit. Dacă n-ai nimic împotrivă, să o luăm de la capăt, sînt sigur că inflexiunea va fi mai bună de data asta.

Rhys nu spuse nimic, ochii lui rămînînd fixaţi asupra scenariului cînd o luară de la început.

În mod surprinzător, uşoara schimbare în rostirea lui Shain îi oferi lui Annie un ritm mai bun în citirea scenei. Încurajată, îşi continuă interpretarea cu ceva ce aducea cu aplombul care se cerea de la ea. Din colţul ochiului îl văzu pe Rhys înclinîndu-şi capul imperceptibil într-o mişcare de aprobare.

Fără să-şi dea seama prea bine, avusese prima întîlnire cu generozitatea lui Eric Shain ca actor. Dintr-un singur gest o îmbunătăţise pe Liane, dîndu-i

noi forţe colegei lui, şi ajută *A Midnight Hour* să progreseze pe drumul dificil al succesului.

Pe la sfîrşitul după-amiezei Annie se simţi ca o rudimentară Galateea în mîinile a doi strălucitori Pygmalion. Deşi nu cu mai puţin disperată de propriile ei limite, era sigură că Rhys şi Shain nu-i vor permite să fie o neconvingătoare Liane.

Era atît de slăbită şi extaziată de lunga repetiţie că în clipa în care Rhys îi puse capăt la cinci treizeci, oboseala o lovi ca un baros.

– Ei? îi întrebă Rhys pe amîndoi aruncîndu-şi scenariul pe masă, ce credeţi? Reuşim sau nu să facem un film?

– Să o întrebăm pe Annie, spuse Eric Shain trecîndu-şi mîna prin păr şi lăsîndu-se cu spatele pe canapea.

– Cred, spuse Annie adunîndu-şi curajul ca să pară la fel de degajată ca şi ei, că este deja un mare film. Singurul lucru între el şi noi sînt eu.

Bărbaţii rîseră de temerile ei. Shain se ridică să plece.

Ajuns la uşă îi strînse mîna.

– Încă o dată felicitări pentru obţinerea rolului, spuse el. Şi nu-ţi face probleme – Damon nu greşeşte niciodată. Ştiu că vei fi grozavă.

Îşi puse puloverul şi se întoarse să o părăsească.

– Ne vedem mîine.

– La revedere, domnule... Eric.

El îşi înălţă sprînceana în semn de aprobare şi porni spre motocicleta lui.

– La revedere, Annie.

Şi dispăru.

Capitolul şapte

Annie îşi va aminti mereu de cele patru luni care urmară ca de cea mai paradoxală perioadă din viaţa ei.

Pe de o parte, au fost luni singuratice, înspăimîntătoare, în care capacitatea ei de a depinde de ea însăşi a fost testată la maximum.

Pe de altă parte, au fost momente de o febrilă intensitate, de descoperiri ameţitoare şi de o apropiere tulburătoare de oamenii care o înconjurau. Înainte să apuce să se orienteze în privinţa lui Liane, repetiţiile particulare cu Damon Rhys şi Eric Shain luară sfîrşit, şi venise vremea să înceapă cele douăsprezece săptămîni de filmare în care erau incluse şi

cele două săptămîni în regiunea joasă din Carolina de Sud, unde Annie văzu pentru prima oară muşchii agăţători şi arborii de magnolia ce vor reprezenta un element vizual esenţial în filmul terminat.

În primele zile nesigure ale filmărilor, Annie ajunse să-l cunoască pe Clifford Naumes, un om categoric foarte antipatic care părea enervat de fiecare dată cînd trebuia să vorbească cu ea.

– E nevoie de un astfel de animal pentru a scoate filmul în cadrul bugetului, rîse Damon Rhys cînd văzu reacţia ei jignită la mizantropia lui Naumes. Pur şi simplu scuipă-l în ochi dacă te deranjează. Te va iubi pentru gestul tău.

Rhys lucra mult în spatele aparatului de filmat cu Mark Salinger, un regizor faimos, cele mai frapante caracteristici ale lui fiind munca pînă la extenuare şi modul cum îşi aprindea ţigară de la ţigară. Mark era de o politeţe constantă cerînd să se reia la nesfîrşit scenele-cheie, lucrînd cu actorii pînă la epuizare, căutînd cadrul şi ritmul exacte pe care le avea în minte.

Operatorul Duncan Worth a cărui mînă fină era necesară pentru fiecare din aceste cadre era un om cu totul diferit. Înalt de peste doi metri, fost jucător de fotbal în colegiu, era un om modest, prietenos, care îi arăta lui Annie fotografii ale soţiei şi ale celor şapte copii, introducînd-o în subtilităţile luminării scenelor, mişcărilor aparatului şi compoziţiei prin intermediul preţiosului obiectiv. Se datora în mare parte artei lui Duncan faptul că filmul urma să aibă acea unică lumină de clar-obscur, mai întunecată şi mai amenin-

jătoare decît în filmele mai vechi ale lui Rhys.

Annie se împrieteni în curînd cu Jerry Falkowsky, inginerul de sunet, a cărui specialitate o interesa cel mai mult. Jerry trebuia să înregistreze şi să cataloghoze fiecare secvenţă a fondului sonor din toate dublele – o muncă pe care o îndeplinea cu mult perfecţionism şi bună dispoziţie. Era întotdeauna calm cînd aveau loc accidente pe platou, tăind şi lipind personal banda deteriorată, cu delicateţea unui chirurg. Jerry lua lecţii de franceză pentru propria lui distracţie şi îşi petrecea o mare parte a pauzei de prînz punînd la încercare franceza de liceu a lui Annie în conversaţii hazlii prin artificialitatea lor.

Cea mai bună prietenă pe care Annie şi-o făcu în timpul filmărilor a fost Aleine deGraw, asistenta de platou, care purta neobişnuita poreclă de Deedle, şi care se îngrijea ca actorii hărţuiţi să rămînă calmi, păstrînd o atitudine ciudat de delicată pe şi în afara platoului. În timp ce muncea, mesteca absentă cîte un biscuit şi o fermecă pe Annie cu gingăşia personalităţii ei cînd îşi găsiră destul timp pentru a merge împreună la cumpărături.

Întreaga echipă muncea într-un spirit încurajator de camaraderie, iar Annie învăţă de la toţi. Dar ciudăţeniile lor personale erau umbrite de geniul călăuzitor şi înflăcărat al lui Damon Rhys, care făcea ca fiecare zi să fie încărcată de o energie electrizantă, periculoasă şi euforică aşa cum Annie nu mai văzuse pe nici un platou.

Damon controla toate aspectele tehnice ale in-

terpretării lui Annie, instruind-o în privinţa inflexiunilor şi a sincronizării. Cu toate astea, spunea puţine despre felul în care o concepea ea pe Liane, lăsînd-o să-şi creeze rolul aşa cum credea ea de cuviinţă. Indicaţiile lui păreau să o împingă şi mai departe în necunoscut, oferindu-i mici semnale esenţiale, de care să se agaţe pentru echilibru şi încrederea în sine, de care avea o nevoie disperată.

În fiecare zi aducea mici schimbări în scenele pe care Annie urma să le filmeze. Atît de neînsemnate – un cuvînt, un gest, o ridicare a bărbiei spre stînga sau spre dreapta – încît Annie nu le putea înţelege întreaga semnificaţie. Însă într-un fel păreau să o ajute în interpretarea ei, făceau ziua de muncă istovitoare mai uşoară, aşa că le accepta din toată inima.

Deşi un conducător sever, Rhys era întotdeauna gata să laude o scenă reuşită şi nici măcar o dată nu lăsase să se înţeleagă că Annie ar fi mai puţin profesionistă sau talentată decît ceilalţi membri ai distribuţiei.

Încrederea lui în ea era tot mai indispensabilă în lumea publicităţii monotone şi deloc prietenoase care o înconjura. Luna ei de miere cu corpul de presă din cinematografie părea să fi luat sfîrşit, pentru că în fiecare zi fotografia ei apărea într-o publicaţie sau în alta însoţită de un ton răutăcios care părea să reflecte indignarea aparentă a Hollywood-ului faţă de o tînără actriţă necunoscută care furase rolul unor talente recunoscute.

Va reuşi? era unul din titluri.

Un drum plin cu hîrtoape pentru fata cu centura de siguranţă era un altul.

Cît de mult va rezista norocul începătorului? comenta un alt articol în care se comenta că diletantismul ei era cauza întîrzierii filmărilor.

Annie le mulţumi stelelor ei norocoase pentru Damon Rhys. Era ghidul şi mentorul ei în cea mai dificilă perioadă din viaţa ei, iar în momentele extenuante de pe platou nu era niciodată departe de ea.

Însă oricît de mult ar fi venit în sprijinul ei, nu era nimic personal în amabilitatea lui faţă de ea. Era prea devorat de viziunea sa asupra filmului pentru a o observa ca fiinţă umană.

Ştia că bea enorm serile, dar apărea întotdeauna plin de energie la revărsatul zorilor, galvanizîndu-i pe cei din jurul lui. Nu mai exista acum nici o urmă din alcoolicul deprimat şi gălăgios. Însă cînd Annie îi urmărea mişcările nervoase şi simţea privirea ochilor mici, pătrunzători, i se confirma prima impresie şi anume că el aparţinea unei alte specii, dominat de ore diferite, de un metabolism diferit şi, mai presus de toate, de gînduri diferite.

În mod evident filmul era singura lui amantă. Indiferent ce era pentru Annie, nu era de fapt un prieten. Şi astfel cînd îl vedea prăbuşindu-se în fotoliul ros din cabina lui la fel cum făcea şi Harry Havilland în sufrageria din Richland, se simţea mai singură decît fusese vreodată de la moartea tatălui ei.

Şi aşa, rămînea Eric Shain.

Un coleg mai puţin egoist Annie nici nu şi-ar fi putut dori. O încuraja mereu, acceptîndu-i sugestiile şi susţinîndu-le cu ale lui, chiar în timp ce o instruia subtil într-o artă care era prea nouă pentru ea.

Spre deosebire de încordatul, nestatornicul Damon Rhys, Eric era la fel de distant şi de impersonal în munca lui ca un doctor, un avocat sau un bancher. Glumea liniştit despre micile bătăi de cap care apăreau întotdeauna pe platoul de filmare, dar niciodată nu ridica vocea, furios sau indignat.

La sfîrşitul fiecărei zile pleca pe motocicleta lui îmbrăcat din nou în blugi, pulover sau jachetă de piele, fluturarea lui din mînă fiind la fel de obişnuită ca şi hainele sale.

Era un şoc pentru Annie, ameţită încă de faima lui, să-şi ia rămas bun de la el ca de la un vechi prieten după ce-şi petrecuse ziua încarnînd o tînără perfidă, nestatornică şi pătimaşă care îl fascina, îl seducea, încolăcindu-şi trupul pe jumătate gol în jurul lui, intenţionînd să stoarcă şi ultima scînteie de viaţă din el prin puterea otrăvită a senzualităţii ei.

Aproape o întreagă săptămînă se acordă nenumăratelor reluări necesare lungii scene de dragoste. Din nou şi din nou Annie trebui să-şi frece de pieptul lui sînii ei goi, să-i acopere buzele cu săruturi delicate în timp ce aparatul de filmat străjuia ameninţător de aproape.

Apoi reflectoarele erau stinse, se aplica machiajul de corp şi într-un nou cadru Annie îşi trecea degetele graţioase peste membrele lui, îngropîndu-le în cele

din urmă în părul lui, luîndu-l astfel în posesia ei.

Contactul cu un exemplar atît de frumos al sexului masculin o lăsa fără suflare, extenuată şi excitată fără voia ei. În aceste momente simţea în atingerile lui Eric Shain tulburările de netăgăduit ale dorinţei unui bărbat, dar o simţea mai ales în strălucirea din ochii lui limpezi.

Lui nu-i era teamă să arate partea fizică a emoţiei lui. Dimpotrivă, şi-o mobiliza pentru a adăuga forţă şi adîncime interpretării. Nu se pierdea nici un element al procesului misterios şi tăcut care se petrecea între el şi Annie. Totul era folosit pentru binele filmului.

Şi, cu toate că Annie nu-şi dădu seama pe loc, sentimentele ei confuze faţă de Eric erau exploatate inteligent de Damon Rhys.

Eric era atît de cumplit de atrăgător, încît ea nu se putea controla ca admiraţia pentru el să nu se interfereze cu furia ucigaşă a lui Liane, hotărîtă să-l seducă şi să-l distrugă pe Terry. Şi astfel, sub cruda iniţiativă a lui Liane, ceva tandru şi docil deveni uşor vizibil în interpretarea lui Annie. Liane ajunse mai complexă, iar rolul cîştigă în credibilitate.

Din acelaşi motiv un nou element paradoxal se adăugă de la sine personalităţii egoiste a lui Liane: respectul lui Annie pentru măiestria de actor a lui Shain, şi înţelegerea coardei sensibile, secrete şi îndurerate care se afla în spatele stilului său unic de interpretare.

Aşa că, pe măsură ce Liane prindea viaţă pe ecran, o invizibilă aură de blîndeţe feminină se

adăugă în mod involuntar gesturilor ei feline de triumf. În felul acesta cîştigă o impresionantă adîncime ca personaj.

Doar cînd Annie urmări dublele ei cu Eric în săptămînile de la sfîrşitul filmărilor, văzu adevăratul scop şi efect al micilor schimbări făcute de Damon de-a lungul însinguratelor sale nopţi albe.

Luate în ansamblu anticipau exact această contribuţie la rol a lui Annie însăşi, sublima gingăşie şi tandreţe peste care trebuia să se suprapună răutatea lui Liane. Anticipau de asemenea efectul lui Eric Shain asupra ei şi a modului ei de a juca.

Rhys fusese de la început cu un pas înainte, modelîndu-şi cu grijă scenariul după actorii pe care îi distribuise să-l joace. Schimbările pe care le făcuse erau geniale. Mulţumită lor Liane devenea şi mai înspăimîntătoare în carne şi oase decît pe hîrtie, Terry era tulburător, iar întreg haosul filmărilor crea un produs finit de o neasemuită frumuseţe.

Privind retrospectiv Annie nu va şti niciodată cum reuşise să doarmă de-a lungul acelor săptămîni de muncă frenetică, cum ajungea pe platou la cinci patruzeci şi cinci dimineaţa zîmbindu-i lui Andi Ritchie, machiorul ei, cum de-i saluta veselă pe ceilalţi membri somnoroşi ai echipei.

Dar cumva reuşise. Dormi, mîncă, repetă, făcu reluare după reluare a aceleiaşi replici, a aceleiaşi

mişcări pînă crezu că va exploda de disperare.

Cu fiecare săptămînă care trecea simţise cum interpretarea ei era mai bună, mai profundă, aşa că îşi dori mîhnită să se poată întoarce în timp şi să reia prima scenă. Prea tîrziu, fireşte. Amara ironie a benzii de celuloid era că odată o scenă terminată, ţi-ai avut şansa şi ai folosit-o, bine sau rău.

Totul se derula mai departe, mereu mai extenuant, mai amuzant, mai îngrozitor, mai palpitant. Şi tocmai cînd înverşunata intensitate a filmărilor părea să fi atins culmea, ca un vis ciudat din care nu te mai poţi trezi – totul se termină.

Damon Rhys şi Clifford Naumes anunţară echipei încheierea filmărilor făcînd cîteva glume stupide. Se dădu o petrecere pentru acei membri ai distribuţiei şi ai echipei tehnice care mai erau încă în oraş. Începea post-producţia cu Rhys şi Mark Salinger încuindu-se în studio cu Eileen Mahler, cea care se ocupa de montaj, şi Clifford Naumes dînd tîrcoale reţelei de distribuire de la *International* căutînd angajamente şi promisiuni financiare care ştia că nu vor fi respectate de bunăvoie.

Echipa care filmase *A Midnight Hour* se împrăştiase deja în cele patru zări şi poate nu vor mai lucra niciodată împreună.

Pentru Annie se terminase.

Sau aproape.

Capitolul opt

Annie stătea alături de Eric Shain în studioul de sunet de la *International.* În faţa ei se afla o foaie de hîrtie pe care erau trecute toate replicile lui Liane. Avea căşti pe urechi, la fel ca Eric.

Dincolo de geam inginerul de la mixaj avea şi el toate dialogurile ce urmau să fie repetate, alături de numerele corespunzătoare ale dublelor finale.

Astăzi era ultima zi a sincronizării. Annie şi Eric trebuiau să repete la microfon toate replicile pe care le rostiseră pe platoul de filmare din Carolina de Sud, replici care fuseseră deteriorate de zgomotul de afară. După ce dialogurile vor fi repetate, cel de la pupitrul de mixaj, un expert în domeniul lui, va adăuga

sunetele necesare ca vocile să pară naturale şi să elimine timbrul înfundat al studioului de înregistrare.

Filmul mut se proiecta în faţa lui Annie. Fu oprit la scena potrivită, apoi începu să se deruleze. Auzi trei semnale în căşti. Începu să vorbească în acelaşi timp cu imaginea ei de pe ecran, reproducînd exact inflexiunile şi starea de spirit al lui Liane din acel cadru.

Retrăi extenuarea la care trebuise să facă faţă în fiecare zi pe platou. Pentru că i se cerea din nou să creeze, imitînd perfect, un mic fragment din personajul ei – şi să o facă foarte convingător.

După ce-şi rosti replicile, auzi în cască răspunsul lui Eric. Ca întotdeauna, era adînc implicat în personalitatea lui Terry. Ritmul lui era perfect. Annie le mulţumi încă o dată stelelor ei norocoase pentru profesionalismul lui, pentru calmul din momentele de tensiune şi precizia ireproşabilă pe care o imprima scenelor pe care le jucau împreună.

– Să mai încercăm o dată ultimele patru replici, se auzi vocea celui de la pupitrul de mixaj. Puţin mai distinct, Liane. Doar ca să fim siguri.

Filmul fu dat înapoi, proiecţia se reluă, se repetară cele trei semnale în cască, iar Annie şi Shain îşi rostiră din nou replicile.

Annie îl văzu pe cel aflat dincolo de geam dînd din cap. Lîngă el se afla Eileen Mahler a cărei foarte importantă muncă de montaj avea nevoie de experienţa lui. Zîmbi şi ridică două degete.

– Gata, dragii mei, spuse ea ieşind din studioul de

mixaj. Nu mai avem nevoie de voi.

Eric Shain se ridică întinzîndu-i mîna lui Annie.

– Domnişoară Havilland, a fost o plăcere să lucrez cu tine. Zîmbi. Voi aştepta cu nerăbdare copia terminată – şi poate vom colabora şi la un alt film.

Annie clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Vrei să spui – adică totul s-a terminat? întrebă ea gîndindu-se la cele şase luni de muncă neîntreruptă.

– Da, spuse el, făcîndu-le cu mîna lui Eileen şi inginerului de mixaj, conducînd-o pe Annie spre soarele strălucitor de afară. Dacă Damon, Mark sau Eileen găsesc ceva în neregulă în copia finală, s-ar putea să te roage să vii să le dai o mînă de ajutor. Însă conform contractului din clipa asta eşti liberă şi ar trebui să te reangajeze – ca şi pe mine de altfel. Fireşte, i-am ajuta, dar oficial munca noastră s-a încheiat.

Porniră printre clădirile studioului. Dintr-odată Annie simţi o senzaţie dureroasă că pierduse ceva. Îi vor lipsi nenumăraţii oameni interesanţi pe care Damon îi adunase pentru această muncă lungă şi dificilă. Fiecare dintre ei – pînă şi enervantul Cliff Naumes care îşi rodea mereu unghiile – o acceptase în ciuda lipsei ei de experienţă şi toţi făcuseră tot posibilul ca ea să arate cît mai bine de dragul filmului.

Amintindu-şi cît de intensă fusese legătura ei cu întreaga echipă, Annie înţelese cum pot ajunge oamenii să adore să lucreze la un film, fără să le pese de programul lung, oboseala nervoasă, confuzia determinată de filmarea unor scene care nu se

succed în mod logic. Era un efort de echipă. Creau ceva împreună. Şi, într-un fel, produsul terminat îi lega tot atît de mult într-o nostalgie fraternă ca pe vechii camarazi de arme amintirea unei bătălii.

Acum toţi îşi aveau un loc în inima ei, deşi erau împrăştiaţi prin colţurile îndepărtate ale lumii filmului. Iar Eric Shain, ultimul dintre cei care lucrase intens cu ea, era pe cale să-şi ia rămas bun.

Ajunseră la parcare. Văzu motocicleta lui Eric şi zîmbi gîndindu-se la sporadicele avertismente severe ale lui Damon Rhys că îşi va găsi moartea pe autostrăzi.

– Ei bine, spuse ea întorcîndu-se să privească faţa lui frumoasă. Nu ştiu ce să spun. A fost minunat să lucrez cu tine. Am învăţat atît de multe, îmi vei lipsi.

O lumină blîndă îi cuprinse trăsăturile.

– Aş vrea să te întreb ceva, începu el. Dacă ţi se pare deplasat, spune „nu" şi uită ce-am spus. În regulă?

Ea dădu din cap, îndepărtîndu-şi o şuviţă de păr suflată de vînt de pe obraz. El zîmbi destul de nervos.

– Vrei să ieşi cu mine vineri seara?

Ea se holbă la el şocată.

– Nu vorbeşti serios.

El se arătă dezamăgit.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te pun într-o situaţie delicată.

Pe chipul lui apăru o expresie aproape îndurerată pe care nu o mai văzuse. Arăta foarte tînăr, vulnerabil şi el însuşi foarte jenat.

– Bănuiesc că vorbeşti totuşi foarte serios, spuse ea. Dar de ce – adică de ce atît de tîrziu? De ce nu mi-ai cerut aşa ceva înainte? N-am crezut...

El ridică din umeri, părînd să nu se simtă prea sigur de el.

– Păi, presupun că ţi-aş putea spune că n-am vrut să amestec munca cu distracţia sau că n-am vrut să-ţi creez confuzii în privinţa relaţiei dintre Liane şi Terry, sau să-ţi complic viaţa atît de repede după venirea ta la Hollywood. Toate astea sînt adevărate. De fapt am încercat să îţi propun aşa ceva. Am încercat să-mi adun curajul şi nu am putut. Dar acum că munca noastră s-a terminat, şi nu te voi mai vedea, îmi dau seama cît de mult îmi vei lipsi. Rîse. E un fel de acum sau niciodată.

Uluită, Annie privi la acest al treilea Eric, a cărui existenţă nu o bănuise. Nu mai era profesionistul distant, nici strălucitorul actor intuitiv, ci un bărbat tandru, nesigur pe el, care într-adevăr voia să o întîlnească.

– E cea mai drăguţă invitaţie pe care am auzit-o vreodată, spuse ea zîmbind.

– Nu se întîmplă nimic dacă nu vrei, o asigură el repede. Voi înţelege. Am putea doar să luăm masa de prînz din cînd în cînd. Ar însemna... m-aş bucura să te mai văd.

– Nu aşa de repede, îl opri ea, atingîndu-i pe

negîndite părul cu palma. Nimeni nu spune nu.

Chipul lui se lumină, fermecînd-o. Annie se simţi încîntător de nedumerită. Ca Liane îl sărutase şi îl mîngîiase, înfăşurîndu-se de zeci de ori în jurul trupului său gol. Însă dintr-odată părea în întregime nou, un teren neexplorat, incitant de străin şi de ademenitor.

– Şi tu? întrebă ea. Tu eşti sigur că asta vrei?

El îi luă mîinile într-ale lui şi se uită la ea cu ochi scînteietori.

– Niciodată în viaţa mea n-am fost mai sigur de ceva, spuse el.

– Bine. Vîntul îi suflă părul peste obraji în timp ce îi zîmbea.

– Vineri seara? La şapte?

Ea dădu din cap.

– Vineri seara.

Capitolul nouă

La ora fixată Eric Shain îşi făcu apariţia într-o maşină sport arătînd teribil de scumpă, pe care Annie nu o mai văzuse.

Bătu la uşa ei cîteva clipe după care ea îi deschise uşa de jos apăsînd pe butonul soneriei. Era aproape gata şi rîse amuzată de remarcile lui admirative privind apartamentul ei pe cînd îşi aranja părul şi îşi dădea cu puţin roşu pe obraji.

Nu o puteau vedea pe doamna Hernandez holbîndu-se înmărmurită de dincolo de ferestrele ei cînd ieşiră în aerul rece al nopţii. Eric se întoarse să vadă amurgul luminînd tenul de porţelan al lui Annie.

– Arăţi fantastic, spuse el deschizîndu-i uşa

maşinii.

– Şi tu, remarcă ea cu candoare privindu-i trupul musculos sub jacheta sport şi pantalonii negri. Hainele elegante îi veneau bine şi fusese de mai multe ori pe lista celor mai bine îmbrăcaţi bărbaţi. Prin gulerul descheiat al cămăşii i se vedea părul cîrlionţat iar faţa îi părea mai bronzată decît în timpul filmărilor la *A Midnight Hour.*

Annie văzu stingîndu-se un beculeţ cînd intră la *Jean-Mac,* un restaurant nou şi intim de pe Wilshire Boulevard. Însă imediat *maître d'hôtel* îi escortă spre o sală retrasă unde chelnerul turna şampanie în superbe pahare încrustate.

– Sper că îţi place şampania, spuse Eric ridicîndu-şi paharul. Pentru mine e o ocazie specială.

– Nu eşti singurul, spuse Annie ridicînd şi ea paharul. Nu se întîmplă în fiecare zi ca o fată să iasă cu Eric Shain.

– Nu te simţi privilegiată, spuse el. Nu sînt atît de deosebit.

– Ba da, eşti, îl corectă Annie. Eşti un actor foarte deosebit.

El înălţă din umeri şi zîmbi.

– Trebuie să fii la fel ca să-ţi dai seama.

Gustînd din *Dom Pérignon* Annie începu să se relaxeze.

După cină porniră spre Malibu unde Eric îi arătă camerele spaţioase, dar modest decorate ale casei sale înainte de a o lua la o plimbare de-a lungul plajei. Au trecut pe lîngă alţi oameni, dar în întuneric nimeni nu păru să-i recunoască.

Annie se trezi vorbind despre viaţa ei, amintirile fiindu-i încurajate de întrebările lui Eric. Acum, că Liane se afla undeva în trecut, se simţea ciudat de exuberantă şi de liberă să se gîndească la anii care se scurseseră de la moartea lui Harry Havilland.

– N-ar trebui să mă laşi să sporovăiesc aşa, spuse ea într-un tîrziu. Probabil că te plictisesc de moarte.

– Deloc, spuse el serios. Eşti o adiere de aer proaspăt pentru mine. Deseori m-am întrebat de unde vii şi cum a fost viaţa ta înainte de Damon şi de film. Ca să fiu sincer m-am întrebat cum de o puteai juca pe Liane cu atîta forţă fără să ai nici un fel de experienţă în film. Acum cred că înţeleg. A fost echilibrul tău ca persoană care ţi-a permis să rezişti presiunii şi să fii creativă în acelaşi timp. Eşti o femeie cu multă judecată, Annie.

Ea îi zîmbi auzindu-i complimentul.

– Vei avea nevoie de ea aici. Arătă spre colinele care duceau spre Hollywood. E un loc unde îţi poţi pierde minţile.

– Nu cred că voi rămîne aici prea mult, spuse ea.

– Cred că ar fi bine să te pregăteşti pentru o şedere îndelungată, spuse el. Ştiu ce înseamnă un film bun, iar *A Midnight Hour* te va face un star, fie că-ţi place, fie că nu.

Ideea era atît de intimidantă, încît Annie căzu pe gînduri în timp ce se întorceau spre casă.

– Nu vrei să bei ceva? o întrebă el. Fără alte prostii, promit.

Ea acceptă rîzînd. Peste cîteva minute stăteau pe canapeaua mare din sufragerie cu două pahare de calvados vechi pe măsuţa din faţa lor. Annie studie aranjamentul încăperii, masculin şi întrucîtva impersonal, apoi privi spre ferestrele mari la oceanul nocturn.

Cînd se întoarse spre Eric îl văzu uitîndu-se la ea, o anumită nesiguranţă stăruind în privirea lui.

– Ciudat, spuse el. Am făcut de zeci de ori dragoste în faţa aparatului de filmat. Dar asta face ca totul să fie şi mai greu. Vreau să te sărut Annie şi nu îndrăznesc. Mîinile lui bronzate se sprijineau de pernele de pe canapea.

– Acum nu mă mai surprinde nimic, rîse ea. Lui Eric Shain îi e teamă să o sărute pe Annie Havilland...

Dintr-odată el o făcu să tacă aplecîndu-se înainte şi trecîndu-şi buzele peste ale ei.

– Aşa, spuse el prefăcîndu-se a respira uşurat. Poate că asta va sparge gheaţa.

Venise acum rîndul ei să-l atingă cu blîndeţe pe obraz, pe gît, şi să-i tragă chipul frumos spre al ei. Surprinsă de senzaţia nouă a cărnii lui pe care o cunoştea deja, îi despărţi buzele, îi întîmpină limba cu a ei şi simţurile îi oftară sub căldura tandră a atingerii lui.

A fost un sărut lung, încet, respectuos şi teribil de

intim. Cînd se termină el o strînse în braţe, închizînd ochii.

– Trebuie să-ţi spun ceva, începu el, palma lui mare mîngîindu-i părul. Să nu rîzi, adăugă el. Annie îi putea simţi neliniştea.

Îl privi aşteptînd, cu mîna ei într-a lui.

– Eu – hm, eu nu sînt un amant prea grozav, spuse el privind în altă parte.

Annie nu spuse nimic.

– Adică... Îşi trecu mîna prin părul frumos, încruntîndu-şi fruntea jenat. Dacă nu sînt cu cineva care să-mi placă foarte mult şi în care să am încredere – ei bine, nu prea pot să o fac. Rîse. Dacă înţelegi la ce mă refer.

Acum chiar că nu mă mai surprinde nimic, îşi zise ea.

Din nou cu acelaşi impuls de adolescent, se aplecă să o sărute cu tandreţe. Ochii îi erau plini de dorinţă şi de singurătate.

– Femeile cu care mă vezi prin reviste, spuse el, sînt doar prietene. De fapt nici măcar atît. Le place să-şi lege numele de al meu – din motive de afaceri. Mă crezi sau nu, uneori totul e aranjat de impresari. Oftă. Unele din ele sînt drăguţe. Dar nu genul care să-mi placă mie. E ceea ce Hollywood-ul le face oamenilor. Trebuie în primul rînd să se gîndească la ei înşişi. Înţeleg asta. Dar nu mai sînt oameni. Nici fete... nici femei. Nu ştiu ce sînt, dar nu pot face dragoste cu ele.

Silindu-se să termine, trase adînc aer în piept.

– A fost odată o fată, spuse el. Mi-a plăcut foarte mult şi am avut încredere în ea. Problema a fost – eu nu i-am plăcut.

O clipă se uită la căminul rece, mîna lui odihnindu-se pe umărul lui Annie. Apoi se întoarse şi privi direct în ochii ei argintii.

– Am lucrat cu tine o jumătate de an, reluă el. Te cunosc ca actriţă. Dar cred că simt ceva dintr-o fată sub această actriţă. Şi – nu ştiu cum altfel să-ţi spun asta – îmi placi, Annie. E un sentiment nou pentru mine. Îmi placi enorm. Îmi vine să zîmbesc cînd te văd. Gîndul că s-ar putea să nu te mai văd mă înnebuneşte.

Îi luă mîna.

– Nu pot să-ţi fac promisiuni. Despre mine, adică. Îi zîmbi. Dar îţi pot promite că îţi voi fi al naibii de recunoscător dacă m-ai săruta din nou.

Zbuciumul înfundat al valurilor era singurul zgomot din încăpere. Annie se uită la lumină, ochii ei spunîndu-i lui Eric să o stingă. Peste o clipă întunericul îi învălui şi ei se ridicară, legănîndu-se împreună în razele lunii pătrunzînd prin ferestre.

Annie îşi ridică mîinile. Îşi puse braţele în jurul lui. Oferindu-i buzele, îşi îngropă degetele în părul lui aplecîndu-i capul spre al ei.

Îşi lăsă degetele să se plimbe peste pieptul lui puternic, peste umerii largi şi simţi aroma lui curată, bărbătească, inundînd-o, în timp ce-l gusta din nou şi din nou cu buzele ei.

Brusc se simţi mai femeie ca niciodată. Eric Shain

se îndoia de el însuşi. Nu de ea.

El era foarte blînd, probabil destul de speriat, şi o răsuci puţin, ezitînd, spre dormitor.

Însă ea fu cea care îi luă mînă şi-l conduse prin umbrele casei spre pat. Îl îmbrăţişă din nou şi cumva trupul ei le spuse mîinilor lui pe unde să treacă, pentru că în curînd rochia i se desfăcu şi căzu la picioarele ei ca petala unei flori.

Sutienul şi chiloţii îi urmară, iar ea rămase goală, cu corpul ei perfect şi luminos în strălucirea razelor de lună.

Cînd îl sărută din nou, palmele ei alunecară pe stomacul lui pînă la centură. Se desfăcu în degetele ei. Îl ajută să se dezbrace şi cînd rămase gol în faţa ei o luă în braţele a căror forţă nu o bănuise. Pasiunea din sărutul lor o făcu să suspine.

O puse pe patul moale şi stătu în faţa ei, o siluetă nepămînteană în lumina argintie, uriaş, drept şi frumos cum ea nu-l mai văzuse niciodată.

Annie întinse braţele spre el.

Era un iubit atît de tandru că ea nu se temu să-l atingă, să-l conducă, să-i savureze excitarea şi să o hrănească cu a ei. Trupurile lor se mişcau delicat unul peste altul, mîngîierile fiind o muzică perfectă a intimităţii şi înstrăinării, pentru că se cunoşteau foarte bine, şi deloc.

În cele din urmă cu o mică înălţare a şoldurilor ea îi spuse că-l dorea să vină la ea. Îi ţinu faţa în palme cînd centrul lui se apropie. Dintr-odată fu a lui.

Era atît de minunat să-l simtă în ea, încît o străbătu

un fior de surpriză şi plăcere încîntătoare. Îl strînse cu mîini gingaşe de talie, ajutîndu-l să o pătrundă mai adînc, iar forţa lui o izbi cu o siguranţă de sine care îi trăda mulţumirea şi fericirea de a fi bărbat pentru ea.

Era un moment magic, îşi zise Annie pe măsură ce gîndurile începură să se retragă în faţa furtunii de exaltare a simţurilor ei. Se descoperea ca femeie, pură, feminină, dorită, chiar în timp ce-l ajuta să se accepte pe sine însuşi.

A fost neîngăduit de frumos, atît de senzual şi de lent, încît îi oferi gemetele şi spasmele de extaz de zece ori înainte de a simţi amploarea înflăcărării lui înălţînd-o, împingînd-o tot mai sus, pînă cînd strigăte ciudate pe care nu le mai auzise îi răsunară în gît şi plăceri inimaginabile îi fredonară prin inimă.

Capitolul zece

Daily Variety, 10 iunie, 1970,

Informaţie confidenţială de la studioul International: *mult aşteptata avanpremieră a noului film al lui Damon Rhys va avea loc în seara aceasta la cinematograful* Dial *din Westwood.*

Cei care îşi amintesc circumstanţele senzaţionale ale acestui film, începînd cu distribuirea de către Damon Rhys a necunoscutei Annie Havilland în rolul principal alături de superstarul Eric Shain, vor dori să fie prezenţi în sală în această seară.

La fel ca mulţi dintre cei care au auzit moara de zvonuri măcinîndu-şi poveştile despre o legătură secretă între Havilland şi Shain, care i-a facilitat actriţei

obţinerea acestui rol – în ciuda unui talent care a fost descris ca fiind între brut şi inexistent – şi care a cauzat nu puţine ficţiuni şi maşinaţii pe platoul de filmare, unde se spune că Damon Rhys, mereu perfecţionist, a trebuit să-i smulgă cu greu pe actorii principali din îmbrăţişările de dincolo de aparatul de filmat pentru a-i putea pune să facă acelaşi lucru în faţa obiectivului.

Indiferent care ar fi adevărul, produsul final se va afla sub ochii publicului în această seară şi cu siguranţă că va turna gaz pe focul bîrfelor care au ajuns în acest oraş cea mai puternică şoaptă a sufleurului din ultimul timp.

Annie închise revista, o aruncă pe podea şi îşi luă capul în mîini.

– Dumnezeule, oftă ea, lacrimile scăldîndu-i ochii. Nu vor mai înceta niciodată?

Articolul nu era decît ultimul din seria lungă care saturase fiecare publicaţie în timpul celor cinci luni care trecuseră de la încheierea filmărilor.

Zvonurile o uluiseră pe Annie mai întîi prin caracterul lor neverosimil. Încercă să le ignore ridicînd din umeri nepăsătoare. Apoi îşi dădu seama că nu se vor opri.

LIANE ÎL FASCINEAZĂ PE SHAIN era un titlu.

FEMEIA FATALĂ OBŢINE CE VREA, se putea citi

într-o altă revistă.

LIANE: ŞTIU CE VOR BĂRBAŢII, pretindea un alt articol prezentînd o fotografie de prost gust a ei în braţele lui Shain.

Asaltul era continuu şi incredibil de răutăcios. Oricine lua în serios relatările presei credea probabil că Annie era o senzaţie sexuală depăşind-o cu mult pe Liane în egoism şi ambiţie, dornică de putere.

O actriţă lipsită de talent, se scria în articole, îl învîrtise pe Shain în jurul degetului ei mic şi îl obligase să-şi folosească influenţa pentru a-l determina pe Damon Rhys, vechi prieten şi colaborator, să o distribuie în rolul lui Liane în ciuda evidentelor ei deficienţe ca actriţă.

Şi asta nu era tot. Articolele sugerau fără jenă că dorinţa de succes a lui Annie nu lăsase nici un bărbat din întreaga echipă care realizase filmul să scape farmecelor şi poftelor ei. Se zvonea că se bucurase de relaţii foarte strînse cu producătorul Clifford Naumes şi cu regizorul Mark Salinger, cu însuşi Damon Rhys şi cu toţi cei din ierarhia de la *International,* de la preşedintele Harmon Kurth la paznicul studioului.

Schimbarea bruscă din tonul publicaţiilor, de la un uşor scepticism legat de lipsa de experienţă a lui Annie, la speculaţii lugubre despre aventurile ei sexuale, începuse imediat ce se terminaseră filmările. Campania nemiloasă reuşise să trezească un enorm interes pentru film, acoperind-o simultan pe Annie de o umilinţă atît de dureroasă încît fu obligată să refuze orice interviu despre ea sau *A Midnight Hour* şi pur şi

simplu să se ascundă.

Damon Rhys le răspunsese acestor atacuri cu dezminţiri publice sarcastice şi dispreţuitoare, scoţînd în evidenţă adevărul simplu că Annie fusese distribuită în Liane cu mult înaintea probei date cu Eric Shain, care fusese şi prima ei întîlnire cu el. Eric îi susţinea această versiune a evenimentelor. Dar presa nu lua aceste dezminţiri decît ca pe un supliment pentru moara de bîrfe.

Annie îşi dădu seama că nu era altceva de făcut decît să înfrunte furtuna pînă la apariţia filmului. Apoi talentul şi efortul pe care le depusese în interpretarea lui Liane vor deveni un bun public.

Îşi încrucişă degetele şi se rugă ca încrederea lui Damon în ea să fie justificată. Era un perfecţionist prea mare, raţionă ea, pentru a accepta ceva mai puţin decît o muncă excelentă de la oricine ar fi fost invitat la una din producţiile lui. Trebuia să fi fost bună sau măcar competentă, în rolul lui Liane.

Însă încrederea în ea însăşi fusese suficient de zguduită de ceea ce citise, pentru că, atunci cînd se terminase copia filmului, nu avusese curajul să o privească. Iar cînd Damon Rhys o invitase cu o lună în urmă să urmărească filmul în sala de proiecţii de la *International,* refuzase, spunînd că dorea să se afle în compania unui public obişnuit atunci cînd o va vedea pe Liane pentru prima dată pe ecran.

Acum îşi regreta hotărîrea şi în acelaşi timp era nesigură de ea. În seara aceasta un cunoscător public din Hollywood se va afla în jurul ei cînd Liane

va vedea lumina zilei pentru prima oară. Însă va fi un public care fusese bombardat de zvonuri neobosite despre faptul că Annie nu juca pe ecran, ci doar îşi etala sinistra senzualitate prin care obţinuse rolul manipulîndu-i pe creatorii filmului.

Ceea ce-şi dorea era să se tîrască într-o groapă undeva şi să doarmă pentru următorii douăzeci de ani. Atunci poate că se va trezi, departe de acest moment şi loc, şi va vedea *A Midnight Hour* programat ca un film de noapte la televiziune, fiind astfel în siguranţă, fară ochii curioşi şi poveştile murdare.

Dar nu putea face aşa ceva. Trebuia să trăiască în prezent şi să profite din plin, cu toată avida curiozitate a lumii îndreptată asupra personajului ei asasinat.

Lacrimile i se scurseră pe obraji cînd privi la articolul batjocoritor din *Variety,* capul rămînîndu-i în mîini.

Simţi însă o atingere caldă pe umăr, făcînd-o să se ridice şi întorcînd-o cu blîndeţe. Zîmbi printre lacrimi cînd se uită în ochii lui Eric Shain.

O cuprinse în braţele lui şi o trase pe patul moale unde, doar cu cîteva ore în urmă îi aparţinuse cu toată inima ei zbuciumată.

– Rezistă, spuse el cu un murmur încet şi intim pe care ajunsese să-l cunoască atît de bine. Se năpustesc cu tot ce au înainte de avanpremieră. Le-ar

plăcea să te înghită de vie şi apoi să te scuipe dacă ar putea, Annie. Însă după ce publicul va vedea ce faci pe ecran, vor trebui să adopte un cu totul alt ton.

Ea dădu din cap neîncrezătoare şi îşi îngropă faţa la pieptul lui. Mîinile ei se furişară în jurul taliei goale, trăgîndu-l mai aproape de ea. Îi simţea întreaga lungime caldă mîngîindu-i carnea.

De cinci luni cunoştea minunatul amalgam al cuvintelor de încurajare rostite de Eric, atît de prietenoase şi de pline de respect şi iubirea lui inuman de frumoasă. Cu toate că nu putea îndepărta şi nici explica cu adevărat maliţiozitatea celor ce se spuneau despre ea, devenise un indispensabil sfătuitor, un om care ştia să asculte.

– De cincisprezece ani mă numesc un maniac sexual, obişnuia el să-i explice. Nimic nu-i poate opri. Păi, dacă aş fi avut toate femeile pe care se spune că le-am avut în aceşti cincisprezece ani, n-aş fi avut timp nici să mă duc pînă la baie. Annie, asta face parte din joc. Oamenii ăştia sînt nişte porci, dar reprezintă o instituţie în oraşul ăsta. Trebuie să le ţii piept pînă se hotărăsc să te lase în pace.

Însă deseori în timp ce arunca cîte o privire revistelor, în ochii lui apărea o expresie perplexă şi îngrijorată. Iar Annie era mistuită de vinovăţie pentru că ruşinea ei se extindea şi asupra lui. Articolele îl făceau să arate ca un adolescent vrăjit şi nu ca actorul desăvîrşit care era de fapt.

Dar nici măcar o singură dată nu aduse vorba despre această latură a problemei. În mintea lui,

Annie era singura victimă.

– Eric, spuse ea acum, îmbrăţişîndu-l cu nesfîrşită tandreţe. Nu cred că ar trebui să merg cu tine în seara asta. Nu va face decît să înrăutăţească lucrurile. Toată lumea va înţelege...

– Să nu-ţi pese de restul lumii, spuse el. Vom vedea împreună publicul din această seară. Vreau să le văd feţele cînd le vei arăta ce ştii. Şi apoi, adăugă el, zîmbind uşor, să-i vedem nu înseamnă că ne vor vedea şi ei.

Ştia fără să mai întrebe la ce anume se gîndea.

În cele cinci luni care trecuseră, descoperise că Eric Shain era un maestru la fel de mare în a-i evita cu dibăcie pe reporteri pe cît era în crearea personajelor în faţa aparatului de filmat. Iar acum, că el şi Annie deveniseră amanţi, îşi folosea ingenuitatea pentru a răsfrînge incognito-ul lui şi asupra ei.

Luau cina în restaurante în care Eric şi nevoia lui de linişte erau bine cunoscute. Mergeau la filme la ore la care nimeni din sală nu era destul de treaz pentru a-i recunoaşte. Luau prînzul în mici localuri şi cafenele îndepărtate unde o pălărie potrivită şi o pereche de ochelari de soare erau modul de a se proteja.

Şi, lucrul cel mai amuzant, îşi puneau pe cap căşti de motociclişti, traversînd Wilshire Boulevard, Sunset, Santa Monica şi Rodeo Drive, triumfători, de nerecunoscut. Annie îl ţinea pe Eric strîns de talie,

îmbrăţişîndu-i şoldurile cu picioarele suple sub blugi, urmărind Hollywood-ul trecînd prin faţa ei în toată splendoarea sa ţipătoare.

Apoi urcau repede colinele unde Eric cunoştea canioane atît de ascunse încît nici un trecător nu le deranja intimitatea.

Cu sufletul la gură, stăteau unul în faţa celuilalt, mirosind chiparoşii şi aroma îndepărtată a oceanului adusă de adierea de vînt în acele înălţimi solitare.

Apoi se aflau unul în braţele celuilalt, rîsul lor fiind eclipsat de dulcea grabă a dorinţei. Calmîndu-i frica cu un zîmbet, Eric o conducea în luminişuri ale tăcerii al căror parfum venea dintr-o altă lume, o dezbrăca cu degete tandre care cunoşteau acum fiecare bucăţică din ea, şi o iubea lent, superb, sub cerul strălucitor. Însă momentele petrecute împreună nu puteau înlătura singurătatea crescîndă a lui Annie. Pentru că acum îl vedea pe Eric din ce în ce mai rar.

Muncea mult la un nou film şi mai toate zilele lui erau pline. Annie îşi petrecea timpul aşteptînd telefoane de la Barry Stein sau bucurîndu-se de rarele lui vizite făcute pe Coastă. Îi lipsea curajul să pornească singură la drum în căutarea de alte roluri, iar cînd Barry îi vorbi despre o pauză în oferte în timp ce oamenii din meseria lor aşteptau ieşirea pe piaţă a filmului, acceptă precaută versiunea situaţiei prezentată de el.

O vizită pe Beth Holland în Valley, se duse la cumpărături cu Deedle deGraw, luă prînzul cu Norma Crane şi nepoţelele ei şi încercă să-şi alunge neastîm-

părul şi îngrijorarea. Dar nimic nu o ajută. Zilele se scurgeau ca nişte dureroase dureri de cap.

Deşi, la sfîrşitul lor, telefonul suna şi ca un fir salvator vocea lui Eric se înfăşura în jurul ei, chiar şi atunci cînd filma în New Mexico. O suna aproape în fiecare seară, iar cuvintele lui prietenesti erau singurul tranchilizant care îi uşura suferinţa şi îi ridica moralul.

Cînd era la Hollywood îi plăcea să o surprindă apărîndu-i în cale cînd se aştepta mai puţin. Motocicleta lui se furişa pe lîngă ea cînd ieşea dintr-un magazin şi îi auzea vocea răsunînd printre palmierii de pe Anita Street.

– Domnişoara nu are nevoie de ajutor?

Deseori găsea cîte un bileţel hazliu în cutia poştală, uneori pus de el însuşi şi întotdeauna invitînd-o undeva, spre un fel de mică aventură care reuşea mereu să o înveselească.

Erau nopţi preţioase în care apărea foarte tîrziu, cu ochii plini de o foame care trimitea fiori de exaltare prin ea.

Îşi şoptea nemulţumirea faţă de orele tîrzii.

– Ce faci aici, Eric? Nu mai dormi niciodată? Ai să ajungi să te ucizi singur.

Însă mîinile lui îi cuprindeau degetele cu o insistenţă blîndă şi călătorea cu el prin colinele întunecate, cu simţurile înflăcărate. Cînd ajungeau la casa lui suspinele ei îl mîngîiau în timp ce o purta în braţe spre pat. Săruturile lui erau un balsam care estompa o lume ostilă, anihilîndu-i singurătatea pe măsură ce-i împlinea mintea şi trupul cu imaginea lui surîzătoare.

Insistă ca ea să aibă o cheie a casei. Ea nu obişnuia să o folosească pentru că nu dorea să-i invadeze intimitatea. Ca un compromis o făcu să fie de acord să rămînă măcar cîteva zile sau un sfîrşit de săptămînă.

Şi aşa, din cînd în cînd, se trezea singură în camerele mirosind proaspăt din casa lui, ştiind că peste cîteva minute va trece pragul venind spre ea. Singurătatea ei îl făcea să-l dorească tot mai mult sexual, şi, cedînd instinctelor de nimfă, era deja goală în pat cînd el deschidea uşa.

El îi lua în braţe trupul gol, o formă lucioasă, mătăsoasă, scăldată în strălucirea nopţii, iar carnea ei trecea într-o viaţă senzuală lipită de cămaşa şi blugii lui, îmbrăţişată strîns la pieptul lui puternic.

Odată pasiunea consumată îi plăcea să stea goală în faţa lui, fixîndu-l cu ochii timp de lungi momente fascinante şi tăcute. Lăsa privirea lui să o penetreze şi să o exploreze, aşa cum făcuse carnea lui cu cîteva clipe în urmă.

Îi studia ochii în care se vedea reflectată. Erau atît de plini de secrete şi de nuanţe trecătoare, complexe ale stărilor sale de spirit. Se lăsa cuprinsă de adîncul din ei şi nu mai dorea să se regăsească decît prin el.

Era ca un cameleon, o fiinţă cu mii de forme, multiple şi insesizabile, iar aceasta era cheia uriaşei sale atracţii ca persoană şi ca actor de film. Era aproape dureros de deschis şi de încrezător în vulnerabilitatea lui, cu toate astea nu-l puteai înţelege uşor. Umorul, blîndeţea şi o durere cumplită şi îndelungată rivalizau

pentru controlul asupra acelui teritoriu de nestemate care erau irişii lui, şi nici una nu putea învinge.

Aşa că Annie îi ţinea mîinile şi îi lăsa ochii să o mîngîie, să o tachineze, punînd mici întrebări şi dînd răspunsuri liniştitoare – totul fără cuvinte. În tăcere privirea ei aluneca spre contururile trupului său de zeu, de la umerii drepţi şi pieptul lat la bicepşii puternici şi braţele de deasupra degetelor sensibile; de la smocul de păr masculin de sub stomac în jos spre locul preţios dintre picioare unde sexul bărbătesc se cuibărea în labirintul său de fire bogate şi aspre, zăcînd liniştit, dar atît de uşor de stîrnit, atît de uluitor în forţa sa de a lua, a prăda, a înfierbînta trupul unei femei...

Şi deja, atras de ochii ei, începea să se mişte, iar mîinile care le ţineau pe ale ei o trăgeau spre el din nou, cu atingerea lor ca un magnet prea captivant pentru a-i putea rezista măcar şi pentru o secundă. Cu un abandon şi o încîntare care o şocară îl acoperea cu sărutări, părul ei învăluindu-le feţele, feminitatea ei cerîndu-i să o posede din nou.

Pe cît de mult îi dorea corpul pe atît de nesăţioasă era curiozitatea lui faţă de trecutul ei, de gîndurile ei referitoare la viaţă, de idealurile şi planurile ei. După doar cîteva săptămîni de intimitate, simţea de parcă el îi pătrunsese în toate colţurile personalităţii, purtînd-o

în el însuşi.

Într-adevăr, o asculta cu o atît de mare atenţie şi concentrare, încît începu să se teamă de ce va crede despre ea. Se temea că era prea superficială pentru el, şi i-o spuse.

El rîse surprins, de parcă ea l-ar fi înţeles complet greşit.

– E ultimul lucru care ar trebui să te îngrijoreze, spuse el. Eşti o persoană foarte profundă, Annie. Mai profundă decît îţi dai tu seama. Şi aceasta e cheia talentului tău.

– Care talent? întrebă ea. Să fiu preferata paginilor de bîrfă?

El îşi clătină cu gravitate capul.

– Îţi voi spune ce cred eu, continuă el. Eşti o persoană prea pozitivă ca să accepţi în tine însăţi nevoia de putere, egoismul care o caracterizau pe Liane. Dacă ai adus-o oricum la viaţă, e pentru că ai fost destul de curajoasă să o găseşti undeva în tine şi să o laşi afară, de dragul lui Damon. Asta înseamnă talent şi ceva mai mult decît talent. Acel ceva face actorii adevăraţi ceea ce sînt.

Ea îi zîmbi în semn de mulţumire pentru lauda lui, însă nu-i dezvălui gîndul ciudat care pusese stăpînire pe mintea ei. Din clipa în care studioul lăsase să se strecoare informaţia privind faptul că numele ei era Liane, presa se desfăta identificînd-o cu personajul pe care îl interpretase.

Iar cînd curiozitatea lui Eric faţă de trecutul ei îi făcuse gîndurile să se întoarcă la Harry Havilland şi la

tinereţea ei, nu se putu împiedica să nu şi-o reamintească pe misterioasa Alice Havilland şi fotografiile pe care le văzuse cînd era copil în podul casei, fotografii care o umpluseră de o spaimă atît de îngrozitoare, că o luase la fugă.

Se putea oare, se întrebă ea, ca minciunile monstruoase ale presei să conţină un grăunte de adevăr? Îşi găsise în vechea şi tainica ameninţare zărită cîndva în fotografiile mamei ei calea spre Liane?

Nu-l putea împovăra pe Eric cu aceste gînduri disperate. Cu atît mai mult cu cît era teribil de conştientă de acel grăunte de adevăr din zvonurile despre ea şi el. La urma urmei, nu era adevărat că era amantul ei, chiar dacă legătura lor începuse doar după ce *A Midnight Hour* se terminase?

Se chinuia să se lupte cu aceste sentimente de vinovăţie şi să urască duşmanul de afară mai degrabă decît să se acuze pe ea însăşi. Ştia că nu făcuse nimic în Hollywood ce nu ar face din nou, dacă i s-ar fi dat această şansă – mai ales, slavă Domnului, acceptarea primei întîlniri cu Eric care dusese la toate aceste momente magice dintre ei.

Pe măsură ce timpul trecea, Eric îi povestea detalii din viaţa lui. O făceau să se ruşineze pentru că îşi făcuse probleme pentru ale ei.

Ştia deja, ca milioane de alţi admiratori, că fusese

un cunoscut copil-actor, fiul unei mame agresive, cu mult înainte de a deveni cel mai important actor al naţiunii. Sora lui, cu cîţiva ani mai mare şi ajunsă acum o respectată actriţă de teatru, împărţise alături de el acei ani grei.

Amîndoi erau prezentaţi ca nişte animale dresate unui producător sau altuia, eu-rile lor fragile fiind deformate şi sfîşiate de rigorile din lumea spectacolelor şi de constrîngerile unei mame posesive. Au fost martorii căsătoriilor şi divorţurilor ei, ai nenumăratelor legături amoroase, şi ajunseseră să se sprijine unul pe celălalt în absenţa unui tată sau a unei mame afectuoase.

Pînă şi astăzi vorbeau la telefon cel puţin o dată pe săptămînă, deşi păreau să considere o ironie faptul că locuiau în părţi diferite ale ţării şi nu se vizitau niciodată.

Anii copilăriei lui Eric i-ar fi distrus pe cei mai mulţi tineri. Dar el supravieţui prin nenumărate roluri de copil şi adolescent în piese şi producţii demult uitate şi la douăzeci de ani luă cu asalt Hollywood-ul ca un tînăr incredibil de atrăgător şi de şlefuit ca actor.

Eric îi povestea viaţa lui în crîmpeie scurte şi prudente, ochii privind în depărtare, cu braţul pe umărul lui Annie. Însă în timp ce vorbea, ea începu să înţeleagă cum de realizase miracolul supravieţuirii.

O făcuse jucînd. Învăţase să se piardă în momentul de metamorfoză prin care un personaj imaginar apărea din el pentru a fi captat de aparatul de filmat. Pierzîndu-şi propria personalitate, se elibera.

lar în acest proces deveni un maestru al artei sale.

Nu era întîmplător că se specializase în încarnarea unor personaje torturate, sfărîmate, destinate unor sfîrşituri violente. Era modul lui de a-şi juca propriul trecut, exorcizîndu-şi demonii fără a se lăsa devorat de ei. Intră în istoria Hollywood-ului devenind un erou cultural.

Nu avea îndoieli în privinţa talentului său, în ciuda reacţiei ambivalente a criticii de-a lungul anilor. Ştia cît valora ca artist şi considera vedetismul său de uz curent. Le păstra riguros separate în mintea lui. Însă nu uita niciodată că valoarea lui ca persoană era vocaţia de actor.

Şi în mod curios, Annie se simţea legată de el tocmai prin această valoare, deşi niciodată nu s-ar fi imaginat la acelaşi nivel creator cu el. Amîndoi crescuseră simţindu-se într-un fel pîngăriţi. Şi îşi satisfăcuseră impulsul de a-şi ascunde suferinţa prin alegerea profesiunii şi a modului de viaţă.

Actori pînă în adîncul fiinţei lor, se „ascundeau în văzul tuturor", pentru a folosi o expresie a lui Eric. Creîndu-şi personajele erau capabili să se înfrunte pe ei înşişi, dar în mod indirect. În oglindă, feţele lor le păreau străine, necunoscute; pe scenă sau pe ecran se recunoşteau în sfîrşit.

Eric era ca un frate de sînge pentru ea, se gîndi Annie. Îi împărtăşise destinul, deşi într-un mod mult mai dureros pentru că el nu avuse niciodată un Harry Havilland care să reverse asupra lui o apreciere şi o afecţiune necondiţionate.

Şi îl asculta ca o soră, alintîndu-l cu mîngîieri şi cuvinte dulci, cu degetele în păr, cu buzele ei atingîndu-i fruntea.

Însă îl trăgea spre ea ca o soţie, întîmpinîndu-l în pat cu mîini devenite dibace şi cunoscătoare, stîrnindu-l spre explozii fierbinţi de dorinţă masculină care la rîndul lor o purtau înnebunită spre un extaz pe care nu şi-l închipuise nici în cele mai tulburătoare fantezii legate de sexul opus.

Şi ca un soţ el îşi lăsa privirea stăruitoare să zăbovească asupra ei, cu ochii plini de respect şi de tandreţe protectoare.

Da, era la fel de complex ca şi faţetele ochilor săi caleidoscopici. Prieten, coleg, frate, iubit, Adam pentru Eva, umbră care îi eclipsa trecutul conturîndu-se spre viitorul inimii ei, Eric devenea încet totul pentru Annie. Să fie dorită de el era ceva atît de nou, de palpitant, că îi lăsa imaginea să o acopere ca o manta conţinînd noua ei identitate.

Şi, într-adevăr, se simţea ca o persoană pe care nu o mai recunoştea. Prăbuşindu-se în gaura mistică din care, cu mult timp în urmă, ţîşnise sensul misiunii ei ca actriţă, se rostogolea nebuneşte în beznă, metamorfozată ca o Alice în Ţara Minunilor.

Dar acum, elixirul care o împingea spre gigantice înălţimi şi ciudate proporţii venea doar de la Eric. Un unicorn supranatural printre animalele masculine, îi consimţise intrarea în lumea lui, iar ea nu era nici capabilă, nici dornică să o părăsească.

Cît de perfect ar fi să se piardă complet în el! Dar

viaţa oferă paradisuri de siguranţă doar în fantezii, o ştia prea bine. Extazul răsărind în ea era pe măsura sentimentelor de exil şi singurătate în mijlocul unei lumi ostile, determinată să-i invadeze intimitatea şi să-i murdărească tot ce avea mai sfînt. Pînă şi cele mai gingaşe clipe cu Eric erau pîngărite de agitaţia sinistră ce înconjura insula lor de pace.

Şi aşa, se agăţa de el cu puterile ei fragile, fără să ştie încotro o va duce hotarul surpat al timpului, temîndu-se însă că stătea la pîndă după colţul următor.

Ducea o viaţă dublă, jumătate din ea prea frumoasă pentru a fi adevărată, iar cealaltă jumătate prea oribilă pentru a fi reală.

Mituindu-l pe directorul cinematografului *Dial,* două locuri neobservate fură puse la dispoziţia lui şi a lui Annie. După ce sala se umplu, uşile se închiseră şi luminile se stinseră, s-au strecurat înăuntru şi şi-au găsit locurile fără să fie remarcaţi de publicul nerăbdător.

Sala trecu de la lumina estompată la întuneric total în clipa în care şuieratul slab al rulării filmului se auzi prin difuzoare.

Pe un fundal negru Annie ascultă vocea lui Liane fredonînd încetişor. Apoi, cu litere mari începu să apară genericul pe ecranul întunecat.

INTERNATIONAL PICTURES

PRESENTS
ERIC SHAIN

Întreg publicul îşi ţinu răsuflarea cînd apăru numele legendar.

ANNIE HAVILLAND

Urmă o a doua reacţie în sala ticsită, dar era prea ambiguă pentru a putea fi denumită.

ÎN
A CLIFFORD NAUMES PRODUCTION OF
A RHYS / SALINGER FILM
A MIDNIGHT HOUR

Începuse.

Annie era înmărmurită de muzica obsedantă compusă şi orchestrată de Kenji Nishimura, un extraordinar compozitor de muzică clasică. Răsună macabru acompaniind tonurile întunecate, lucioase, ale imaginii lui Duncan Worth pe măsură ce magnoliile, stejarii şi muşchiul căţărător al peisajului din Carolinei de Sud umpleau ecranul.

Annie urmări trecînd prin faţa ochilor ei numele actorilor şi membrilor echipei pe care ajunse să-i cunoască atît de bine, de la Eileen Mahler la Jerry Falkovsky, Aleine deGraw şi Andi Ritchite. Pentru prima dată în viaţa ei urmărea un generic, fiind în stare să adauge feţe acestor nume.

Apoi numele lui Mark Salinger umplu ecranul şi genericul se termină. Annie strînse mîna lui Eric cînd filmul începu.

Aparatul îl urmărea pe Terry venind de la gară pe drumuri înguste şi cărări prăfuite îndreptîndu-se spre casa familiei. Avea o singură valiză, iar pasul lui era ritmic şi lent. Apoi, în mod fatal, Annie apăru de nicăieri pe bicicleta ei, rochia simplă lipindu-se de feminitatea ei precoce. Blocîndu-i calea lui Terry, îi zîmbi şi îi vorbi.

În clipa aceea Annie simţi cum inima i se cufundă adînc în piept.

Îşi auzi dialogul ca într-un coşmar. Îi suna îngrozitor de fals, ca o piesă de Mozart interpretată de un amator pe o vioară cu corzile dezacordate. Vocea i se părea exagerată, accentul absurd. Îşi ura faţa, expresiile. Fiecare mişcare a trăsăturilor şi a corpului i se părea teatrală şi plină de diletantism.

Mîinile îi deveniră lipicioase şi respira tot mai greu.

Simţi mîna lui Eric strîngînd-o mai tare pe a ei. Încerca oare să-i calmeze spaimele sau să-i aline ruşinea justificată?

După un timp o persoană se ridică şi ieşi din sală. Apoi un cuplu mai în vîrstă plecă, soţul ţinîndu-şi soţia de cot şi conducînd-o prin intervalul dintre scaune.

Cineva tuşi. În rest tăcerea era asurzitoare.

Annie crezu că va muri.

Filmul se derula încet, chinuitor, spre finalul său şocant.

Annie îndrăzni să privească direct imaginile doar cînd ea nu era pe ecran. Cînd apărea nu se putea uita decît cu ochii întredeschişi.

Interpretarea lui Eric de bărbat care se distruge

aproape în mod intenţionat prin arma reprezentată de Liane era fascinantă. Fiecare privire şi fiecare gest erau încordate, ambivalente, încărcate de o semnificaţie sumbră. Niciodată nu fusese mai strălucit.

Acum Annie putea vedea rezultatele vizuale ale unora din eforturile sale generoase de a o ajuta. Îşi dădu seama că le calculase pentru binele filmului.

Într-o seară esenţială imediat după ce făcuseră dragoste aparatul rămînea fixat asupra formei înclinate a lui Eric în timp ce în spatele lui, Liane în sutien şi chiloţi, se mişca prin dormitor. În pofida dorinţelor regizorului, Eric insistase ca faţa lui să dispară din centrul imaginii şi o oglindă să fie instalată pe peretele îndepărtat astfel încît să rămînă doar o umbră, iar Liane, studiindu-se îndrăgostită de aspectul ei fizic după actul de iubire, să rămînă în prim-plan.

Damon şi Mark acceptaseră şi filmaseră scena cum dorise Eric. Dar acum cînd aparatul se întorcea, silueta lui Terry aşezată pe pat, datorită atitudinii pe care i-o dădea Eric, era cumplit de tragică. Chiar şi estompată comunica obsesia care îi secătuise puterile, vitalitatea pe moarte a lui Terry. Zăcînd nemişcat pe pat, cu mîinile pe lîngă el, arăta ca un cadavru, iar Liane, absorbită de ea însăşi în faţa oglinzii, un călău satisfăcut.

Şi continua tot aşa. *A Midnight Hour* o surprinse pe Annie din nou şi din nou prin forţa şi strălucirea lui. Dar în acelaşi timp imaginea ei o irita, găsind greşeli în fiecare scenă în care apărea.

Cînd filmul se termină, aplauzele au fost politi-

coase, dar prelungite. Annie nu îndrăzni să le interpreteze.

Rămase într-un ungher întunecat alături de Eric urmărind publicul plecînd. Oamenii arătau palizi, pierduţi în gînduri.

Nu e de mirare, îşi zise ea. Oroarea povestirii lui Damon îi copleşise.

Mulţi dintre ei luau cartonaşele puse la dispoziţie şi petreceau cîteva clipe completîndu-le înainte de a le arunca în cutiile aduse de studio. Annie nu vru să se gîndească la ce ar putea fi scris pe ele.

Apoi sala se goli, iar Eric o ducea acasă. Se lipi de el, aerul nopţii învăluindu-i pe cînd se îndreptau pe motocicletă pe Sunset Boulevard spre Coast Highway şi de acolo spre Malibu.

Pînă au ajuns Annie îşi pierduse curajul de a vorbi.

– Ei? spuse el închizînd uşa în urma lor. Nu mă mai ţine sub tensiune. Ce crezi?

Annie încercă să-şi adune puterile pentru a vorbi. Cuvintele nu voiau să-i iasă pe gură.

– Am fost chiar atît de slab? întrebă el.

– Tu? strigă ea, rîzînd de dezamăgirea ei. Oh, Eric, cum de mă poţi întreba aşa ceva?

O înţelesese greşit. Se uita la ea, zîmbetul lui arătîndu-i nedumerirea şi durerea.

– Haide, spuse el. Îţi poţi permite să fii generoasă. Ai fost dinamită. M-ai pus în inferioritate aşa cum am spus că o să faci. Timp de două ore i-ai avut în palmă. Spune-mi adevărul, Annie. Am fost atît de îngrozitor?

– Oh, îşi aruncă braţele în jurul lui, prea copleşită de bunătatea lui pentru a se întreba dacă era sinceră. Oh, te iubesc!

El o mîngîie uşor, conştient de emoţia prin care trecea ea şi pregătit să o sprijine pînă va trece partea cea mai grea.

Peste o clipă se va putea controla suficient ca să-i spună cît de magnific a fost într-un rol complex şi dificil, şi cum îşi va petrece restul zilelor ei mulţumind şansei de a fi putut lucra cu el.

Acum însă nu putea decît să stea lipită de el, degetele ei subţiri strîngîndu-l mai aproape de faţa îngropată la pieptul lui, ascultînd fără să vrea ecoul pierdut al celor două cuvinte care tocmai îşi croiseră drum prin armura ei spre buze.

Capitolul unsprezece

În dimineaţa următoare se trezi în braţele lui Eric.

Casa era răcoroasă şi somnolentă. Murmurul înăbuşit al valurilor nu făcea decît să reliefeze aura de linişte ritmată şi languroasă.

Cîteva momente lungi Annie rămase întinsă privind faţa adormită a lui Eric. Părea să ascundă lumi infinite în care aveau loc evenimente imponderabile. Oare ce vise, se întrebă ea, îi puteau ocupa mintea acum, nedumerindu-l sau poate chinuindu-l? Ea nu o va şti niciodată şi nici el nu-şi va aminti cînd se va trezi pentru această nouă zi.

Cu paşi uşori se strecură afară din pat şi trecu prin bucătărie spre uşa din spate.

Pe verandă se aflau ziarele.

Deschise uşa spre aerul înmiresmat al dimineţii, aduse ziarele înăuntru şi le puse pe masa din bucătărie.

Se sili să-şi facă o ceaşcă de cafea fară grabă, la fel cum un copil în dimineaţa de Crăciun trece îndurerat prin mişcările spălatului pe dinţi înainte de a alerga la pom.

În cele din urmă se aşeză la masă şi privi prima pagină din *Times.*

Ochii îi fură imediat atraşi de propria ei imagine.

Se afla într-un chenar în colţul paginii.

UN ÎNGER EROTIC ULUIEŞTE PUBLICUL AVANPREMIEREI, scria cu litere mari. DETALII ŞI CRONICĂ, pagina 38.

Înainte ca Annie să poată întoarce pagina văzu că apărea de asemenea pe copertele revistelor *Daily Variety* şi *Herald – Examiner.* Expresia ciudată *„înger erotic"* apărea în toate trei publicaţiile.

Se întoarse la cronica din *Times.* Era scrisă de Porter Atkinson, poate cel mai influent critic de film din Hollywood.

Ochii ei scrutară paragrafele care înconjurau o uriaşă fotografie a ei în rochia sumară a lui Liane şi fotografii mai mici ale lui Damon Rhys şi Eric Shain.

În cele din urmă găsi sentinţa propriei sale interpretări.

„Domnişoara Havilland poate că nu e actriţă, scria Atkinson, *însă este cea mai tulburătoare prezenţă de pe ecran din ultimii ani. Emană o foame aproape*

insuportabil de senzuală, felină, atît de înrădăcinată în carnea inocentă încît este efectiv inconştientă de ea. Simţi prezenţa unei sexualităţi monstruoase dedicată doar propriului triumf, perfidiei celei mai pure, – prin trupul şi dincolo de chipul unei madone."

Annie se încruntă continuînd să citească mai departe.

„Damon Rhys nu poate fi decît felicitat pentru descoperirea şi modelarea conform necesităţilor lui a acestui veritabil înger al sexului – indiferent cîte dureri de cap trebuie să fi avut în cursul acestui proces pe platou şi în afara lui. Havilland este categoric o actriţă care trebuie văzută, cu ochii ei argintii, cu picioarele superbe şi cu temperamentul erotic. Poate deveni unul dintre cele mai mari sex-simboluri ale acestei generaţii, o adevărată succesoare a lui Bardot, Monroe, Mansfield şi altele ca ele."

Roşind Annie citi celelalte două recenzii. Ca şi prima lăudau politicoase munca lui Damon Rhys arătîndu-se respectuoase faţă de interpretarea lui Eric Shain, elogiile lor fiind exprimate în fraze răsuflate, tipice pentru proza stereotipă a cronicarilor.

Însă mai presus de toate erau redactate în aşa fel ca împreună cu fotografiile mari să atragă atenţia asupra impactului sexual al filmului, şi spre Annie aflată în centrul lui. Însă se fereau să-i aprecieze jocul sau măcar să recunoască faptul că tot ceea ce făcuse era o interpretare, preferînd să se refere la prezenţa ei erotică, provocatoare, în faţa aparatului de filmat.

Era foarte ciudat. Clişeul "înger erotic" din recen-

zia lui Porter Atkinson apărea parafrazat în textele şi titlurile celorlalte două articole. Cum se putea aşa ceva?

Toate trei cronicile aveau o notă comună, plănuită dinainte, uşor batjocoritoare şi lugubră.

Annie se făcu palidă. O copleşi un sentiment de vinovăţie dîndu-şi seama că interpretarea ei reuşise să păteze întreg filmul, eclipsînd superba muncă a lui Damon şi a lui Eric. Citind aceste recenzii, rămîneai complet ignorant de ce însemna *A Midnight Hour* ca film. Nu se făcea nici măcar o referire la profunzimea semnificaţiilor introduse de Damon.

Era încă în faţa cafelei neatinse, fotografiile de prost gust continuînd să se holbeze la ea cînd simţi pe umăr o mînă caldă.

– Nu eşti surprinsă, nu-i aşa?

Vocea lui Eric era plină de înţelegere.

– Cu mine se poartă aşa de cincisprezece ani. Asta e munca lor, Annie. O reclamă exagerată unui film, o favoare unui prieten, lansarea unui slogan. Nu le pasă de filmul în sine sau de munca depusă în el. Sînt critici de film.

Dispreţul şi o oboseală plictisită se simţeau în vocea lui în timp ce încerca să o consoleze. Dar cînd ea ridică privirea văzu că studia recenziiile cu multă îngrijorare la fel cum examinase şi salvele nemiloase ale publicităţii care o vînaseră în acele ultime luni.

Ceva nu era în regulă şi Annie o ştia.

Aşa cum o ştia şi el.

Însă îi sesizase deja disperarea pentru că îi

întoarse faţa spre el şi se uită cu blîndeţe în ochii ei. Îngenunche să o sărute, punîndu-şi mîinile pe umerii ei, prin păr, pe obraji.

Ea închise ochii, mai deznădăjduită ca niciodată, încercă să-l aducă în ea unde putea dormi, ascunzînd lumea din faţa ochilor ei, astfel încît chiar dacă va privi în ea însăşi pentru a se întreba ce ajunsese şi care va fi destinul ei, ochii lui se vor uita la ea cu adîncurile lor hipnotice şi vîrtejul faţetelor.

Dar ştia că nu avea nici un rost. Lumea nu se va lăsa izgonită atît de uşor. O voia pe ea şi nu se va depărta pînă nu-şi va fi dat propria ei bătălie cu ea.

Odată pentru totdeauna.

Capitolul douăsprezece

Harmon Kurth se afla la fereastra biroului său privind peste studiourile de sunet şi platourile în aer liber de pe enormul teren al împărăţiei sale.

Telefonul de pe birou era tăcut. În birourile de afară secretarele lui făceau cu greu faţă telefoanelor care sunau încontinuu exprimînd felicitări pentru senzaţionala avanpremieră a filmului *A Midnight Hour.*

Cu siguranţă că filmul va aduce cincizeci de milioane. Fiecare director de la *International,* lingău, rival sau prieten îi telefonase lui Kurth pentru a-i spune că „o făcuse din nou".

Howard Mann, directorul de la *American Studios,* şi cel mai verosimil rechin din Hollywood, capabil să-i

urmeze lui Kurth la cîrma de la *International,* în cazul evenimentului puţin probabil că puterea lui Kurth va slăbi într-o zi, fusese primul care telefonase.

– Harm, spuse el, vreau doar să-ţi transmit felicitările mele. Ai făcut o treabă magnifică. *A Midnight Hour* este un film frumos, un film important. E o mare realizare pentru tine şi un triumf pentru *International.* Succes în continuare, amice.

Amice. Era expresia favorită a lui Mann pentru a-şi arăta scîrba. Era de asemenea cel mai ciudat termen impropriu pe care putuse să-l aleagă în mod neintenţionat.

Dacă ar fi fost suficient încurajat de circumstanţe pentru a-şi da în vileag natura de şacal, Howard ar fi fost primul care să-l răstoarne pe Kurth. Kurth îl cunoştea de mulţi ani, pentru că era mereu atent la semnalele subtile – legăturile strategice făcute de Mann, cultivarea unor prieteni despre care se ştia că îi erau ostili lui Kurth, sau invidioşi – pe care doar un ochi încercat şi şiret le putea vedea. Mann era însăşi întruchiparea unui asasin: un om a cărui ambiţie nu va putea fi satisfăcută pînă nu va savura sîngele tuturor celor care rămîneau deasupra lui.

Însă Mann, ca toţi ceilalţi din oraş, prieten sau duşman, trebuia să recunoască faptul că, în ciuda zvonurilor deşănţate privind realizarea filmului, *A Midnight Hour* era o nouă lovitură pentru Kurth. Era o creaţie minunată, un produs strălucitor de vandabil şi deloc ruşinea pe care Mann şi ceilalţi lingăi o anticipaseră cu speranţă.

Kurth rămînea în vîrf. Şi intenţiona să nu plece de acolo.

– Îţi mulţumesc, Howard, spuse el cu o bunăvoinţă prefăcută. Venind de la tine înseamnă foarte mult.

– Hai să luăm prînzul împreună săptămîna viitoare, Harm. Mai vorbim despre vremurile de demult.

– Încîntat, Howard. Voi cere secretarei mele să ia legătura cu a ta. Şi încă o dată mulţumiri.

În ora care trecuse Kurth fusese adîncit în gînduri. Douăzeci de ani petrecuţi într-o poziţie care îi conferea cea mai mare putere îl învăţaseră că acela care se afla în vîrf era singur responsabil de soarta sa. Judecata lui trebuia să fie fără greşeli pentru că toţi cei aflaţi sub el, privaţi de independenţa inteligenţei, nu puteau fi decît ecoul deciziilor conducătorului.

Kurth descoperise că o judecată bună la Hollywood se reducea la o singură propoziţie: să nu te culci pe lauri.

Planul pe care îl elaborase în ultimele şase luni funcţiona perfect. *A Midnight Hour* era obiectul unei sufocante curiozităţi publice. Legătura presupusă dintre actorii principali – nu fără o bază a sa după cum se dovedise pînă la urmă – turnase şi mai mult gaz pe foc. Iar între timp tonul dat publicităţii o discreditase cu succes pe tînăra Havilland.

Însă Kurth studiase foarte atent copia finală a filmului. Era mult prea priceput pentru a fi de acord cu prostiile criticilor.

Fata putea juca.

Acesta fiind un adevăr recunoscut, viitorul deve-

nea nesigur. Evenimentele, Kurth o ştia, aveau un mod al lor de a spulbera şi cele mai bine ticluite planuri.

Cu buzele strînse ridică telefonul şi formă un număr interurban.

După mai multe pîrîituri şi ţîrîituri cineva îl ridică.

– *Dugas Investigations*. Cu ce vă pot fi de folos?

– Aici Kurth.

– Da, domnule. Ce pot face pentru dumnea-voastră?

– Avem o nouă persoană aici. O cantitate destul de neînsemnată deşi e foarte vizibilă. Joacă cu Eric Shain în *A Midnight Hour*.

– Annie Havilland. Ca toţi cei ce erau interesaţi de lumea filmului, Wally văzuse senzaţionala publicitate care devansase filmul şi auzise despre necunoscuta actriţă-manechin care fusese distribuită pentru rolul principal feminin.

– Am nevoie de informaţii despre ea.

– În regulă. Aveţi ceva de unde aş putea începe?

– Mai nimic. Biografia prezentată la angajare şi dosarul ei de la agenţia de manechine din New York. Va trebui să te descurci singur. Făcu o pauză. Vreau să înţelegi că informaţiile trebuie să fie complete. Absolut complete.

Wally înţelese codul lui Kurth. Misiunea lui era să găsească tot ce putea fi compromiţător în viaţa lui Annie Havilland pentru a fi folosit în distrugerea carierei ei.

Dacă acest material va fi folosit sau nu depindea

de Kurth.

– Dacă există, le voi găsi, domnule, spuse Wally cu vocea lui plictisită, ştiind că Kurth nu o poate suferi.

– Să sperăm că aşa va fi, spuse Kurth. Este foarte important ca această situaţie să fie rezolvată corect şi expeditiv.

– Contaţi pe mine, domnule. Wally rosti cuvintele ca pe un stupid slogan afectat. Iritat de atitudinea arogantă a lui Kurth şi ştiind foarte bine cît de indispensabile îi erau serviciile, îi plăcea să se amuze exagerîndu-şi propria imagine.

Legătura se întrerupse.

Kurth niciodată nu se deranja să spună la revedere atunci cînd dădea ordine.

Capitolul treisprezece

– Bună seara, doamnelor şi domnilor şi bine aţi venit la *Tommy Granger Show*.

Orchestra atacă cunoscuta temă muzicală a spectacolului, iar genericul începu să ruleze pe ecran în timp ce prezentatorul continuă să vorbească peste aplauzele publicului.

– Cu Tommy Granger, Jerry Nichols, orchestra şi al vostru Don Hughes. Iar oaspeţii din seara asta vor fi Ran Siegel, Marilyn Price, compozitorul Allen Rubin şi domnişoara Annie Havilland.

Ropotul de aplauze crescu vertiginos în studio cînd îşi făcu apariţia frumosul şi zîmbitorul Tommy Granger. Primi salutul furtunos cu gestul familiar de

ridicare a două degete şi în cele din urmă cînd bătutul din palme îşi pierdu unanimitatea ceru să se facă linişte.

Bărbat cu o înfăţişare înşelător de inocentă, ochi căprui, şi păr încărunţit, Tommy vorbea cu un uşor accent din Sud. Era cea mai populară şi mai influentă gazdă a emisiunilor de talk show pentru că maniera sa ospitalieră şi atitudinea prietenoasă induceau în eroare atît publicul cît şi oaspeţii, făcîndu-i să se relaxeze, lăsîndu-i complet nepregătiţi cînd replicile lui sarcastice îi luau prin surprindere.

– Mulţumesc, spuse el aruncînd o privire pe furiş către Don Hughes şi orchestră. Dar mă veţi mai respecta şi după?

Cuvîntele lui stîrniră rîsul şi alte aplauze.

– În seara aceasta avem un spectacol extraordinar, spuse el. Aşa cum l-aţi auzit pe Don spunînd, Sultanul Insultelor e aici, domnul Ran Siegel...

Aplauze furtunoase răsunară la rostirea numelui celui mai mare comic din Hollywood. Ran Siegel era un bărbat înalt, brunet, cu ochi scăpărători, maniere calculat lascive, ale cărui atacuri abile şi ritm susţinut de rostire a poantelor înnebuneau publicul, făcîndu-l să încerce să înţeleagă o glumă cît încă mai rîdea de cea dinainte. După o strălucită carieră de comic în cluburi de noapte, devenise un maestru al „stilului Las Vegas" iar astăzi ajunsese un model pentru artiştii aspirînd spre glorie.

– Şi, continuă Tommy Granger, o avem pe Marilyn Price, frumoasa soprană de la opera *Metropolitan,* pe

care sîntem întotdeauna încîntaţi să o vedem. Apoi Allen Rubin este aici, tînărul compozitor care a pus pe jăratic întreg Hollywood-ul...

Aplauze politicoase întîmpinau fiecare nume.

– Şi ultima, dar nu mai puţin importantă persoană, încheie el, ridicîndu-şi confidenţial o sprînceană spre aparatul de filmat, cineva pe care o cunoaşteţi doar dacă nu sînteţi printre puţinii care nu aţi văzut *A Midnight Hour.* Credeţi-mă, tînăra aceasta e... Mîinile lui schiţară în aer o siluetă feminină. Este într-adevăr – ei bine, e într-adevăr ceva. Domnişoara Havilland se află printre noi.

Aplauzele puternice provocate de menţionarea numelui îi acoperiră ultima propoziţie. Erau pline de o evidentă nerăbdare.

Annie se afla într-o sală ascultînd monologul lui Tommy şi stînd ca pe ghimpi în timp ce ceilalţi invitaţi urcau pe scenă. Marilyn Price, un star foarte solicitat, interpretă două cîntece scurte şi discută puţin cu Tommy înainte de a pleca. Apoi veni rîndul lui Ran Siegel „să-şi facă cele şase minute" într-un monolog care se avîntă înainte cu o forţă teribilă, făcînd publicul să rîdă isteric. Părea să fi reuşit să-i insulte pe mai mult de jumătate dintre oamenii prezenţi în sală pînă îşi termină programul.

Apoi Ran îşi îndreptă glumele împotriva lui Tommy

care nici măcar nu încercă să i le pareze.

Ran rămase tăcut şi respectuos cînd tînărul Allen Rubin îşi făcu numărul lui stînd de vorbă cu Tommy despre cîntecele şi coloanele sonore pentru filmele la care lucra acum.

Annie devenea tot mai nervoasă cu fiecare minut care trecea. Ştia că nu ar fi trebuit să accepte această apariţie deşi atunci nu avuse habar că Ran Siegel va fi şi el prezent. Însă atît de senzaţional era succesul filmului şi atît de neînsemnate ofertele de lucru de cînd rula în toată ţara, că Barry Stein o convinsese că trebuie să-şi pună adevărata personalitate în faţa publicului.

– Ca Liane eşti un obiect, spuse el, ceea ce e bine din punct de vedere al venitului. Dar dacă vrei să-ţi urmezi cariera, Annie, trebuie să determini publicul să atribuie chipului tău frumos şi o altă personalitate, diferită de cea a lui Liane. Nu te mai poţi ascunde.

De ruşinea mea, adică, se gîndi ea cu amărăciune. Făcuse tot posibilul să evite toate interviurile despre ea şi Liane, pentru că toate se reduceau la aceleaşi două întrebări obsedante, repetate de o sută de ori în variaţiuni prost ascunse.

Eşti ca Liane în viaţa reală?

Cum e Eric Shain ca bărbat?

Răspunsurile ei evazive şi dezminţirile nu-i abăteau pe reporteri de la obsesia sabiei cu două tăişuri. Era căutată doar din cauza curiozităţii lascive a publicului, şi asta se limita la relaţia ei intimă cu Eric, şi nimeni nu o mai întreba şi altceva. Situaţia era în

acelaşi timp şi ridicolă şi insuportabilă.

În seara asta ştia că va fi altfel.

Însă s-ar putea să fie mai rău.

Venise momentul ultimului număr.

Machiorul îi atinse vag faţa în timp ce-şi auzi prezentarea.

– Şi acum, spuse Tommy, pentru toţi cei care sînteţi destul de amabili să mă primiţi în dormitorul vostru în seara asta, iată momentul pe care l-aţi aşteptat cu adevărat. Vreau să vă prezint o tînără care i-a şocat pe o mulţime de oameni cu interpretarea ei uluitoare în filmul de mare răsunet *A Midnight Hour,* care a stîrnit senzaţie pe oriunde a trecut. Aceia dintre voi care v-aţi întrebat dacă vreo femeie poate fi la fel de senzuală în viaţă pe cît e personajul pe care îl creează în film, veţi afla în curînd răspunsul. Să-i urăm bun venit domnişoarei Annie Havilland.

Annie aruncă o ultimă privire în oglindă rochiei de vară simple cu imprimeuri florale. Fusese un compromis între dorinţa ei de a purta un costum pantalon sobru şi insistenţele lui Barry de a se îmbrăca ca Liane. Nu dorea să arate ca o domnişoară bătrînă înspăimîntată de sexualitatea ei, dar nici ca o starletă lacomă.

Rochia arăta drăguţă şi decentă, dar nu mai avu timp să-şi facă probleme în privinţa ei pentru că cineva trăgea cortina şi ea păşi pe scenă zîmbindu-i publicului, care aplauda tumultuos. Auzi fluierături printre bătăile din palme şi nişte scîncete înăbuşite care o făcură să se simtă jenată.

Amintindu-şi dictonul lui Barry că era aici pentru a fi ea însăşi, îi strînse mîna lui Tommy şi se aşeză pe scaunul invitaţilor de lîngă masa lui salutîndu-l în timp ce el aruncă o privire foii din faţa lui.

– E o mare plăcere să te avem aici, începu el cu dicţia lui tărăgănată. Am văzut *A Midnight Hour* chiar săptămîna trecută, iar publicul abia mai putea să stea pe scaune. Bineînţeles, e un film serios, profund – dar jocul tău a fost impresionant. Spune-mi, cum e să lucrezi cu doi oameni atît de puternici ca Eric Shain şi Damon Rhys? Te-ai simţit în largul tău sau a fost dificil să lucrezi cu ei?

– Ei bine, amîndouă de fapt, spuse Annie. A fost greu pentru că le cunosc creaţiile şi le admir de mult timp. Şi amîndoi sînt foarte impresionanţi pe platoul de filmare – în special Damon Rhys care domină atmosfera tot timpul. E foarte hotărît să obţină ceea ce vrea...

Cîteva chicoteli prosteşti, nepotrivite, se auziră din public descurajînd-o pe moment.

– Eric Shain e mult mai relaxat în modul lui de a lucra... continuă ea auzind un alt mic hohot de rîs, mai tare de data asta. Dar foarte pretenţios şi un mare perfecţionist, spuse ea. Din fericire pentru mine, se înţeleg foarte bine unul pe altul pentru că au mai lucrat împreună. Şi s-au străduit din răsputeri să mă facă să mă simt în largul meu...

O întrerupse un alt hohot de rîs... Privi ezitînd spre Tommy, căutînd un sprijin moral, dar el se uita la ea cu o privire visătoare, melancolică, intenţionînd evi-

dent să amuze publicul în timp ce ea vorbea. Lui Annie îi venea să-şi tragă palme pentru că nu găsise un mod de exprimare care să nu permită nici o interpretare sexuală, oricît de îndepărtată.

De parcă ar fi coborît brusc pe pămînt, Tommy continuă prefăcîndu-se serios:

– A fost foarte greu să turnaţi toate acele săptămîni, muncind atît de intens?

– Da. Annie dădu din cap. Să fac un film de lung metraj ale cărui scene nu urmează în ordine logică a fost o experienţă nouă pentru mine şi foarte obositoare la început. Dar a fost o muncă atît de intensă, după cum ai spus tu, încît după o perioadă nici nu am mai observat cum trece timpul. Energia lui Damon a fost fără margini şi ne îndemna mereu să facem mai mult şi mai mult... uneori parcă eram pe o altă planetă. Doar cînd s-a terminat mi-am dat seama cît sînt de extenuată...

Vocea i se pierdu înecată de un nou curent de ilaritate venind dinspre public. De data asta nu mai înţelegea ce putea fi atît de amuzant.

Se uită spre Ran Siegel. Ca un băieţel vinovat îşi puse repede o mască serioasă peste ce fusese o faţă hămesită. Aproape că-i vedea aura de ironie de deasupra capului în timp ce o privea cu inocenţă.

Realiză abia acum că toate cele patru aparate de filmat ale studioului făceau o muncă suplimentară prinzîndu-i pe Tommy şi pe Ran în prim-planuri în care îi aruncau priviri lacome pe cînd ea vorbea. Nu era de mirare, îşi zise ea, că publicul o întrerupea constant

cu hohote de rîs.

– Ce-ar fi să te linişteşti, Ran? spuse Tommy rînjind. N-ai mai văzut niciodată o fată drăguţă?

Ran îşi ridică palmele cu un gest de prefăcută capitulare. Ştia că reputaţia şi faima lui îi confereau poziţia de star al acestei emisiuni, iar obiectivele aparatelor îi vor acorda mai multă atenţie decît era necesar în timpul secvenţei lui Annie. Era liber să o pună în inferioritate oricît de mult i-ar fi convenit.

– Deci, reluă Tommy aruncînd o privire însemnărilor lui, fata pe care o interpretezi în film, Liane, este incredibil de sexy şi o creatură înşelătoare. Nu mă pot opri să nu mă întreb cum ai scormonit prin tine ca să găseşti aşa ceva? A fost o încercare grea sau semeni în realitate destul de mult cu Liane pentru a o face natural?

– Eu... începu Annie, vocea fiindu-i deja întreruptă de rîs. Văzu că Tommy aruncase o privire pe furiş aparatului de filmat şi publicului din sală cînd regizorul o prezentase de aproape.

– Nu că ai putea fi într-adevăr ca ea, o întrerupse el. Adică – nimeni nu se poate lua la întrecere cu – hm, acel ceva care i l-ai dat ei.

Un rîs zgomotos străbătu publicul. Convinsă că aparatul nu era îndreptat spre ea, Annie se uită spre Ran Siegel.

Ceea ce văzu o şocă. Conştient că aparatele nu-i arătau decît faţa şi nu-i puteau vedea corpul de pe canapea, Ran îşi rotea şoldurile obscen, mişcarea lui fiind vizibilă pentru mulţimea din sală, dar nu şi

milioanelor de telespectatori.

Annie îi aruncă lui Tommy o privire descumpănită. Stăpînindu-şi stinghereala încercă să-i răspundă sincer.

– Sub îndrumarea lui Damon m-am străduit să o joc pe Liane ca pe o fată a cărei grijă principală este puterea. E foarte tînără şi provine dintr-o familie săracă, aşa că sexualitatea e singura armă adevărată pe care o poate folosi împotriva lumii. E o armă pe care o dobîndeşte de curînd, deci într-un fel e nouă şi pentru ea ca şi pentru Terry, bărbatul pe care îl seduce. Am încercat să ne concentrăm asupra acelui element de surpriză din comportarea ei şi asupra faptului că sexul e mai degrabă un mijloc decît un scop pentru ea.

– Crezi? întrebă Tommy sprijinindu-şi din nou bărbia în palmă, că aşa ceva poate fi adevărat şi în realitate? La Hollywood, spre exemplu?

– Ei bine, replică Annie, jenată, trebuie să spun că sînt o nou venită în Hollywood. Nu pot avea o părere bine formată, dar sînt sigură că efectiv în orice situaţie o persoană îşi poate folosi farmecele sexuale pentru a-i manipula pe alţii...

Înainte să poată cîntări întreaga încurcătură în care o punea această întrebare, se auziră alte rîsete dinspre public. Simţi o uşoară apăsare pe umăr. Se întoarse şi dădu peste Ran Siegel maimuţărindu-se în postura sclavului ei, cu capul pe umărul ei şi cu ochii daţi peste cap.

– Pe mine mă poţi manipula oricînd vrei, spuse el

languros.

Mulţimea din sală izbucni în rîs. Annie roşi şi îi zîmbi curajoasă lui Tommy.

– Jos, băieţaş, îl avertiză Tommy rîzînd.

Ran se aşeză pe scaunul lui. Cînd văzu că microfoanele de deasupra nu mai erau îndreptate spre el murmură:

– Nici gînd, prietene. Cît timp ea e aici eu sînt sculat.

– Mai spune-mi ceva despre Eric Shain, reluă Tommy interviul. Fireşte, el e o legendă. Dar cum e în realitate? Am auzit atîtea poveşti despre farmecul lui irezistibil, despre aventurile lui romantice. E într-adevăr aşa de atrăgător pe cît se spune?

– Cu siguranţă că este, rîse Annie. E un bărbat remarcabil de frumos şi de captivant. Dar un mare profesionist în acelaşi timp. Chiar de la început a respectat felul în care am gîndit eu o scenă sau o replică. Niciodată nu s-a arătat superior. Şi cred că asta i-a sporit farmecul. A dorit tot ce era mai bun pentru film, pentru mine ca şi pentru propria lui interpretare.

– Am auzit că ştie să interpreteze în mai multe feluri, comentă sec Ran Siegel.

Fără să vrea Annie roşi. Strînse din dinţi pentru că ceea ce se întîmpla era mult mai dur decît bănuise ea.

– Ei, uite, spuse Tommy privindu-şi din nou însemnările, oamenii din afara Californiei poate că nu o ştiu, dar aici, pe Coasta de Vest, faţa ta este cunoscută încă înainte de Liane din *A Midnight Hour*. Departamentul de Autovehicule a fost foarte amabil şi

ne-a dat permisiunea să arătăm o secvenţă din una din reclamele pentru centuri de siguranţă. Dacă vei privi spre monitor...

Annie ridică ochii şi se văzu pe ecran la volanul unei maşini din una din reclamele comerciale.

„– Data viitoare cînd veţi intra într-o maşină", se auzi ea spunînd, *„încercaţi ceva confortabil, aşa ca mine: o centură de siguranţă. Îmi place enorm să conduc, dar o fac ca să mă amuz, nu ca să mă rănesc. De ce nu încercaţi şi voi?"*

Cînd văzu sloganul APELAŢI LA SIGURANŢĂ – PUNEŢI-VĂ CENTURA, apărînd pe ecran, auzi un hohot de rîs şi se întoarse spre Ran Siegel care îşi lingea buzele lasciv holbîndu-se la imaginea ei de pe ecran.

– Eu încerc cum vrei tu dacă încerci şi tu cum vreau eu, vocea lui răsună foarte clar în microfoanele studioului cînd aparatele reveniră pe platou.

Annie îi aruncă un zîmbet îndurerat în timp ce el se holba la ea ca un băieţel inocent.

– Îmi place să o fac în maşină, şi ţie, nu-i aşa? întrebă el mieros.

Annie începu să simtă ceva periculos trezindu-se la viaţă în mintea ei ascuţită şi se strădui să-şi calmeze reacţia întorcîndu-se spre Tommy. Acesta se uita la Ran cu o severitate prefăcută.

– Eşti un băieţel foarte rău, spuse el. Ar trebui să stai la colţ.

La replica asta Ran sări în picioare şi ţîşni afară din scenă în strigătele publicului, aparatele răsucin-

du-se să-l urmărească. Ţopăi peste rînduri, zăbovind o clipă lîngă o femeie drăguţă căreia îi aruncă o privire lungă, apoi o luă la fugă pe lîngă cei de la uşă oprindu-se în colţ unde îşi înclină capul simulînd ruşinea.

Bateristul orchestrei îi punctă întreaga performanţă cu bubuituri ritmate în tobă.

– Mda, îi rînji Tommy lui Annie, aşa e mai bine. Acum, spune-mi cum ai obţinut rolul lui Liane. Trebuie să fie ceva foarte interesant...

Dar nu putu continua pentru că Ran striga tot felul de comentarii, iar microfoanele se grăbiră să i le prindă în timp ce două aparate de filmat se roteau panoramic asupra publicului.

Simulînd un comportament teribilist Ran se năpusti spre un loc de la margine unde stătea o femeie obeză pe care o insultase în monologul său. Se aruncă în braţele ei ca un adolescent în călduri, spre amuzamentul ei şi al publicului. Apoi o părăsi şi se întoarse spre femeia lîngă care se oprise în drum spre colţul sălii.

– Vrei să mă iei cu tine acasă? întrebă el pe un ton tragic. Aici nimeni nu mă apreciază. Voi fi un excelent servitor. Îţi ud pajiştea, scumpo, la orice oră preferi...

Tommy, pregătit să participe şi el la toată distracţia îşi părăsise masa, iar Annie rămase singură cînd el se îndreptă spre public, îl apucă de urechi pe Ran ca un profesor sever şi îl trase spre platou unde îl trînti fără milă pe margina canapelei.

Annie privi spre ceasul studioului. Segmentul se

va termina peste un minut, iar Ran Siegel va fi reuşit să-l monopolizeze în întregime. Se simţea mai degrabă uşurată decît altfel gîndindu-se că nu va mai ţine mult.

În cele din urmă, pe cînd publicul încă rîdea, Tommy se întoarse în scaunul său din spatele mesei, avertizîndu-l cu degetul pe Ran.

– Trebuie să-l ierţi, îi spuse lui Annie. Nu ştiu ce-a intrat în el în seara asta.

Mai puţin de patruzeci şi cinci de secunde pînă la terminarea segmentului.

– Întreab-o ce-a intrat în ea? strigă brusc Ran de pe canapea pe un ton neaşteptat de răutăcios.

Auzindu-i insulta, Annie simţi cum ceva rece îi trece prin stomac. Se îndoia că milioanele de telespectatori o auziseră, dar nu era sigură. Era clar că Ran nu se temea să se arate cu adevărat duşmănos faţă de ea.

– Îmi cer scuze pentru prietenul meu neruşinat, spuse Tommy.

Annie se uită spre Ran, apoi îşi întoarse capul spre Tommy.

– Unii nu vor să crească, spuse ea cu un zîmbet îngăduitor.

– Da, e modul lui de a-ţi arăta că te place, adăugă Tommy cu o falsă gravitate.

– Aş vrea să fac ceva mai mult decît doar să-mi placă, strigă Ran ridicîndu-şi o sprînceană spre aparat.

– Ei, ei, îl preveni Tommy rînjind.

Dar Ran văzuse că mai rămăseseră treizeci de secunde pînă la reclamă şi nu vru să-i scape şansa de a domina şi ultima parte a emisiunii. Se tîrî de-a lungul canapelei şi se aruncă teatral la picioarele lui Annie, cu capul la nivelul genunchilor ei.

– Voi fi sclavul tău! ţipă el. Uită-l pe Eric Shain. Ce are el şi eu nu?

Mai rămăseseră cinci secunde.

Arma care se pregătise în Annie fără ştirea ei în aceste lungi şase minute explodă acum fără ca ea să o poată opri.

– Nu ştiu, spuse ea, zîmbindu-i calm. De ce nu-ţi întrebi soţia?

Faţa de la genunchii ei se făcu vînătă de furie. Era prea tîrziu ca Ran să-i mai dea o replică pentru că pianistul cînta deja o melodie lentă, iar aparatele se depărtară. Publicul înmărmurit de cuvintele nimicitoare ale lui Annie îşi arătă amuzamentul şi aprobarea bătînd zgomotos din palme.

– Javră mică, îi şuieră Ran lui Annie în timp ce se ridica.

Doar ea îl auzise pentru că publicul rîdea tot mai tare. Se auziră cîteva fluierături, iar Tommy era aplecat peste masă fără să se poată opri din rîs.

Ran se întoarse neputincios spre regizorul show-ului care ridică din umeri. Replica lui Annie ajunsese la milioane de telespectatori prinzîndu-l pe Ran în cel mai slab moment al său, îngenuncheat la picioarele ei. Era prea tîrziu pentru a repara răul. Emisiunea în direct, marea armă a lui Ran, tocmai se

întorsese împotriva lui cu o împunsătură dureroasă pe care nu o va uita niciodată.

– E o lume mică, tîrfă, o amenință el apropiindu-și fața de a ei. Ne mai vedem noi.

– Aștept cu nerăbdare, spuse Annie fără să clipească sub privirea crudă a ochilor săi mici. A fost plăcut să lucrez cu tine, domnule Siegel.

El se întoarse cu o expresie îngrijorată pe față, rîsul publicului răsunînd în spatele lui.

Capitolul paisprezece

Wally Dugas nu era străin de oraşele mici.

De-a lungul carierei sale se ocupase de investigări delicate în zeci de astfel de oraşe de-a lungul şi de-a latul ţării. Perfecţionîndu-se cu mult timp în urmă, atitudinea unei mediocrităţi naive, cu un chip rotund, se împletea cu uşurinţă cu peisajul rural.

Aşa că intrarea lui în Richland, New York, a fost discretă şi eficientă. Ceru informaţii la *Camera de Comerţ* şi îşi găsi o cameră la hanul *Holiday*, apoi porni cu maşina spre centrul oraşului.

Ştia că indiferent ce ar putea spera să găsească despre Annie Havilland trebuia să înceapă aici. Căutările lui în Manhattan nu-i oferiseră nici o indicaţie că

ar fi fost altceva decît o actriţă- manechin înaintea marelui pas făcut mulţumită lui Damon Rhys. Nu existau nici droguri, nici homosexualitate, nici legături amoroase pentru obţinerea de roluri – nici măcar o aventură intimă cu vreun tînăr.

Aşa că nu fără o notă pronunţată de plăcere sadică Wally îi telefonă lui Kurth anunţîndu-l de primele rezultate.

– Din cîte îmi dau seama, domnule, nimic scandalos sau care merită să fie luat în seamă nu s-a petrecut de cînd s-a mutat la New York şi a devenit manechin. Doar dacă luăm în considerare vizita pe care v-a făcut-o acasă în urmă cu trei ani. Acuzaţiile de viol şi prostituţie pot fi considerate scandaloase în ochii unor oameni, deşi nu a existat nici un proces.

Tăcerea lui Kurth era foarte grăitoare.

Acum Wally era în elementul său favorit: ambiguitatea unei vieţi personale, care nu avea nici o spărtură la suprafaţă, dar ale cărei adîncimi întunecate purtau semnele vii ale trecutului.

Cei douăzeci de ani ca detectiv îi dovediseră că nimeni nu era lipsit de un trecut şi nici un trecut de un secret.

Se apropie mai întîi de neînsemnaţii locuitori ai oraşului, cei mai puţin probabil să facă parte din structura socială din Richland, şi care fiind urmăriţi de ghinion se mulţumeau cu amintiri despre vremurile de odinioară: bătrîni legănîndu-se în balansoare pe verandele caselor, clienţii obişnuiţi ai tavernei aşezaţi pe scaunele de la bar, funcţionarul unei pensiuni,

singurul taximetrist al oraşului.

După ce se prefăcu că vrea să le vîndă asigurări celor pe care îi întîlni, Wally scoase din buzunar un ziar şi arătă o fotografie a lui Annie Havilland.

– E acelaşi Richland în care s-a născut şi a crescut? întrebă el.

– Cum să nu, veni răspunsul.

– Ca să vezi! exclamă Wally, împingîndu-şi pălăria pe spate. O adevărată stea de cinema. Cine şi-ar fi închipuit aşa ceva?

Interlocutorii săi, mîndri de mărunta lor asociere cu cineva de importanţă, nu ezitară deloc să vorbească despre acest subiect. Dacă se dovedeau prevăzători privind faptul că reputaţia lui Annie se afla acum sub un nor întunecat la Hollywood, Wally îi calma exprimîndu-şi admiraţia pentru faima ei care depăşea cu mult oricare alt scandal.

Rezultatul a fost că îşi croi drum fără dificultate prin memoria lor pînă la povestea notorie a lui Alice Havilland.

Intriga era neobişnuită. Harry Havilland, fiul cel mai în vîrstă al proprietarului de pămînturi Corey Havilland fusese pregătit încă din şcoală pentru o poziţie importantă în imperiul rural al familiei, care includea agricultura, proprietăţi imobiliare, maşini agricole şi comerţul cu amănuntul. Viitorul lui în afacerile Havilland era cu atît mai proeminent cu cît fratele lui mai mic, Bob, era considerat prea încet la minte, şi nici unul dintre verii Havilland nu avea acel simţ al responsabilităţii care îl caracteriza pe Harry.

Termină colegiul la *State University* şi urmă şcoala de drept la Buffalo aşa cum o făcuse şi tatăl său înaintea lui. Într-o zi fierbinte din august 1945 plecă la Buffalo să-şi dea ultimele examene. Se întoarse din călătorie cu trei zile întîrziere surprinzînd pe toată lumea cu tînăra femeie pe care o ajută să iasă din maşină şi pe care o prezentă ca soţia lui.

– Ei, spuse paznicul de la sala de biliard a oraşului, asta a fost o palmă pe obrazul tuturor. Familia Havilland s-ar fi aşteptat ca Harry să se însoare cu una din fetele Downling sau poate cu Jane Macmillian – care fusese prietena lui în liceu. Cele două familii deţineau mai tot ce nu aparţinea celor din neamul Havilland. Şi bineînţeles că ar fi urmat o nuntă mare. Dar, nu – Harry o trînteşte pur şi simplu pe soţia lui în mijlocul tuturor fără să-i fi avertizat într-un fel.

Wally îşi folosi imaginaţia pentru a vedea saluturile forţate, şocul iniţial al membrilor familiei, discuţiile şoptite în spatele lui Harry în primele zile şi valul tot mai uriaş de indignare care va conduce inevitabil spre confruntare.

– Nu trebuie să uităm, spuse un bătrîn pensionar care locuise în aceeaşi pensiune cu tînărul cuplu pe cînd Harry căuta o casă, că oamenii de pe aici credeau că Alice provine dintr-un mediu umil. Ştii, era actriţă. Aşa se spune, că Harry s-a dus să vadă o piesă de teatru la Buffalo, pentru a se relaxa după examene, iar Alice se afla printre membrii companiei care erau în turneu prin ţară. S-au întîlnit după spectacol, iar un lucru a dus la altul. Cum au ajuns să

se căsătorească în acele cîteva zile, nimeni nu ştie. Harry a dus adevărul cu el în mormînt. Însă pe aici s-a presupus că Alice se căsătorise cu el din interes şi că Harry probabil că o lăsase să înţeleagă că familia lui era bogată.

– Ca să vezi cum sînt oamenii! Wally dădu din cap, ştergîndu-şi fruntea cu o batistă în timp ce-şi făcea vînt cu pălăria.

Imaginea care îi apăru în faţa ochilor era una dureroasă. Tînărul avocat, la fel de încăpăţînat ca şi familia lui, dacă nu chiar mai mult, îşi cumpără o casă sărăcăcioasă pe Elm Street şi îşi instală în ea soţia. Ignorînd complet sfatul şi aprobarea rudelor, de la obligaţiile sociale la decorarea casei, îşi începu viaţa de bărbat căsătorit.

– Ceea ce a urmat, spuse un fost conductor de tren care acum trebuia să se mulţumească cu măturatul gării, este o poveste teribilă. Bătrînul Corey Havilland nu-l putea ierta pe Harry că le întorsese spatele acelor fete Downling. I-ar fi plăcut atît de mult o căsătorie care să unească cele două familii! A stat el ce-a stat pe gînduri, devenind tot mai furios, şi într-un final l-a chemat acasă pe Harry pentru o confruntare faţă în faţă. Fie Harry scăpa de Alice şi o lua de la început cu cineva ales de Corey, fie va fi dezmoştenit.

Îşi clătină capul, fascinat de propria-i poveste.

– Ei bine, Harry şi-a ales tocmai acel moment, al naibii de mîndru, să-l anunţe pe bătrîn că Alice va avea un copil. N-am fost acolo să văd faţa bătrînului,

şi mă bucur. Tatăl lui Harry a văzut roşu în faţa ochilor. Nu suporta să piardă în felul acesta, aşa că îl privi pe Harry în ochi şi îşi repetă ameninţarea cuvînt cu cuvînt: „Divorţează de Alice sau vei pierde tot ce aparţine familiei."

Îşi ridică o sprînceană şi rîse.

– Ascultă ce-ţi spun, domnule, Harry al nostru a tăbărît asupra acestui ultimatum de parcă ar fi fost un cadou de Crăciun. Îşi sărută mama, îşi luă rămas bun de la tată şi ieşi pe uşă fără să arunce măcar o privire înapoi. Iar Corey şi-a respectat promisiunea. Nu doar că l-a tăiat pe Harry din testamentul său, dar nici nu şi-au mai vorbit vreodată. Cel puţin din cîte ştiu eu. Familia Havilland s-a descurcat şi fără Harry în afacerile ei şi se pare că nu le-a mers prea rău. Între timp Harry şi-a deschis un birou de avocat pe Main Street şi a încercat să se ocupe de proprietăţi imobiliare. Nu a prea avut succes pentru că situaţia lui era cunoscută în tot oraşul şi puţini dintre locuitori erau înclinaţi să facă afaceri cu un om care cîştigase dezaprobarea lui Corey Havilland.

– Nu prea ai cum să te îmbogăţeşti într-un oraş mic nici măcar în vremurile cele mai bune, spuse frizerul care-i tăia părul lui Wally. Şi dacă nu poţi face afaceri cu cele trei bogate familii din ţinut – pentru că, fireşte familia Macmillian şi Downling au stat de partea lui Corey – trebuia să te descurci cu ce rămînea. Harry a făcut-o şi foarte liniştit. Niciodată nu s-a plîns.

Soarta tînărului avocat îndărătnic a fost pecetluită cînd, la opt luni după întoarcerea sa din Buffalo,

Annie Havilland s-a născut în spitalul oraşului.

Locuitorii din Richland au tras o concluzie despre circumstanţele sarcinii lui Alice Havilland, de la care nu se vor clinti în anii care vor urma.

– Obişnuiam să o văd pe Alice trecînd prin faţa ferestrei, frizerul arătă cu foarfeca, de cinci, şase ori pe săptămînă. Maică Precistă, ce femeie frumoasă. Se plimba pe Main Street, mîndră nevoie mare, făcîndu-şi cumpărăturile, sau mai tîrziu plimbîndu-şi copilul în cărucior. Cred că îi plăcea să fie văzută. Era modul ei de a se răzbuna pe oameni pentru că nu voiau să aibă de-a face cu ea. Ştia al naibii de bine că pe o rază de o sută de kilometri nimeni nu se putea lua la întrecere cu ea.

Oftă tăind din părul lui Wally.

– Avea ochi strălucitori, păr ondulat şi un corp straşnic. Iar după ce Annie s-a născut şi-a revenit imediat. A avut mare grijă să arate bine.

– Ai crede că oamenii ar fi putut fi mai înţelegători faţă de ea, spuse Wally. Doamne, să ai o nepoată pe care să o răsfeţi...

– Nu, domnule, spuse frizerul. Nu-i cunoşti pe cei din neamul Havilland. Iar bătrînul Corey era cel mai neînduplecat dintre toţi. Nu era el omul care să nu se ţină de cuvînt. Copilul nu era altceva decît o ruşine pentru el. A intrat în mormînt prefăcîndu-se că fata nu există. Harry a trăit ca un străin chiar sub nasul rudelor sale.

Ridică din umeri.

– Nu că Alice nu s-ar fi străduit să spargă gheaţa.

A făcut-o, eu aşa am auzit. A încercat să se împrietenească cu cei de aici. A făcut o vizită familiei, s-a prezentat verilor în biserică, a trimis invitaţii pentru botezul fetei – toate fără ştirea lui Harry. Dar nimic. Cei din familia Havilland au fost de piatră şi încă mai sînt.

Se opri dintr-odată. Wally simţi că se ascunde ceva în spatele cuvintelor care urmară.

– Şi apoi într-o zi a plecat. Aşa, pe neaşteptate. Harry a rămas singur cu copilul şi sărac lipit pămîntului, dar şi-a ţinut capul sus şi şi-a continuat viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Obişnuia să vină aici în fiecare săptămînă şi stătea chiar în scaunul ăsta. Mai schimba cîteva vorbe cu mine în timp ce-i tundeam părul. Un om de treabă. Blînd şi liniştit.

Îşi coborî vocea.

– Se vorbea că Alice a luat toţi banii pe care a putut să pună mîna atunci cînd a plecat. Dar Harry niciodată n-a scos vreun cuvînt împotriva ei. Expresia care apărea pe faţa lui cînd numele îi era menţionat era suficient pentru a-l face pe oricare bărbat să fie foarte atent.

– Ce mai tip, dădu din cap Wally privindu-şi propria faţă în oglinzile frizeriei.

– A fost, da, murmură frizerul. Alice a murit nu cu mult timp după aceea. Cum, n-am aflat niciodată. Unii spun că ar fi fost tuberculoză... Cei răi de pe aici afirmă că ar fi fost o boală venerică. Oricum, căsătoria lui Harry a devenit ceva de domeniul trecutului. Însă

nu s-a mai întors la familia lui. Cred că ar fi putut repara tot răul făcut, din moment ce Alice nu mai exista, stînd de vorbă cu bătrînul Corey şi dînd dovadă de puţin tact. Sau el şi copilul s-ar fi putut muta într-un alt oraş – să o ia de la început. Dar nu. Nu era Harry omul care să se umilească şi n-a vrut să o ia la fugă. Vezi, ăsta e felul de a fi al celor din neamul Havilland. Oameni liniştiţi, nu-şi dau aere. Dar sînt mîndri şi rigizi. Nu fac compromisuri.

Wally nu spuse nimic, ci doar zîmbi înţelegător cînd frizerul începu să perie părul tăiat de pe ceafa lui.

Intriga devenea mai densă, exact aşa cum bănuise. Dar instinctul lui îi spunea că populaţia masculină din Richland îi încredinţase tot ce ştia despre aventura lui Harry Havilland şi consecinţele ei.

Va trebui să afle restul întîmplărilor de la femei.

– Am fost singura din familie care a acceptat vreodată că Harry şi Annie existau cu adevărat, spuse Celeste Havilland, o mătuşă rămasă fată bătrînă care locuia într-o veche casă victoriană situată pe o colină în spatele străzii Dewes. Ceilalţi dintre noi sînt laşi şi proşti. Aşa sînt cei din familia Havilland. Am crezut că Harry este primul bărbat din familie cu un gram de îndrăzneală în el. Aşa, măcar o dată, a provocat şi el o schimbare făcînd ceva de capul lui. Firește, Alice era soi rău. De la început n-a vrut decît banii lui. Mi-am dat seama imediat. Dar cine poate condamna

un bărbat că se poartă prosteşte atunci cînd e vorba de o femeie? E în natura bestiei.

Îl fixă pe Wally cu o privire ascuţită pe deasupra platoului cu gogoşi pe care îl pusese în faţa lui. Dacă era conştientă că era singura dintre membrii familiei care acceptase să stea de vorbă cu el, nu o lăsa să se vadă. Dar părea încîntată de şansa de a-şi expune judecăţile de valoare asupra speciei umane şi a slăbiciunilor ei.

– Lucrul cel mai important, spuse ea, e că a dovedit tărie de caracter. L-a înfruntat pe Corey şi a fost un soţ bun pentru Alice cît timp ea a stat aici. După aceea n-a vrut să audă nici un cuvînt rău despre ea şi nu s-a umilit de dragul familiei. A răsfăţat-o pe Annie şi a fost un tată minunat pentru ea. A ştiut că viaţa nu va fi uşoară pentru ea în acest orăşel după ceea ce făcuse el – dar, Doamne, şi-a păstrat mîndria şi i-a transmis-o şi ei.

– Atunci înseamnă că au fost foarte singuri... se hazardă Wally.

Bărbia căzută a bătrînei tremură ca guşa unui pui cînd îşi clătină capul.

– Abia dacă există vreun suflet prin părţile astea care să nu fie rudă de sînge cu noi sau cu familia Macmillian şi Downling, spuse ea. Iar cei care nu sînt, ne datorează probabil bani. Nu, domnule Dugas, Harry nu a avut prieteni. Iar pentru micuţa Annie nu a fost uşor. Dar să ştii: şi ea are spiritul unui Havilland. A fost întotdeauna o fată veselă şi foarte ocupată. Nu genul care să se lamenteze.

Îi arătă lui Wally felicitările de Crăciun pe care le primise de la Annie de-a lungul anilor. El urmări cum scrisul copilăresc se transformase treptat într-o caligrafie îngrijită, frumoasă.

– Indiferent ce se spune despre ea acolo în Hollywood, continuă mătuşa Celeste, sînt o grămadă de minciuni. Poţi să mă crezi pe cuvînt. Annie e cea mai cinstită tînără de pe acest pămînt al lui Dumnezeu.

Pufni pe nas dispreţuitoare.

– Bineînţeles, oamenii de aici vor spune că tot scandalul despre ea era ceva de aşteptat – din cauza mamei ei şi aşa mai departe. Prostii. Eu cunosc natura umană, tinere, şi n-am ajuns la vîrsta asta fără să învăţ cîteva lucruri. Doar pentru că mama ei a fost cum a fost nu e un motiv să gîndeşti rău despre Annie. De fapt, acesta e o parte a motivului pentru care Annie e aşa o fată bună. Oamenii întotdeauna cad în extrema cealaltă ca să evite greşelile părinţilor. Iar cealaltă parte e doar Annie însăşi. Ar trebui să o cunoşti aşa cum o cunosc eu. Nu există un oscior necinstit în corpul ei.

Oftă.

– Laşii din oraşul ăsta nu i-au făcut viaţa uşoară, trase ea concluzia. Însă cred că au făcut-o mult mai tenace. Cu mult mai tenace.

Paula Spicer, profesoara de engleză pensionară,

care predase la liceul din Richland confirmă impresia lui Wally că viaţa în şcoală nu fusese prea plăcută pentru Annie.

– Oamenii din oraşele mici pot fi atît de înguşti la minte, spuse ea. Nu le place să ierte şi nu uită niciodată. Vezi, Annie avea în ea atît de mult din mama ei. În felul cum mergea, în silueta ei, în frumuseţea ei... dar cel mai mult în ochii ei. Cînd se uitau la ea îl vedeau pe Harry şi ruşinea lui. Nimeni n-a uitat treaba aceea cu naşterea ei...

Arătă îndurerată.

– Nu-mi prea place să mă gîndesc la asta, spuse ea, pentru că în anii aceia aş fi putut s-o ajut şi n-am făcut-o. Oh, niciodată n-am să uit cum stăteam în sala profesorală şi ascultam cum toate acele femei răutăcioase îşi scuipau otrava vorbind despre mama lui Annie. Fata a fost o elevă excelentă şi o mîndrie pentru şcoală, dar nimeni nu a vrut să-i uşureze situaţia. Pentru fiecare notă mare obţinută a trebuit să muncească de două ori mai mult decît oricare alt elev...

Îşi clătină capul.

– Avea atît de puţini prieteni – a fost singură pe tot parcursul liceului. Întotdeauna i-am admirat curajul, pentru că îşi ţinea capul sus indiferent ce i se întîmpla. Lua tot timpul premii, avea note mari şi juca în piesele de teatru de la şcoală...

Arăta de-a dreptul copleşită de suferinţă cînd întîlni privirea lui Wally.

– Am fost consultant pentru *National Honor So-*

cloty în ultimul ei an de liceu, spuse ea. Domnule Dugas, m-am rugat şi m-am rugat de copiii aceia. De fapt mi-am pierdut răbdarea şi am început să strig. Dar cînd au votat, ea nu a fost admisă. Cred că a fost lucrul cel mai murdar care s-a făcut vreodată într-o astfel de organizaţie. Cînd te gîndeşti că scopul unei astfel de organizaţii este să-i înveţi pe elevii buni valoarea gîndirii independente... Nici acum nu mă pot ierta. Ar fi trebuit să le spun că le sparg capetele dacă nu-i permit să devină membră. Dar...

– Aşa sînt oamenii, spuse Wally cu simpatie. Să învinovăţeşti o sărmană fetiţă doar pentru felul cum s-a purtat mama ei...

Paula Spicer îşi şterse ochii cu o batistă. Materialul fin părea să acţioneze ca un paravan din spatele căruia, în ciuda emoţiei ei, îl urmărea foarte atentă.

Wally ştia că încă nu găsise şi ultima bucată a jocului de puzzle.

Cu un instinct infailibil Wally îşi croi drum de la un martor la altul pînă cînd, în a cincea zi de cînd se afla în Richland, o descoperi pe bîrfitoarea oraşului.

Se numea Marian Blandish. O fată bătrînă, singură, de şaptezeci de ani dacă nu mai mult, forţată de artrită să stea într-un scaun cu rotile şi disperată că nu avea cu cine sta de vorbă. Îl făcu pe Wally să-i

expună de două ori amănuntele referitoare la polița de asigurare, cerîndu-i să-i promită că-i va trimite broşuri şi formulare cît mai repede posibil. Degetele ei diforme erau îndeajuns de flexibile pentru a-l servi cu ceai rece şi prăjituri. A fost foarte uşor să o dirijeze către subiectul Havilland, reputaţia dubioasă a lui Annie în Hollywood fiind atît de mult la ordinea zilei. Wally ascultă politicos în timp ce ea îşi bodogăni bîrfele pe care el le ştia deja şi îşi ciuli urechile cînd ea îşi coborî vocea pentru a savura partea picantă.

– Acum, n-ar trebui să-ţi spun asta, începu ea, dar am cunoscut o fată de la bancă în toamna aceea – cînd Alice a fugit. Adevărul e că a luat cu ea fiecare bănuţ din contul lor comun şi a prădat în întregime şi seiful lor de la bancă. Oh, ce femeie rea!

– Un lucru îngrozitor, fu de acord Wally. Credeţi că totul a fost adevărat? Adică ce spun oamenii despre ea?

O scînteie răutăcioasă se aprinse în ochii bătrînei.

– Să-ţi spun ceva, tinere: eu ştiu că e adevărat. Într-un oraş ca ăsta poţi afla totul dacă ştii să asculţi. Alice a avut o aventură cu Leon Gutrich care a durat pînă în ziua în care a plecat. Şi el era căsătorit.

Dădu din cap plescăind din limbă cu o dezaprobare severă.

– Soţia lui a murit de atunci, fie-i ţărîna uşoară, adăugă ea. Cîte a trebuit să îndure! A fost cel mai mare fustangiu din ţinut timp de douăzeci şi cinci de ani. Omul acela n-a fost bun de nimic.

– Mai trăieşte încă, nu-i aşa? întrebă Wally sorbind

din ceai.

– Tot în casa aia veche, spuse ea. Taie frunză la câini din cîte am auzit. Abia dacă se mai ocupă de formă. Bea foarte mult. Da, el şi Alice s-au meritat unul pe altul. Ştii, cine se aseamănă se adună.

– Credeţi că au mai fost şi alţii? Tonul lui Wally era plin de compătimire.

Faţa bătrînei se încreţi de nemulţumire.

– Tinere, n-aş fi deloc surprinsă, spuse Marian Blandish. Absolut deloc. Îi plăcea să se plimbe. Făcea cumpărături, şi aşa mai departe. Cine ştie cu ce se mai ocupa? Oh, un soi rău, Alice aia. Nu m-ar mira nimic în legătură cu ea.

Wally refuză politicos încă o prăjitură. Venise vremea să meargă mai departe.

Următoarea oprire o făcu la spitalul oraşului. Acolo descoperi că ginecologul care se îngrijise de Alice Havilland în timpul sarcinii ei murise fără să-şi lase dosarele în registrul spitalului. Nu existau nicăieri.

Deloc surprinzător, ziarul local, un săptămînal care deservea mai multe orăşele din vecinătate, nu avea fotografii ale lui Alice Havilland în arhivele sale. Se anunţa botezul lui Annie într-un număr din mai 1946, dar nu existau fotografii ale părinţilor. Alice fusese în ţinut o perioadă prea scurtă de timp şi stătuse retrasă, fotografia ei neavînd valoare în nici o colecţie

decît în cea a lui Harry Havilland. Wally găsi înregistrată data naşterii lui Annie. Harry Havilland se născuse la 5 iunie 1920, Alice la 20 octombrie 1925. Locul ei de naştere conform datelor era Towson, Maryland.

Data de naştere a lui Annie era 22 aprilie 1946. Wally îşi lăsă gîndurile să rătăcească spre acel august 1945, cu opt luni înainte de naştere.

Va trebui să viziteze asociaţiile avocaţilor şi judecătoriilor de pace din oraşele învecinate cu Buffalo – incluzînd fără îndoială şi Niagara Falls.

Grupa de sînge a lui Annie era AB. A lui Harry B, iar a lui Alice A.

Wally îşi evaluă călătoria în Richland. Aflase destul pentru a schiţa un portret fascinant al lui Alice Havilland – dar nimic mai mult. Chipul ei nu-i va deveni pe de-a-ntregul vizibil pînă nu va şti de unde venea înainte de a apărea în calea lui Harry Havilland şi ce s-a întîmplat după dispariţia ei.

Instinctul îi spunea că exista aici un mare mister. Nici un localnic din Richland nu avea nici cea mai vagă idee cînd, unde şi cum murise Alice. Părerea unanimă în oraş era de o naivitate plină de încredere ca un mit religios: plecase, murise şi călătorie sprîncenată.

Din moment ce familia Havilland refuzase să o cunoască, doar Harry şi Annie îl puteau ajuta cu amintiri sau documente. Dar Harry murise de mult, iar Annie fusese doar un copil cînd mama ei dispăruse. Doamna Dion, menajera care petrecuse atîţia ani cu

Annie şi tatăl ei în casa de pe Elm Street, murise de o tumoare la creier nu cu mult după infarctul lui Harry.

Wally aflase tot ce fusese posibil.

Venise vremea să o ia pe urmele lui Alice Havilland.

Se îndreptă spre primul popas.

Leon Gutrich era un bărbat chel, trecut bine de cincizeci de ani, cu o burtă mare. Stătea în faţa casei privindu-l pe Wally cu ochi goi.

Wally îi arătă legitimaţia de detectiv al unei firme de asigurări. Îi vorbi pe un ton neutru.

– Ne ocupăm de o investigaţie în care a apărut numele lui Alice Havilland. Ni s-a adus la cunoştinţă că aţi cunoscut-o cu mai mulţi ani în urmă.

Bărbatul nu spuse nimic şi, lent, zdrobi furnicile de pe drumul prăfuit, una cîte una. În timp ce Wally asculta mugetul unei vaci din grajdul aflat cam la douăzeci de metri, se gîndi că în urmă cu cincisprezece, douăzeci de ani, Leon Gutrich trebuie să fi fost un bărbat destul de frumos, poate un amant grozav. Îl caracteriza un fel de virilitate vulgară care ar fi putut atrage un anumit gen de femeie.

– Nu vă pot ajuta, spuse Gutrich scurt.

– Speram că mă veţi putea scuti de alte drumuri. Wally îşi îmblînzi vocea. Un posesor al unei poliţe de asigurare a murit acum două luni şi a numit-o pe Alice

Havilland ca beneficiara lui. Am vorbit cu mai toţi din familie şi nimeni nu ştie ce s-a întîmplat cu Alice. Apoi prin computer am descoperit că a fost înregistrată în spitalul de aici. Însă am înţeles că a plecat din Richland în urmă cu douăzeci de ani. Oamenii de pe aici par să creadă că a murit. Dar dacă mai trăieşte, nu poate avea decît în jur de patruzeci de ani şi urmează să moştenească o mulţime de bani. Trebuie să ştiu ce s-a întîmplat cu ea.

Faţa bărbatului era o mască arsă de soare. Wally îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea.

– Fireşte, timpul pe care l-a petrecut aici e de domeniul trecutului, îl asigură el. Nu e surprinzător că nimeni din oraşul ăsta nu ştie unde a plecat după ce l-a părăsit pe Harry Havilland. Însă s- ar putea să existe şi o mică recompensă dacă ne-aţi ajuta. Un nume, o adresă... ceva.

– N-am cunoscut-o. Dincolo de ochii reci şi albaştri ai lui Leon Gutrich se afla o strălucire ascunsă pe care Wally o recunoscu drept îngrijorare. Povestea lui Marian Blandish trebuie să fi conţinut un grăunte de adevăr.

– Dacă nu, nu, oftă Wally scoţînd o carte de vizită, dacă vă amintiţi ceva, indiferent cît de neînsemnat, v-aş fi foarte recunoscător dacă m-aţi anunţa la adresa aceasta. Doamna aceea va fi foarte bogată dacă reuşim să dăm peste ea. Dacă nu „unchiul Sam" va lua totul.

Wally îşi luă rămas bun, dispăru din vedere, îşi parcă maşina pe o cărare de pe păşune şi veni pe jos

prin crîngul de stejari care înconjurau casa. Se mişca ululitor de uşor pentru un om atît de corpolent.

Camionul pe care îl văzuse la sosire se afla tot pe locul său dintre casă şi grajd.

Wally ascultă cîteva clipe. Se prelinse pe lîngă partea laterală a casei, apoi se întoarse la uşa din faţă şi intră fără să facă nici un zgomot.

Rămase nemişcat în hol mirosind sosul de ceapă şi roşii. Auzi un zgomot la cîţiva paşi de-a lungul coridorului şi o luă tiptil într- acolo.

Era un birou mic. Înăuntru, Leon Gutrich stătea la o masă veche, privind în jos la ceva. Bătea cu degetele pe suprafaţa mesei. Wally auzi un oftat.

Apoi deschise un sertar, puse ceva înăuntru, închise şi încuie sertarul şi împinse scaunul în spate.

Wally se strecură pe coridor ca un şarpe şi dispăru în sufragerie cînd auzi uşa de la intrare deschizîndu-se.

Camionul se trezi la viaţă, tuşind, roţile scîrţîind pe pietrişul aleii.

Wally intră repede în birou. În cîteva secunde deschise sertarul cu un şperaclu.

Deasupra unor note de plată şi scrisori se afla o ilustrată veche cu numele şi adresa lui Gutrich trecute pe spate.

Mesajul era scris de o mînă feminină fermă.

Mă distrez minunat. Sper că şi tu.

Ştampila era clară. *7 noimebrie, 1949, Buffalo, New York.*

Wally întoarse ilustrata. Reprezenta o imagine a

hotelului *Excelsior*, o clădire din centrul oraşului care cu siguranţă că cunoscuse zile şi mai bune. În bătaie de joc ea încercuise una din ferestre.

Ironia însemnării sugera că ea intenţionase ca soţia lui să vadă ilustrata. Şi dorise să-şi bată joc de Gutrich, iubitul ei de odinioară.

Wally studie o clipă ambele părţi ale ilustratei imprimîndu-şi pentru totdeauna în minte structura hotelului, data ştampilei şi caligrafia. Apoi o puse la loc în sertar şi îl închise. Nu se mai deranjă să încuie sertarul sau să se grăbească cînd porni printre stejari spre maşina lui.

Acum avea ceea ce dorise.

Alice îi dăduse o adresă.

Capitolul cincisprezece

Christine intră pe după colţ în Beekman Place, impermeabilul alb fiind închis la toţi nasturii pentru a o feri de vîntul rece de octombrie. Avea la ea o umbrelă mică şi o pungă de la magazinul *Bloomingdale* în care se găsea o cutie mare plată.

Îşi croi drum spre adresa cunoscută şi apăsă pe butonul soneriei. Portarul îi zîmbi văzîndu-i faţa veselă şi părul blond ondulat.

– Mă bucur să te văd, domnişoară Whitney, spuse el. A trecut mult timp.

– Am fost foarte ocupată. Christine zîmbi. Ce-ţi mai face familia, William?

El ridică din umeri.

– Bine, domnişoară. Soţia şi cu mine ne avem şi noi bolile bătrîneţii. Dar băiatul nostru se descurcă foarte bine la colegiu, iar fiica aproape că a terminat cu examenele.

Ea arătă spre uşă.

– Sper că n-am scăpat-o pe Doris. Am anunţat-o atît de tîrziu.

– Te aşteaptă. Poţi să urci.

Christine îi aruncă un zîmbet şi se grăbi să treacă de la aerul rece de afară în holul frumos. Intră în micul ascensor şi apăsă pe şase.

Cîteva clipe mai tîrziu ajunse la etajul şase, porni pe covorul pluşat spre o uşă capitonată şi sună.

Îi deschise o femeie atrăgătoare cam de vreo patruzeci de ani, arătînd radioasă cînd o văzu pe Christine.

– Draga mea! spuse ea. Cît de fericită sînt că m-ai sunat. Astăzi e ziua liberă a Myrei, aşa că vom fi doar noi două. Vino înăuntru şi scoate-ţi impermeabilul.

Christine îşi lăsă pe scaunele din hol umbrela şi haina, urmîndu- şi gazda în apartament, ducînd în mînă punga de la *Bloomingdale.*

În ce privea spaţiul şi luxul locuinţei nu avea egal. Era alcătuită dintr-o serie de încăperi enorme, fiecare mobilată cu piese valorînd enorm de multe mii de dolari. Covoarele cele mai fine se aflau întinse pe jos, cele mai multe orientale. Pereţii erau presăraţi cu picturi şi litografii originale aparţinînd unor faimoşi artişti americani şi europeni.

Doris Hastings era căsătorită cu directorul unei

corporaţii din Manhattan al cărei succes era fenomenal. Ea însăşi era moştenitoarea unei averi considerabile şi de mult timp o reprezentantă de seamă a elitei scenei sociale. Avea doi băieţi, amîndoi în pensioane particulare, şi aştepta cu nerăbdare vizita lor de Ziua Recunoştinţei.

– Ce mai face Charles? întrebă Christine, aşezîndu-se pe canapeaua din sufrageria tăcută.

– E plictisitor ca întotdeauna, rîse Doris. Abia l-am văzut în ultimele săptămîni. De cînd a început acest nou proiect nu se mai deranjează să treacă pe acasă. Se mişcă doar între Rockefeller Center şi Wall Street cu o oprire la afurisitul ăla de club de sport. Înălţă nepăsătoare din umeri. Dar e un dulce. Spune-mi Christine, ce mai face Jack?

Christine zîmbi.

– Cred că e aceeaşi poveste. Speră să obţină o promovare în primăvară şi face munca a jumătate din birou. Credeam că avocaţii nu obişnuiesc să lucreze atît de mult.

– Aşteaptă pînă vei avea copii, spuse Doris. Atunci va fi şi mai rău. Fiindcă veni vorba, adăugă ea conspirativ, ai mai discutat cu Jack despre acest subiect?

Christine clătină din cap.

– Munceşte atît de mult, oftă ea. Nu am cînd să vorbesc serios cu el despre asta.

– Fă-l să-şi ia o vacanţă de Ziua Recunoştinţei. Cînd vei reuşi să-l duci cît mai departe de biroul acela afurisit, convinge-l să discutaţi serios.

Doris se ridică să aducă o tavă cu pahare de cristal şi o carafă cu un sherry vechi. Arăta remarcabil de tînără pentru o femeie de vîrsta ei şi după două sarcini. Urmele unor uşoare operaţii estetice erau bine ascunse sub tenul bronzat, iar celelalte mici operaţii pe care le avusese la coapse şi burtă îi ofereau o siluetă de care putea să fie mîndră. Părul castaniu era aranjat de Evan Minor, iar faţa şi mîinile erau îngrijite cu pricepere de trei ori pe săptămînă de Sybil Dane.

Era imaginea însăşi a femeii bogate plictisite. Deşi încă relativ tînără nu avea nici o ambiţie în viaţă în afară de operele de binefacere, educaţia fiilor ei, Forest Hills, şi prietenii.

Cum era Christine.

Îşi băuseră vinul şi schimbaseră cîteva observaţii amuzante despre căsătoriile lor cînd atenţia lui Doris fu atrasă de punga de la *Bloomingdale.*

– Ceva îmi spune că ai găsit ceva foarte incitant, spuse ea. Nu vrei să-mi arăţi?

– Cum să nu? spuse Christine scoţînd cutia din pungă şi deschizînd-o. Se ridică şi dădu drumul faldurilor unei minunate rochii de seară, cu un decolteu adînc şi o despicătură largă pe coapsa stîngă.

– Dumnezeule, e adorabilă! exclamă Doris. Vei

arăta senzaţional în ea. Iar cînd Jack te va vedea în ea va înceta să mai petreacă atît de multe ore la birou.

Christine clătină din cap.

– Am încercat-o, spuse ea, dar parcă nu se potriveşte cu tenul meu. Aşa că am cumpărat-o pe măsura ta şi am adus-o aici. Ce-ar fi să o încerci?

– Oh, Chris! o dojeni Doris. Nu pot purta aşa ceva. E prea sexy pentru mine.

– Prostii, rîse Christine. Uită-te la material. E făcut pentru tine, Doris. Cu ochii tăi şi accesoriile potrivite... Haide, încearc- o.

– Păi, spuse femeia mai în vîrstă cam sceptică. Cred că eşti nebună, dar...

– Haide! Christine strîmbă din nas şi îşi aruncă părul peste umeri ridicînd rochia. Unde e o oglindă? Te ajut să-ţi tragi fermoarul.

Doris fu imediat în picioare.

– În dormitorul din camera de oaspeţi, spuse ea. Acolo e mai mare.

Cele două femei intrară în încăperea spaţioasă, umbrită, cu peisaje înrămate, un pat uriaş şi o mare oglindă lîngă dulapul în perete.

Christine urmări cum Doris îşi scoate costumul de toamnă. Cînd rămase în furou şi sutien ridică braţele, iar Christine lăsă să-i alunece rochia cea nouă peste

umeri.

Zîmbind, Christine trase fermoarul. Avusese dreptate. Îi venea excelent, adăugînd un surplus de tinereţe siluetei subţiri, accentuîndu-i sexualitatea şi rămînînd în acelaşi timp în limitele respectabilităţii.

Doris aprinse lumina de deasupra şi se roti încîntată în faţa oglinzii.

– Chris, ai reuşit din nou, spuse ea. Nu-mi vine să cred!

– Acum, spuse Christine întinzînd mîna să aranjeze părul lui Doris pe umeri înainte de a atinge materialul la şoldurile ei, nu mai ai altceva de făcut decît să-ţi pui o pereche de pantofi potriviţi, iar Charles nu-şi va mai pierde vremea pe la clubul de sport!

– Eşti incredibilă, spuse Doris. Mă cunoşti cu mult mai bine decît mă cunosc eu pe mine însămi. Aş vrea să-mi poţi alege tu toate rochiile.

– Nu-ţi dai drumul suficient, Doris, surîse Christine. Eşti înconjurată de prea mulţi oameni mărginiţi. Uiţi că eşti o persoană color, Doris – nu alb-negru ca ei.

– Ei bine, spuse Doris continuînd să-şi privească imaginea în oglindă cînd dintr-un unghi, cînd dintr-altul, nu ştiu ce să spun despre asta, dar sînt bucuroasă pentru gustul tău. Cel puţin tu şi Jack aţi putea veni pe aici mai des. Nu v-am mai văzut de un an de zile.

Stinse lumina şi îşi admiră rochia care i se lipea de corp în umbrele din cameră.

– Bărbaţii, spuse Christine venind lîngă ea ca să o ajute să-şi desfacă fermoarul. Nu se opresc nici o

secundă – şi noi trebuie să-i urmăm încotro se îndreaptă.

Doris oftă.

– Ştiu la ce te referi.

Christine atinse cu degete atente contururile rochiei pentru ultima dată ajustînd-o peste şoldurile şi coapsele lui Doris. După ce o strînse uşor în dreptul coapselor începu să tragă jos fermoarul.

Ziua cenuşie de afară făcea ca încăperea să pară mai întunecată ca de obicei. Cînd rochia se desprinse de pe umerii lui Doris păru că amurgul se lăsă peste oraş.

Fermoarul era deschis. Christine se întinse ca să tragă rochia peste capul lui Doris. Materialul urcă, foşnetul lui mut fiind singurul sunet din cameră cînd Doris, în furou şi sutien, apăru strălucind în oglindă.

Mulţumită de scurgerea materialului fin peste trupul ei, Doris oftă. Rochia căzu la podea. Cu ochii pe jumătate închişi îşi privi propriile picioare bronzate. Degetul lui Christine era pe umerii ei. Înmărmurită de mîngîierea neaşteptată, continuă să privească în oglindă şi văzu silueta suplă a lui Christine conturîndu-se în spatele ei.

Mîinile calde nu-i părăsiseră umerii şi începură să alunece cu o încetineală delicioasă în jos pe braţele ei. Şocată, Doris începu să tremure sub această alintare ameţitoare. Simţi degete feminine frecîndu-se de palmele ei înainte de a-i trece uşor peste şolduri.

Fără să îndrăznească să se întoarcă, vorbi către imaginea din oglindă.

– Chris... Nu.

Însă degetele erau deja pe talia ei, urcînd piept şi ca prin farmec sutienul se desfăcu şi că podea. Starea ei de tulburare crescu, simţind goală.

– Chris, te rog... sîntem prietene.

O străbătu un fior involuntar de plăcere şi de cînd furoul îi căzu la podea. Putea simţi căl emanînd din trupul frumos al lui Christine pe mă ce degetele ei în mişcare se opriră la chiloţii d coapse.

– Te rog, şopti Doris, ochii ei închizîndu Niciodată n-am făcut aşa ceva. Nici măcar o dată.

– Sssst, răsună liniştitor vocea dulce în urech Nu e atît de îngrozitor să-ţi doreşti ceva. Te vei bine, Dorie.

Mîinile îi atinseră stomacul, apoi îi mîngîiară Sfîrcurile i se încordară de o excitare bruscă căzură pradă degetelor lui Christine.

Doris deschise ochii fascinată. Simţi cum chil coboară pe picioare şi văzu triunghiul dintre dezgolit în aerul nemişcat.

Acum mîngîierea blîndă se opri. Însă uim continuă să o subjuge cînd tînăra invitată începu scoată în umbrele încăperii propriile haine. Ro simplă a lui Christine se desfăcu dezvăluindu-i ca moale, frumos mirositoare. Ducîndu-şi mîna p umăr îşi desfăcu sutienul, apoi păşi afară din chilo

E o zeiţă, îşi spuse Doris cînd, cu respiraţia tă urmări nimfa goală apropiindu-se din nou de-e

cînd simţi pe coapse şi pe şolduri atingerea uşoară a pielii catifelate.

– Oh, Chris...

Braţe graţioase o strînseră cu blîndeţe.

– E în regulă, Doris, se auzi vocea ei molcomă. Nu-ţi fie ruşine să mă doreşti. Pentru asta existăm. Bărbaţii pot avea ceea ce-şi doresc, dar din cînd în cînd este bine şi natural ca noi să fim împreună.

Rîse încet cînd degetele se strecurară spre sfîrcurile lui Doris.

– A venit vremea să-ţi dai drumul, măcar un pic, spuse ea.

O întoarse pe Doris cu mîinile pe şoldurile ei. Cînd au ajuns faţă în faţă îşi lipi propriii sîni de cei ai femeii mai în vîrstă, sfîrcurile frecîndu-se de sfîrcuri, o atingere excitantă care provocă un oftat adînc de capitulare din partea lui Doris.

Buzele lor se întîlniră şi se deschiseră. Limbile alunecară una peste alta într-un dans alunecos de bun venit. Doris simţi blana aurie dintre picioarele lui Christine mîngîind-o pe a ei. Se înfioră simţind o plăcere atît de mare şi auzi un geamăt gutural urcînd prin gîtul ei cînd sărutul lor se adînci. O excitare insuportabilă vibră în ea cînd Christine o strînse mai tare. Apoi dintr-odată simţi că i se dă drumul şi privi minunîndu-se cum frumoasa tînără se mişcă mlădioasă spre pat şi se întinde pe cuvertura neagră.

Genunchii îi erau ridicaţi, sînii dezgoliţi privirii lui Doris în timp ce stătea sprijinindu-se în coate. Apoi se lăsă pe spate, îşi desfăcu coapsele lungi şi fine,

ridicîndu-şi braţele. Pielea ei albă strălucea în penumbră. Ochii ei zîmbeau, invitînd.

Fără un cuvînt Doris porni spre pat, îngrozită de propriul ei abandon, şi se întinse lîngă ea. Christine se mişcă, îşi puse braţele în jurul gîtului ei şi o sărută din nou. Parfumul ei ameţitor, pe cît de animalic pe atît de rafinat, le învălui pe amîndouă.

Valuri de păr blond o acoperiră pe Doris cînd Christine o sărută din nou. Coama înmiresmată căzu peste umerii şi clavicula ei, iar tînăra femeie alunecă în jos sugîndu-i şi lingîndu-i sfîrcurile, unul după altul.

Scîncete de uluială şi de încîntare o străbătură pe Doris pe măsură ce limba şi buzele pricepute se mişcară pe pieptul ei, oprindu-se la ombilic înainte de a-i mîngîia şoldurile şi a-i despărţi picioarele în cele din urmă.

Un paroxism al senzaţiilor ţîşni în clitorisul ei cînd limba lui Christine îl găsi. Fiori fierbinţi trecură în viteză pînă în străfundurile ei simţindu-şi vaginul explorat, mîngîiat, aţiţat de valuri înnebunitoare de extaz sub atingerile îndemînatice ale partenerei ei.

Mîinile îi erau pe şoldurile lui Christine. Picioarele lor goale alunecară languros pe cuvertură şi într-un fel trupurile lor găsiră calea spre o îmbrăţişare şi mai intimă. Doris gustă cu pasiune perfecţiunea de mătase a pielii feminine, aroma părului pubic, şi în cele din urmă carnea lunecoasă a sexului femeiesc, prinzînd viaţă pe limba ei, umezindu-i delicios buzele.

Gemînd extaziată o ţinu mai aproape pe Christine. Corpul i se încordă de o nevoie urgentă cînd limba îşi

găsi drum mai adînc în ea. Îşi îngropă sărutul în blana minunată şi carnea lucioasă care i se ofereau, iar picioarele zvelte îi legănară faţa pe măsură ce micul animal explorînd se ghemuia în sexul ei, aducîndu-l la frenezie prin atingeri îndrăzneţe.

Dintr-odată pasiunea ei începu să explodeze, mai puternic şi mai puternic în spasme tot mai sălbatice, fiecare mai intens decît cel dinainte, venind tot mai repede pînă cînd un mic hohot neputincios dezvăluindu-i plăcerea se făcu auzit în gîtul ei.

Apoi se terminâ şi rămaseră una în braţele celeilalte, cu degete împletite, părul lui Christine acoperind-o pe Doris în timp ce-i dezmierda umerii, îi atingea cu degete blînde sînii ce zvîcneau şi îi săruta buzele.

După un timp se mişcară. Christine se ridică, îşi îmbrăcă hainele şi îşi pieptănă părul. Apoi o ajută pe Doris să se îmbrace. O senzaţie a plăcerii trăite împreună le făcea să arate languroase. Doris era radioasă acum, de parcă escapada nepermisă nici nu ar fi avut loc.

– Ai fost aşa de drăguţă să aduci rochia aia, spuse ea însoţind-o pe Christine în sufragerie. Dă-mi voie să-ţi scriu un cec. Cît a costat?

– Doar două sute cincizeci, zîmbi Christine. Mi s-a părut un adevărat chilipir.

Doris scotoci prin poşeta ei după carnetul de cecuri şi îşi notă. Rupse foaia şi i-o întinse lui Christine, care o împături şi o puse în poşetă.

– Nu vrei să bei ceva? întrebă Doris. Să mănînci ceva?

– Nu, trebuie într-adevăr să mă grăbesc. Christine întinse mîna. Mai vorbim. Jack îţi transmite salutări.

– Spune-i că aş vrea să-l văd. Şi deschide bine ochii cînd treci prin magazine. Ştiu că lui Charles îi va plăcea enorm această rochie.

Uşa se închise în spatele corpului suplu al lui Christine. Cutia şi punga de plastic erau încă pe canapea. Doris porni spre ele ca să le ia, apoi îşi aminti de carnetul de cecuri. Îl deschise la pagina de înregistrări şi începu să scrie.

C. Whitney, croitoreasă, 775.

Cifrele variau. Rochia era un supliment. Doris pur şi simplu adăuga cinci sute de dolari la indiferent ce sumă menţiona Christine, apoi îi scria cecurile aşa cum o învăţase Christine.

Ritualul conversaţiei se dezvoltase din nevoia lui Doris şi imaginaţia fertilă a lui Christine. Fireşte, pentru Doris de fiecare dată era pentru prima oară, deoarece acesta era conţinutul fanteziei ei, Christine nu avea de unde să ştie cîte zeci sau sute de aventuri avusese clienta ei bogată în cei treizeci şi şapte de ani de viaţă, şi nici nu i-ar fi păsat.

Iar Doris nu ştia nimic despre Christine în afara faptului evident că numele ei era un paravan şi că nu exista nici un Jack şi nici o firmă de avocaţi.

Uneori trebuia să aştepte lungi săptămîni pînă la telefonul lui Christine. O făcea să înnebunească de nerăbdare. Dacă ar fi ştiut măcar o modalitate de a lua legătura cu ea! Ar fi fost atît de minunat să plece cu ea undeva un întreg sfîrşit de săptămînă.

Dar nu era posibil. Doris trebuia să se mulţumească cu ce avea. Nu putea decît să mulţumească stelelor ei norocoase că o întîlnise din întîmplare pe Christine cu un an şi jumătate în urmă.

Luat în ansamblu aranjamentul era satisfăcător. Chiar dacă Charles s-ar deranja să-i examineze carnetul de cecuri, plăţile făcute lui Christine nu ar atrage atenţia.

Bărbaţii nu aveau nici cea mai vagă ideea cît plăteau femeile pentru o rochie.

Capitolul şaisprezece

Annie plecase să-i facă o vizită lui Nick.

Se simţea destul de penibil pentru încercarea ei de a-l vedea, pentru că de fapt nu se mai întîlniseră de şase luni. Programul extenuant de filmare provocase îndepărtarea lor, iar perioada îngrozitoare de la avanpremiera filmului îi ţinuse despărţiţi.

Vinovăţia se adăuga suferinţei cauzată de distanţa dintre ei, mai ales că fusese atît de absorbită de Eric Shain după terminarea filmărilor că nu prea avusese timp să mediteze la complicaţiile soartei lui Nick.

Cu toate astea îl sunase pe Nick de multe ori în timpul acestor luni sperînd ca prietenia lor să continue în ciuda noii ei notorietăţi. Dar Nick, deşi

înţelegător şi plin de laude, pentru cariera ei, găsise scuză după scuză evitînd să o vadă.

La telefon vocea lui suna dogită şi moale. Acest sunet fără trup o deprimă pe Annie pentru că într-un mod macabru părea tot mai puţin în viaţă. În acelaşi timp o intuiţie pe care nu o putea numi îi spunea că el era într-adevăr gelos pe Eric şi pe faima ei de peste noapte, deşi era mult prea mîndru pentru a-şi arăta sentimentele. Se ascundea în spatele unei frivolităţi încordate, calculată anume ca să o îndepărteze.

Ceea ce era mai rău, Annie văzuse primele episoade din serialul în care apăruse de la accident. Exact aşa cum prevăzuse, juca rolul unui bandit. Cu toate că personajul său se presupunea a fi un bolnav mintal şi purta un machiaj accentuat şi o barbă încîlcită, Annie putu să vadă că Nick însuşi arăta foarte bolnav, slăbise, iar ochii îi erau goi. Interpretarea lui era neinspirată. Corsarul plin de sine cu care Annie lucrase împreună la orele lui Roy Deran părea să fi încetat să mai existe.

Se gîndi la drogurile care s-ar fi putut să existe în trupul lui în noaptea accidentului. Deşi uluită de înfăţişarea lui asociată cu drogurile puternice de care atît de mulţi oameni făceau abuz în zilele astea, bănuia că Nick se afla în ghearele unui soi de barbiturice, combinate puternic cu alcoolul.

Pur şi simplu nu-l putea lăsa pradă sorţii pe care şi-o pregătea singur. Dacă Nick avea nevoie de ajutor, ea voia să i-l ofere. În faza actuală a necazurilor ei personale şi profesionale, se părea că

lucrul cel mai bun pe care îl avea de făcut era să înceteze să se mai gîndească la ea însăşi şi să se concentreze asupra puţinilor oameni din lume care însemnau ceva pentru ea.

Şi mai avea şi un alt motiv, mult mai egoist pentru a-l căuta pe Nick. Eric Shain era plecat de aproape trei săptămîni la nişte filmări în Spania. Telefoanele lui erau obligatoriu scurte şi rare, iar Annie îşi resimţea acut singurătatea.

Nick era singura persoană de pe Coastă capabil să o ajute să-şi evoce timpuri mai puţin complicate şi îngrozitoare. Poate că amintirile lor comune le vor face bine la amîndoi.

Nu putea decît să spere. Pentru că dacă nu va găsi o soluţie dilemei care o prinsese în strînsoarea ei, va exploda în curînd.

Campania insistentă de publicitate dezgustătoare menită să o discrediteze pe Annie, dar să mărească valoarea filmului *A Midnight Hour,* primise un nou avînt datorită unei întorsături a lucrurilor la care nimeni nu se aşteptase – impactul zguduitor al filmului asupra publicului.

Apărut în iunie în toate cinematografele din ţară avusese un succes răsunător. Nu mult după aceea luase cu asalt toate cinematografele în aer liber, ocupîndu-le ca o armată invadatoare. Acum trecuseră

patru luni de la lansare şi nu dădea semne că şi-ar fi pierdut popularitatea aproape scandaloasă.

Departamentul de publicitate de la *International Pictures* considerase potrivit să facă reclamă filmului cu un nou poster şocant. Luat din scena înflăcărată a seducerii lui Eric o arăta pe Annie ca Liane, îmbrăcată doar în chiloţi şi sutien, sprijinindu-se uşor înclinată de masa din bucătărie. Şoldurile erau împinse înainte, coapsele şi pulpele goale atrăgeau ochiul prin contururile lor senzuale, iar tălpile goale păreau deosebit de provocatoare aşa cum mîngîiau podeaua.

Posterul devenise repede nu doar afişul oficial al filmului, ci şi modelul unei reclame fulger bazată în întregime pe Liane. Vîndut prin magazine, posterul aducea studioului uriaşe sume de bani.

Se zvonea că acest poster se găsea în mai toate dormitoarele şi că *A Midnight Hour* era cel mai incitant film din scurta istorie a cinematografelor în aer liber monopolizate în mod normal de filme sexy sau de cele pornografice.

Şi toate astea din cauza lui Annie.

Rochia simplă din bumbac pe care o purtase în rolul lui Liane ajunsese un articol de modă. Pe Sunset Strip puteai cumpăra tricouri şi treninguri *Liane,* iar într-un magazin special, păpuşi *Liane:* micuţe *Barbie* îmbrăcate în rochia lui Liane avînd pe dedesubt sutien şi chiloţi minusculi.

Existau chiar zvonuri oribile despre saloane de masaj şi alte localuri pornografice care produceau

şi răspîndeau pentru clienţii lor păpuşi gonflabile *Liane.*

Şi ăsta nu era decît începutul. Aura senzuală care o înconjura pe Annie se propaga ca un gaz mortal, asupra fiecărui aspect al carierei ei, subcînd totul în calea lui.

În fiecare săptămînă Barry Stein o chema la telefon pentru a-i relata despre oferte profitabile, dar bizare. Un fabricant de lenjerie cunoscut pentru articolele sale sexy voia să pornească o linie *Liane* cu Annie ca promotoare. Un fabricant de parfumuri avea o esenţă gata pregătită care să-i poarte numele şi faţa, cu condiţia ca ea să participe la lansarea lui.

În acelaşi timp toate revistele pentru bărbaţi, de la cele mai rafinate la cele mai lascive î ofereau lui Annie surprinzătoare sume de bani pentru a poza goală în paginile lor. Ajunsese în Hollywood cel mai senzaţional sex-simbol de la Marilyn Monroe încoace, şi erau pregătiţi să o plătească cu şase cifre sau mai mult pentru a-i acapara imaginea.

Renée Greenbaum îl sunase pe Barry pentru a-l informa că zeci de agenţi şi editori îi oferiseră agenţiei *Cyrena* uriaşe sume pentru drepturile asupra portofoliului lui Annie. Existau propuneri pentru cărţi cu fotografii, scumpe şi minuţios lucrate, care să sprijine prin documente cariera şi personalitatea lui Annie, în montaje aşa-zis artistice, cele mai senzuale prezentări din cadrul agenţiei.

Înainte ca Barry şi Annie să ajungă să dezbată

aceste propuneri, au aflat despre cărţi de acelaşi tip, neautorizate şi de proastă calitate, elaborate în grabă şi care apăreau deja prin librării, magazine şi chioşcuri. Pe rafturi, alături de ele se găseau vulgare biografii neautorizate bazate pe o combinaţie de fantezie şi lucruri cunoscute deja.

Existau oferte pentru cărţi de slăbit *Annie Havilland,* cu meniuri şi fotografii ale siluetei ei zvelte: cărţi de exerciţii *Annie Havilland*, sfaturi pentru înfrumuseţare, pentru sănătate, pentru machiaj şi fireşte compendii scrise de autori anonimi care prezentau sfaturile lui Annie date altor femei privind tehnica de a pune mîna pe bărbatul dorit.

Annie era pe coperta fiecărei reviste de bîrfă şi scandal din întreaga ţară, săptămînă de săptămînă. Fotografia ei, arătată la început într-un tandem obsesiv cu aceea a lui Eric Shain era acum alăturată de cele ale marilor actori de la Hollywood.

Şi, ca un mic poem oribil în două cuvinte, clişeul „înger erotic" îi rămase ataşat, înflăcărînd imaginaţia reporterilor de scandal.

ÎNGERUL EROTIC NE SPUNE TOTUL!

ÎNGERUL EROTIC NE DEZVĂLUIE UN PLAN SECRET!

ÎNGERUL EROTIC ŞI TRAGEDIA BINE ASCUNSĂ!

Asaltul era fără sfîrşit. Annie încetase demult să mai dea interviuri, pentru că se săturase să răspundă aceloraşi vechi întrebări cu dezminţiri care intrau pe o ureche şi ieşeau pe alta. Aşa că presa se descurca pur şi simplu fără participarea ei, îndeletnicindu-se cu

orgia de insinuări bazate doar pe imaginea ei.

Spre marea ei mirare află cîtă dreptate avusese Eric despre rolul impresarilor în orchestrarea faimoaselor aventuri romantice de la Hollywood. Barry fusese abordat de impresarii a zeci de staruri masculine care erau interesaţi să-şi vadă numele şi fotografia asociate cu Annie, şi care ar fi fost încîntaţi să o invite la cină, discotecă, teatru sau balet, sau chiar la Paris, Roma şi Capri cu fotografii pe urmele lor. „Recompensele" ar fi fost semnificative din punct de vedere financiar.

Barry rîse explicîndu-i unei Annie şocată că mulţi dintre aceşti zdrobitori de inimi erau homosexuali ale căror cariere ar fi fost protejate de o aventură cu ea căreia să i se facă o mare publicitate.

– Există întotdeauna şi reversul medaliei, glumi Barry. Cel puţin vei şti chiar de la început că onoarea ta va fi în siguranţă.

Şi totul mergea la fel mai departe.

Aproape zilnic Annie era invitată să apară la televiziune în emisiuni de interviuri sau în spectacole cu celebrităţi. Producătorii show-ului condus de Tommy Granger o voiau din nou, în special ca urmare a felului distrugător cum îl pusese la punct pe Ran Siegel.

Dar nu era invitată doar ca o simplă celebritate. Ci ca o scandaloasă curiozitate sexuală. Dovada era că

producătorii implicaţi cereau să li se permită să aprobe îmbrăcămintea lui Annie şi să arate cele mai incitante scene din *A Midnight Hour* pentru a o prezenta în emisiunile lor.

Barry primise zeci de oferte din partea unor creatori de reputaţie îndoielnică pentru ca Annie să joace în filme care în mod invariabil se dovedeau producţii pornografice de proastă calitate.

Pe măsură ce bătălia continua, curajul lui Annie slăbise tot mai mult. Se afla în mîinile unui monstru impersonal care trăia pentru bani şi se hrănea cu fiinţe omeneşti. O persoană singură nu i se putea împotrivi. Mulţumită capacităţii nelimitate de exploatare a Hollywood-ului, faţa şi silueta ei îi deveniseră străine acum, însuşite şi distorsionate de alţii pentru cîştigul şi plăcerile lor perverse. Era exilată în afara corpului şi talentului ei, departe de lumea în care sperase să existe ca o actriţă dedicată meseriei ei.

Însă singurătatea ei era fără intimitate. Telefonul suna în fiecare clipă. Numărul nou, netrecut în cartea de telefon, nu-i era de nici un ajutor. Doar robotul o scăpa de neîntrerupta hărţuire.

Oamenii o asediau oriunde s-ar fi dus, strigătele şi cererile lor de autografe, însoţite întotdeauna de chicoteli amuzate, un fel de jind audibil care îi rănea sentimentele.

Tumultul senzaţiei care o înconjura era fără simpatie sau prietenie. În urma lansării filmului fusese invitată la zeci de petreceri la Hollywood. Încetase aproape imediat să mai meargă la ele pentru că se

trezise vînată de impresari linguşitori chiar în timp ce în spatele ei se auzeau şoapte răutăcioase despre cariera ei mînjită şi presupunerea că fusese invitată doar în scopuri publicitare.

Faţa lui Annie devenise cea mai senzaţională faţă din întreaga lume a filmului. Se bucura de un factor de vizibilitate şi recunoaştere pentru care cele mai multe actriţe şi-ar fi vîndut sufletul. În termenii de la Hollywood era „fierbinte" cum nu mai fusese nici o actriţă de o întreagă generaţie.

Şi totuşi – cea mai crudă ironie – în mijlocul acestui vîrtej de ochi iscoditori, întrebări îndrăzneţe şi oferte profitabile, Annie nu- şi putea practica meseria aleasă.

Oricît de incredibil părea, Annie era şomeră.

Mai că nu-şi crezuse urechilor cînd Barry îi descrise inexistenţa scenariilor pentru ea. Cu excepţia emisiunilor de televiziune şi a rolurilor inacceptabile în filme sordide nici un producător din Hollywood nu era dornic să o accepte pe Annie într-un rol principal sau secundar dintr-un film de importanţă.

Lui Annie i-ar fi plăcut să-şi încerce talentul într-o comedie sau un film de aventuri, sau poate un alt film serios ca *A Midnight Hour*. Deşi nu era sigură că ar fi fost înţelept să accepte să lucreze pentru televiziune atît de repede după apariţia pe ecran, era dispusă să ia şi această posibilitate în considerare. Simţea că

mobilitatea ei ca actriţă îi cerea să se arate în toate genurile. Însă spontaneitatea jocului ei era lipsită de sens pentru că nu existau oferte.

Nemulţumită, Annie se gîndi să se întoarcă pe Broadway. Era atît de înfometată să lucreze încît perspectiva unui rol serios în teatru, oricît de modest, i se părea o adiere de aer proaspăt. Se gîndi chiar să se întoarcă la *Teague MacInnes,* sub a cărui egidă ar fi putut cel puţin să uite, muncind pînă la epuizare într-un nou repertoriu.

Însă Barry o informă că nu putea accepta nici un fel de angajament în teatru. O clauză în contractul cu *International Pictures* stipula că trebuia să facă măcar trei filme pentru studio înainte de a accepta o astfel de ofertă de muncă. Clauza nu putea fi ignorată, îi spusese Barry. Fusese obligat să accepte pentru ca să i se acorde rolul din *A Midnight Hour.*

Iar *International Pictures* refuza în mod vădit să ia cunoştinţă de existenţa noului său star în orice altă formă decît ca obiect al publicităţii.

Chiar în timp ce cîştiga uşor şi repede sume enorme de pe urma feţei lui Annie, studioul întorcea spatele carierei ei profesionale.

Annie era singură. Cu excepţia vînătorilor de autografe, a reporterilor de bîrfe şi a editorilor dornici să-şi pună mîinile pe faţa ei şi să o folosească în avantajul lor, nimeni nu-i acorda nici un fel de atenţie.

Era de parcă încetase să mai existe, rămînînd

doar o imagine inumană şi stilizată a unei forme feminine aproape goale, impersonală şi fără viaţă. Era mai anonimă acum decît ca manechin al agenţiei *Cyrena.* Însă acum toată lumea îi cunoştea numele, ştia cum să-l şoptească, cum să rîdă de el.

Ea nu sînt eu! îi venea să le urle reporterilor exasperanţi al căror singur scop era să o identifice cu Liane.

Cuvintele aveau un sens mult mai sinistru. Annie nu avea nimic în comun cu celebritatea apărută peste noapte, al cărei chip şi trup rîvnit erau distribuite în mii de copii spre cele mai accesibile domenii ale publicului, recunoscute de toată lumea, fără a fi respectate de cineva.

Era de parcă i se furase întreg sufletul.

Cu intuiţia lui caracteristică Eric Shain înţelegea perfect prin ce trecea Annie cu atît mai mult cu cît suferise şi el aceeaşi soartă într-o formă mai puţin virulentă, dar mai constantă de-a lungul întregii sale cariere.

– Boala pe care o ai se numeşte Hollywood, Annie, spuse el. Poate fi mortală dacă nu lupţi împotriva ei. Îţi vor lua indiferent ce-ţi pot fura astăzi şi îi va durea în cot de ce se întîmplă cu tine mîine. Însă nu uita: nu-ţi pot lua talentul. Rezistă. Vei supravieţui. Ai o minte sănătoasă şi ea nu te va dezamăgi. Fă tot

posibilul să rămîi tu însăţi.

Îi zîmbi îmbrăţişînd-o.

– Şi lasă-mă şi pe mine să rămîn lîngă tine, spuse el. Înseamnă la fel de mult pentru mine ca şi pentru tine.

Însă cuvintele lui nu erau balsamul pe care intenţiona să i-l ofere.

Mintea ei ascuţită era prea lucidă pentru a nu sesiza că acel ghinion care o urmărea în aceste ultime luni nu era un simplu rezultat al şansei.

Bănuielile ei deveniseră acum certitudini. Mîna fină a lui Kurth era mult prea evidentă în tot ce se întîmpla.

Cît de inteligent fusese Kurth! Dintr-o singură lovitură, repetată cu încetinitorul în mii de articole bîrfitoare, asigurase succesul filmului – un succes financiar de cinci ori mai mare decît al oricărui alt film al lui Damon Rhys, zdrobind în acelaşi timp cariera tinerei actriţe pe care jurase să o distrugă cu cîţiva ani în urmă.

Privind retrospectiv, Annie înţelese că în îndărătnicul, excentricul Damon Rhys întîlnise probabil pe singurul creator de filme din America avînd puterea şi libertatea să o distribuie într-un rol important în ciuda interdicţiei lui Kurth.

Cît de furios trebuie să fi fost Kurth văzînd-o cum o joacă pe Liane chiar sub propriul lui acoperiş!

Annie ardea de dorinţa de a-l înfrunta pe Kurth fără ocolişuri aducîndu-i la cunoştinţă că ştia ce pune

la cale şi chiar să-l tîrască prin tribunale pentru a fi tras la răspundere din cauza răului inimaginabil pe care i-l făcea.

Dar nu. Acuzaţiilor ei li se va răspunde cu o dezminţire clară, iar un proces nu o va favoriza în campania difuză, neoficială îndreptată împotriva ei.

Raţiunea o sfătuia să aleagă o altă cale. Era un joc de poker în care Kurth avea toate cărţile. Furia era cel mai mare duşman al lui Annie. Răbdarea, viclenia şi capacitatea de a îndura erau armele cele mai valoroase. Era în joc cariera ei, poate chiar întreg viitorul. Nu le putea risca cu uşurinţă.

Totuşi, ar fi vrut să-i poată mărturisi lui Eric adevărata cauză a problemelor ei. Însă, firește, aşa ceva nu intra în discuţie. Eric nu putea trece la acţiune în numele ei – nici măcar un star de mărimea lui nu avea puterea de a-l supăra pe Kurth fără consecinţe dezastruoase – şi nu va face decît să se acuze singur pentru neputinţa lui de a o ajuta.

Aşa că îi accepta recunoscătoare sprijinul moral şi păstra pentru ea povara care îi măcina sufletul. Pe măsură ce timpul trecea discutau mai puţin despre necazurile ei şi se lăsau purtaţi de momentele de iubire sau de clipele lungi, tăcute, petrecute împreună, care acţionau ca nişte tranchilizante nepreţuite asupra nervilor lui Annie, şi ca un tonic pentru speranţele ei.

Dar Eric era plecat, iar Annie trebuia să se descurce singură.

Descoperi că-i lipseşte Damon Rhys. Îşi aminti de serile pe care le petrecuse ascultîndu-l cîntînd partita din Bach şi tăcerile lungi care îi uniseră în timp ce amîndoi se gîndeau la Liane, minţile lor lucrînd împreună pentru a-i da viaţă.

Niciodată n-am avut o fiică. Aceasta era gluma lui melancolică, repetată deseori pe cînd o bătea uşor pe umeri sau îi atingea părul cu un deget distrat, mirosul lui de tutun, whisky şi after-shave încolăcindu-se în jurul ei. Aşezat în fotoliul lui îi amintea de Harry Havilland, şi îşi dorea să fie aproape de el ca să-l tachineze şi să-l răsfeţe, să se îngrijoreze pentru starea lui ca o fiică adevărată.

Însă acum Rhys era plecat în casa lui din deşert sau chiar mai departe, petrecîndu-şi nopţile albe în căutarea scînteii de inspiraţie care va duce la o nouă carte sau o nouă piesă de teatru. Intervalul dintre două proiecte majore era o perioadă traumatizantă pentru oricare scriitor, iar lui Rhys îi plăcea să-l transforme într-o călătorie palpitantă, de explorare, trecînd dintr-o beţie în alta. Incursiunile lui capricioase s-ar putea să-l fi dus pînă dincolo de Southwest, spre Mexico, sau chiar Europa.

Rhys era acum în propria lui lume. Va fi întotdeauna un prieten de la distanţă spre care Annie se va putea îndrepta, poate în momentele de suferinţă –

dar ea aparţinea trecutului său.

Aşa că era singură. De aceea, în ciuda faptului că Nick nu era nerăbdător să o vadă se afla în seara asta în drum spre locuinţa lui. Indiferent care ar fi fost dificultăţile lui, era legătura ei cu timpuri mai fericite. Poate că sosirea ei pe neaşteptate, prietenia pe care i-o oferea îi va face lui la fel de mult bine ca şi ei.

Holul clădirii se afla în întuneric. Soneria nu părea să funcţioneze.

Annie stătea lîngă cutiile poştale cînd o femeie tînără în blugi şi tricou ieşi pe uşă grăbită, aducînd cu ea o aromă ciudată. Annie avu destul timp să-i privească părul negru, care fusese încreţit ca al unei negrese înainte ca ea să treacă repede prin hol.

Uşa interioară, susţinută de balamale nesigure nu era încuiată. Sub impulsul momentului, Annie o împinse şi se strecură înăuntru.

Coridorul mirosea a lemn putred, pisici şi urină. Starea clădirii părea să se fi înrăutăţit de cînd o vizitase Annie ultima oară.

Urcă scările spre apartamentul lui Nick. Auzi muzică dinăuntru şi bătu uşor la uşă.

Nu primi nici un răspuns. Încercă clanţa. Şi uşa aceasta era deschisă.

Sufrageria era goală, luminată deprimant de un singur bec verde atîrnînd de tavan. Pe mese se

găseau pahare murdare şi scrumiere încărcate de mucuri de ţigară. În locuinţă plutea mirosul dulce, neplăcut al marijuanei.

– Nick? strigă Annie. Eşti aici?

Se uită în bucătărie. Chiuveta era plină de vase murdare. O lumînare arsă se afla în mijlocul unei farfurii. Podeaua scîrţîia, sandalele lui Annie zdrobind resturi de mîncare.

Porni spre dormitor, trecînd pe lîngă sticle de vin ieftin şi cutii de bere.

Nick dormea pe patul moale. Abia respira, iar faţa îi era înspăimîntător de slabă.

– Nick? Annie se apropie de el.

Scrumiera de lîngă el era plină de ţigări cu marijuana şi lemn ars de santal. Pe o masă de lîngă fereastră găsi ustensile şi mai sinistre: o linguriţă minusculă, lîngă o lumînare, o foiţă de aluminiu, un tub mic de aramă. Văzu o pungă de plastic plină de capsule roşii, o alta cu pilule ciudat de pătate, şi mari tablete albe împrăştiate pe masă.

Mai exista şi un sertar, dar nu voia să privească înăuntru temîndu-se de ce ar putea găsi acolo.

– Nick, spuse ea aşezîndu-se pe marginea patului. Nick, dragul meu.

Era palid ca o fantomă, nebărbierit şi murdar. Ştia că somnul îi era drogat şi încă foarte puternic. Respiraţia îi era atît de neregulată, încît o îngrijora sănătatea lui.

Dintr-odată telefonul sună în bucătărie scoţînd un bîzîit strident. Văzînd că Nick nu se mişcă Annie

alergă să-l ridice.

– Alo?

– Candy? Tu eşti? Unde e Nick? Era vocea unui bărbat.

– Îmi pare rău, spuse Annie. Sînt o prietenă de-a lui Nick. E aici, dar doarme.

– O.K., las-o baltă. Vocea nu era deloc prietenoasă. Telefonul se închise.

Annie se întoarse în dormitor şi îl scutură puţin pe Nick. Nu se mişcă. Aprinse lumina şi îi ridică o pleoapă. Deşi pupila reacţionă la lumină, pleoapa nu arăta nici o urmă de reflex.

Se uită la pilulele de pe masă, apoi din nou la Nick. Respiraţia îi mirosea a alcool. Îi luă pulsul. Era slab şi nu foarte regulat.

Adunîndu-şi curajul îl zgîlţîi din răsputeri.

– Nick, trezeşte-te. Sînt eu, Annie. Haide, Nick, te rog!

Nu reuşi să obţină de la el decît cîteva gemete. Nu-l mai văzuse niciodată atît de pasiv, atît de indiferent fizic.

Ştia că trebuia să întreprindă ceva.

Se gîndi să cheme o ambulanţă. Ştia că Nick va fi furios dacă o va face.

Era mult prea greu ca să-l poată mişca. Trebuia să cheme pe cineva să o ajute.

Se gîndi la Eric, la Damon. Toţi cei pe care îi cunoştea nu erau în oraş.

În cele din urmă o sună pe doamna Hernandez.

– Alo, Regency Apartments.

– Alo, doamnă Hernandez? Sînt Annie, de la etajul trei.

– Ah, Annie. Cu ce te pot ajuta? Există vreo problemă în apartament?

– Nu, doamnă Hernandez. Nu sînt acasă. Sînt la un prieten. Îmi cer scuze că vă deranjez pentru aşa ceva, dar nu ştiu cui altcuiva să mă adresez.

– Ce este, Annie? Ce pot face pentru tine?

– Cunoaşteţi un doctor? Cred că e vorba de o urgenţă.

O oră mai tîrziu domnul Viruet, doctorul de familie al doamnei Hernandez, îşi închidea trusa medicală şi se ridica de pe patul lui Nick. Îi făcu semn lui Annie să-l urmeze în bucătărie.

– Cum se simte? întrebă ea. E foarte rău?

Doctorul Viruet se uită la ea cu ochi calmi, plini de înţelegere. Era un bărbat atrăgător, cam în jur de cincizeci de ani, cu pielea măslinie şi o mustaţă mică.

– Prietenul tău este victima unei otrăviri cu barbiturice, spuse el, punîndu-şi geanta pe masa murdară. Prelungită şi extrem de periculoasă. Cu ceea ce voi tinerii numiţi „downers". Pilulele roşii. Apoi mai există şi alcoolul, şi probabil cocaina judecînd după ţesuturile nazale. O adevărată farmacie, tînărul ăsta al dumitale. L-ai văzut luînd drogurile astea?

Annie clătină din cap.

– Nu l-am văzut de mai multe luni. Însă am bănuit că ia ceva ultima dată cînd ne-am întîlnit...

Doctorul dădu din cap.

– Prietenul tău încearcă să se sinucidă, domnişoară. Şi după cum arată e probabil optzeci la sută pe cale de a-şi atinge ţinta.

Consternată, Annie îşi frîngea mîinile.

– Ce să fac? întrebă ea.

– Părţile vitale sînt stabile, spuse doctorul. Nu va muri în următoarele 24 de ore. Cu toate astea, îi recomand spitalizarea şi intrarea imediată într-un centru de reabilitare.

Văzu privirea îngrijorată a lui Annie.

– Dacă spitalizarea nu e o soluţie, spuse el, lasă-l unde e în această noapte. Rămîi lîngă el. Îi voi face o mică injecţie drept precauţie. Mîine dimineaţă dă-i aspirină. Cafea. Mîncare – atît cît poate să înghită. O vizită la cabinetul meu înainte de prînz. Îţi voi lăsa adresa.

Privi în jurul camerei.

– Şi cel mai bine ar fi să fie mutat de aici. Dacă vrei să te faci responsabilă pentru el, e cel mai bun sfat pe care pot să ţi-l dau.

– Mulţumesc, doctore! exclamă Annie. Nu ştiu ce aş fi făcut...

– Nu-ţi pune prea mari speranţe în medicamente în ce-l priveşte pe prietenul tău, o întrerupse el. Doar timpul îl va vindeca de toxinele din trup. Nu-l pot ucide. Însă dorinţa lui de a muri depăşeşte cunoştinţele mele de doctor. Nici un centru de reabilitare nu-i

poate vindeca pe cei care nu vor să se vindece.

Oftă şi o privi pe Annie cu ochi inteligenţi.

– E mai mult decît un prieten?

Ea clătină din cap.

– Bine, spuse el. Du-ţi prietenul de aici. Îl voi mai consulta şi mîine. Încearcă să-l înveţi să trăiască. Altfel va fi mult prea tîrziu pentru el.

Annie se gîndi la ceva.

– Poate că doamna Hernandez îmi va permite să-l duc acasă la mine pînă se va face mai bine, spuse ea. E singura soluţie care îmi vine în minte acum. Dacă voi încerca să-l internez într-un spital sau o clinică, va fugi şi mă va urî pentru că am făcut-o.

Doctorul dădu din cap.

– Cînd se va trezi, spuse el. Maria Hernandez e o femeie bună.

Se duse în dormitor cu geanta şi se reîntoarse după cîteva clipe. Ajuns la uşă, se răsuci spre Annie.

– Eşti într-adevăr foarte frumoasă, domnişoară Havilland, spuse el. N-am văzut filmul despre care se face atîta caz. Sînt un om foarte ocupat cu o familie mare. Mă culc devreme.

Annie zîmbi uşurată.

– Mă bucur să întîlnesc pe cineva care nu l-a văzut, spuse ea.

– Dar citesc ziarele. Viaţa nu poate fi prea plăcută pentru tine acum. Arătă cu capul spre dormitor. Aminteşte-ţi: nu aşa. Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.

– Mulţumesc, doctore. Vă mulţumesc foarte mult.

– Îmi găsesc singur drumul. Pe mîine atunci.

Doctorul închise uşor uşa în urma lui. Annie îi auzi paşii pe scările care scîrţîiau, apoi se întoarse în camera murdară.

Capitolul şaptesprezece

Harry Havilland îşi dăduse examenele finale pentru diploma de avocat în Buffalo pe 21, 22 şi 23 august 1945.

La vremea aceea se aflau în oraş mai multe teatre de varietăţi ca şi cîteva grupuri de amatori. Funcţionau două teatre obişnuite. Unul dintre ele se aflase în reparaţie atunci. Celălalt, *The Civic,* prezenta piesa *Life with Father*[1]. Actorii aparţineau unei companii teatrale numite *Dane Players.*

Compania se destrăma pe la începutul anilor cincizeci, victimă a televiziunii. *Teatrul Civic* deveni un

1. Viaţa cu tata

local de striptease, apoi cinematograf şi apoi fusese dărîmat.

Impresarul companiei *Dane Players* murise în 1955. Nu exista nici un registru al membrilor companiei. Nu existau asigurări sociale pentru actori şi membrii echipei tehnice. În cea mai mare parte fuseseră plătiţi în numerar, iar în acei ani imediat următori războiului nici Administraţia asigurărilor sociale nici Asociaţia actorilor nu funcţionau prea eficient.

Însă la Judecătoria de Pace din Batavia, New York, era înregistrată căsătoria lui Harry. Data era 24 august.

Mireasa îşi dăduse numele de fată ca Alice Crawford, locul de naştere Towson, Maryland, iar ziua naşterii 20 octombrie 1925.

Acestea erau minciunile pe care le va repeta mai tîrziu pe certificatul de naştere al fiicei ei. Verificînd deja că pretinsa naştere în Towson era un fals, Wally zîmbi doar văzînd urmele ezitării ei în scrisul ordonat şi îi atribui meritul de a fi rămas constantă în minciunile spuse lui Harry.

Venise vremea să plece în Buffalo.

Hotelul *Excelsior* încetase să existe cu paisprezece ani în urmă, dărîmat după şaizeci şi ceva de ani de istorie scandaloasă. Zona sărăcăcioasă dominată de infracţiuni şi crime în care se aflase era

victima reînnoirii urbane. Cele mai multe terenuri erau pustii. Ruinele fostelor clădiri se aflau ici şi colo ca acelea ale unui oraş bombardat.

Dar acele clădiri cu un etaj sau două care rămăseseră conţineau taverne, săli de biliard, diferite magazine şi pensiuni cotrolate de bătrîni beţivani, escroci la pensie şi foste prostituate care îşi aminteau de zilele de glorie de odinioară.

Wally era în elementul lui. Persoanele dispărute, descoperise el, nu dispăreau niciodată cu adevărat – doar pentru acei a căror viaţă se hotărîseră să o abandoneze. Lăsau urme de neşters, chiar dacă erau urme ale eforturilor lor de a dispărea.

Wally o putea simţi pe Alice Havilland în ruinele peisajului care îl înconjura. Aici începuse intruziunea ei în viaţa lui Harry Havilland şi tot aici se terminase. Între timp se născuse un copil. Iar la capătul drumului care se declanşase aici, Alice murise.

Wally trebuia să afle cînd şi cum.

Îşi îndeplini conştiincios munca de teren luînd ambele părţi ale străzii. Îi întrebă pe cei loviţi de sărăcie nu despre Alice, ci despre hotel şi teatru. Cine era destul de în vîrstă pentru a-şi aminti de zilele apuse de la sfîrşitul războiului? Cine era destul de lucid pentru a-şi aminti corect?

Îşi găsi clienţi cu uşurinţă: văduva ultimului pro-

prietar al hotelului, managerul teatrului, o garderobieră imobilizată în pat, un băiat de serviciu şi codoş cîndva, o chelneriţă de la restaurantul hotelului.

Nimeni nu-şi amintea de Alice Havilland sau de Harry.

Wally continuă să încerce. Îşi petrecu trei zile în acea zonă, dormind într-o cameră mizeră cu găuri în cearceafuri, îngrijorat de gîngăniile care nu-şi făcură totuşi apariţia, temîndu-se să se mute într-un alt loc pentru ca nu cumva să piardă un contact care ar fi venit pe neaşteptate.

Nu veni nici unul.

În a patra dimineaţă Wally era pregătit să renunţe, să pornească direct spre Hollywood şi să o abordeze pe însăşi Annie Havilland. Cu cîteva întrebări potrivite ar fi putut scoate ceva de la ea – o amintire, un nume, o fotografie – dacă ar fi reuşit să fie suficient de delicat.

Pe de altă parte se publicau atîtea murdării despre ea, încît ar fi putut presupune că investigaţia lui era îndreptată împotriva ei – ceea ce şi era de fapt. Era foarte logic să refuze să discute cu el despre o mamă care reprezenta o rană dureroasă în viaţa ei.

Şi apoi, exista doar o şansă la un milion ca fata să ştie vreo parte a adevărului despre propriul ei trecut.

Wally o va păstra pentru mai tîrziu. Deocamdată va urma puţinele puncte de reper pe care le avea – cu o inteligenţă care ştia cum să profite de pe urma lor.

Povestea morţii lui Alice Havilland avea ceva fals

ei ca şi semnătura de pe certificatul de căsătorie. Mirosea a iluzie convenabilă, de salvare a reputaţiei lui Harry, împărtăşită de întreg oraşul care fusese martorul umilirii lui.

Fusese o femeie sănătoasă şi născuse fără complicaţii. Wally se îndoia că moartea care urmase să fi fost rezultatul unei boli care avansase rapid.

În acelaşi timp îşi aminti de Leon Gutrich. Omul îşi ascunsese suferinţa şi dorinţa în spatele unui paravan de brutalitate ţărănească atunci cînd Wally îi menţionase fosta iubită.

Deci Alice ştia cum să se facă dorită de bărbaţi.

În consecinţă, raţionă Wally, căsătoria rapidă cu Harry.

Dar ea murise.

Hm, îşi zise Wally. Dacă îi trimisese lui Leon Gutrich o ilustrată de rămas bun, de ce nu şi lui Harry?

Mă distrez minunat. Sper că şi tu.

Cum ar fi reacţionat Harry în faţa unei astfel de provocări? Era avocat, trebuie să fi văzut ştampila, aşa ca şi Wally.

Şi era un Havilland.

Oameni liniştiţi, dar mîndri şi rigizi. Nu fac compromisuri.

Dacă s-a dus după ea?

Dacă a ucis-o?

Wally se încruntă stînd singur în camera lui, mirosind aromele combinate ale dezinfectantului, lemnului putred, mîncării şi izul uşor acru al iubirilor

trecute.

Se gîndi la mîndria calmă a lui Harry în urma dispariţiei şi morţii soţiei lui. Niciodată nu acceptase să audă un cuvînt urît spus împotriva ei, sau aşa se povestea.

Se putea ca asta să fi fost din cauză că, cu propria lui mînă, se scăpase de ea pentru totdeauna? Pentru că era sigur că de acum înainte nici un Leon Gutrich nu se va mai putea bucura de carnea ei?

Wally oftă. Viaţa unui detectiv nu era uşoară. Cele mai simple uşi se deschideau într-un labirint de coridoare ducînd spre necunoscut sau poate spre ceva imposibil de aflat.

Dar un lucru era sigur. Annie Havilland avea un trecut.

În clipa de faţă nu-i rămînea altceva de făcut decît să scotocească pe aceste străzi aşteptînd vizitatori care nu mai apăreau. Buffalo era singura oprire logică pe calea pe care Wally trebuia să o urmeze.

Dacă dădea greş aici, întreg cazul i se putea strecura printre degete. Se temea de eşecul inteligenţei lui mult mai mult decît de furia neputincioasă a lui Harmon Kurth.

Nici nu-i trecu prin cap că firul Ariadnei se afla în camera alăturată.

Numele lui era Buster Guthiel.

Un octogenar alcoolic se clătina de-a lungul coridorului îndreptîndu-se spre baie, ducîndu-şi în mînă aparatul de ras, pantalonii puţindu-i a luni de nespălare.

Wally îl întîlni în a cincea dimineaţă petrecută în Buffalo, în drum spre baie. Cîteva minute de conversaţie precaută dezvăluiră că timp de douăzeci de ani fusese liftierul hotelului *Excelsior* înainte de demolarea lui.

Wally îl invită în camera sa la o sticlă de vin roşu cumpărat de la un magazin de peste drum. Trebui să-şi ascundă încîntarea descoperind că memoria bătrînului despre vremurile îndepărtate era neaşteptat de clară.

Da, spuse el, îşi amintea destul de bine perioada 1945. Da, îşi amintea de compania *Dane Players.* Stăteau la *Excelsior* de fiecare dată cînd veneau în Buffalo. Mai mulţi actori într-o cameră.

Şi, miracol al miracolelor, şi-o amintea perfect pe Alice, tînăra ingenuă. Venise cu compania în cel de-al treilea turneu al lor în Buffalo. Niciodată înainte, niciodată după aceea.

Îşi putea aminti cum ajunsese ea să părăsească compania?

– Da, domnule, spuse el, sorbind din vin, cuvintele lui devenind repede tot mai prost articulate din cauza vinului. Îmi amintesc de tipul care a dus-o de aici. Un proaspăt avocat. Drăguţ. A stat aici doar trei nopţi. Au plecat apoi la Niagara Falls sau într-un alt loc unde tinerii obişnuiau să se căsătorească.

În timp ce vorbea mîndria memoriei lui cedă locul unei priviri speculative care îl făcu pe Wally să înţeleagă că nu va dezvălui pe gratis tot ce ştia.

– Mă poţi scuti de o mare muncă de teren, spuse Wally scoţînd o bancnotă de cinci dolari, dacă îţi aminteşti unele lucruri. Fireşte, e o poveste veche, dar fiecare amănunt poate fi de folos.

– Îmi amintesc, spuse bătrînul, pe un ton ciudat, lipsit de orice expresie.

– Mai spune-mi despre avocatul ăsta, îi ceru Wally.

– Un tînăr foarte liniştit, spuse Buster. A stat la hotel în timp ce şi-a dat examenele. Bine îmbrăcat, costume în dungi, păr negru, ochelari. Un tip serios.

Privea ţintă la bancnota de cinci dolari, dorind să o cîştige, dar îngrijorat că, ceea ce ştia s-ar putea să valoreze mai puţin – sau mult mai mult.

– Păi, continuă el, Alice a fost în oraş în acea săptămînă jucînd în piesa de la *Civic.* Tipul ăsta era în sală. A felicitat-o în liftul meu în timp ce urcau spre camerele lor. Era destul de sfios, ştii, – ea fiind actriţă.

Sorbi încet din vin.

– Ei, am putut vedea că lui Alice îi plăcea acest tînăr. S-a purtat foarte frumos cu el. Ştii, plină de demnitate, farmec personal. Chicoti amuzat. Nu era tocmai Alice, dar a fost un spectacol straşnic. A jucat teatru de l-ar fi făcut şi pe preşedintele Statelor Unite să cadă în genunchi în faţa ei.

– Ai văzut-o vreodată pe scenă? întrebă Wally.

– Eu? Nu. Nu-mi prea plăcea să ies. Oricum, serile eram foarte ocupat cu slujba mea.

Wally zîmbi în sinea lui gîndindu-se că liftul lui Buster Guthiel trebuie să fi fost o scenă pe care se jucaseră cele mai multe acte ale dorinţei şi falsităţii umane.

Şi probabil că un liftier nu se mulţumea să fie doar un simplu spectator.

– Fireşte, spuse Wally, trăgînd spre el bancnota de cinci dolari, toate s-au întîmplat cu atît de mult timp în urmă. Nimănui nu-i mai pasă acum. I-ai aranjat întîlniri cu bărbaţi?

Ochii înroşiţi erau flămînzi, îngrijoraţi.

– De două sau de trei ori, se hazardă Buster Guthiel. Nimic deosebit, înţelegi. O prezentare doar, din cînd în cînd. Ea continua de acolo. Niciodată n-am văzut-o pe scenă, dar cu bărbaţii era o actriţă dată dracului. Putea fi indiferent ce credea ea că un tip dorea ca ea să reprezinte. Am văzut asta cu propriii mei ochi.

Wally îl şocă scoţînd o bancnotă de zece dolari şi punînd-o lîngă cea de cinci, pe care o atinse nehotărît, de parcă n-ar fi ştiut dacă să o ia sau să o lase lîngă cealaltă.

– Nu prea am mult timp, spuse el. Bănuiesc că acest tînăr avocat nu prea a avut mari şanse.

Bătrînul arăta acum şi mai îngrijorat. Ceea ce ştia s-ar putea să valoreze mai mult decît cei cincisprezece dolari din faţa lui – dar trebuia să-şi dea drumul la gură dacă voia să trezească interesul lui Wally.

– Era dintr-un oraş de pe undeva din Sud, spuse

el. Ithaca, Elmira, Binghamton. Era mulţumit că-şi luase examenele, dar îi era dor de casă. Ei bine, Alice se purta ca o actriţă foarte serioasă, înţelegi? Serioasă şi rafinată. Imediat a reuşit să-l învîrtă pe degete. I-am văzut ţinîndu-se de mînă în ascensor chiar din a doua seară. Şi apoi dintr-odată au plecat.

– Nu i-a simţit nimeni lipsa atunci cînd a plecat? puse Wally întrebarea crucială, chipul lui rămînînd nemişcat.

– Ba da, domnule, spuse Buster Guthiel. Prietenul ei n-a fost deloc mulţumit. Ezită şiret. Niciodată nu i-am ştiut prea bine numele.

Wally nu făcu nici o mişcare.

În cele din urmă bătrînul oftă.

– Cred că trebuie să fi fost Fontaine, spuse el, învins. Mike Fontaine. Da, ăsta era. A venit cu trenul împreună cu compania. Dar el nu era actor. Doar pierdea vremea pe la hotel, supraveghind-o de la distanţă de Alice. Dacă vrei să ştii, treaba lui era să-i facă rost de clienţi în timpul ei liber. Într-un fel, era un tip frumos. Arăta ca un fotbalist pe care obişnuiam să-l urmăresc la echipa Dodgers...

Wally zîmbi.

– Ce s-a întîmplat cu Mike Fontaine?

– Oh, a fost al naibii de supărat, asta pot să-ţi spun. Dar aşa e viaţa. Oamenii vin şi pleacă. Mike era un dur, dar la fel era şi Alice. Şi-a dat seama că fusese păcălit. S-a dus la Baltimore, dacă nu mă înşel. Însă partea amuzantă a fost că în ziua cînd ea s-a întors...

Buster se opri o secundă prea tîrziu, conştient că lăsase să-i scape atu-ul.

– Ziua în care ea s-a întors, da, termină Wally fraza în locul lui. Cam la un an şi jumătate mai tîrziu. Ce a fost aşa de amuzant?

Abătut, bătrînul luă o înghiţitură de vin.

– Aveam de gînd să spun, reluă el, că a întrebat de Mike atunci cînd s-a întors.

Ochii lui se deschiseră alarmaţi cînd luă de pe masă bancnota de cinci dolari. Apoi urmări cum fu înlocuită încet cu una de zece dolari. Pe masă se aflau acum douăzeci de dolari – mai mult decît văzuse el de foarte mult timp.

– Ai ajutat-o? întrebă Wally.

– Păi, am îndreptat-o spre Baltimore, dacă la asta te referi. M-am gîndit că e un serviciu pe care i-l fac ei şi lui Mike. Doar erau parteneri...

– Ţi-a povestit despre căsătoria ei?

Bătrînul îşi clătină capul.

– Alice nu vorbea despre ea. Îţi spunea doar ceea ce dorea. Aşa era ea.

– Ai mai văzut-o de atunci?

– Nu, domnule. N-am mai văzut-o niciodată. Buster Guthiel fixa dolarii de pe masă cu o privire şireată şi sălbatică. Dar mi-am ţinut urechile deschise.

– Alice Crawford a fost numele ei adevărat?

Ochii bătrînului se întunecară.

– În viaţa asta, multor oameni nu le prea pasă de numele adevărate. La ce folosesc? Chicoti melan-

colic. Ea era doar Alice. Ce punea după numele ăsta era treaba ei.

– Cum îl pot găsi pe Mike Fontaine?

– Nu poţi, fiule. Mike a murit. De vreo doisprezece ani, dacă nu mai mult. L-a ucis un polonez într-o bătaie dintr-un bar din Pittsburgh.

– În regulă, spuse Wally. Alice l-a găsit atunci cînd ai trimis-o la Baltimore?

– Oh, da. Chipul bătrînului se lumină. L-a găsit, nici vorbă. Lucrurile astea se află repede în lumea noastră. A celor care lucrăm prin hoteluri.

Urmă o pauză, dominată de nehotărîre de ambele părţi. Mintea din spatele feţei zbîrcite a lui Buster Guthiel se concentra asupra banilor. Wally se gîndea la crimă.

Cei douăzeci de dolari rămaseră nemişcaţi.

Din nou vîrsta pierdu războiul nervilor.

– Da, spuse Buster oftînd. Mike a luat-o înapoi fără să-i poarte pică. De fapt, pun pariu că i-a fost foarte recunoscător.

Pe chipul lui apăru o expresie ciudată.

– Vezi, ar trebui să ştiţi cum arăta – felul cum se comporta. Avea clasă, fata aceea. Se putea descurca cu orice bărbat, dacă aşa se hotăra.

Ridică din umeri.

– Cred că l-a părăsit din nou pe Mike, nu după mult timp. N-a fost ceva surprinzător. Era mult prea inferior pentru ea. Cred că Alice se gîndea că îşi putea face rost de un bărbat mai bun.

– Şi l-a găsit?

– Păi, i-am cam pierdut urma după aceea. Aşa cum am spus. Oameni vin şi pleacă. Dar îmi amintesc că se vorbea că s-a mutat în Cleveland şi s-a lipit de un tip care avea mai mulţi prieteni decît Mike. Oameni mai bine situaţi. Numele lui...

Mîna lui Wally se mişcă în apropierea banilor.

– Un macaronar Ceva ce-mi aminteşte de o floare. Stai puţin – da Fiorenzo. Sammy Fiorenzo. Nu l-am întîlnit niciodată E doar un nume pentru mine. De aceea mi l-am amintit mai greu. Însă cred că avea legături foarte bune în Cleveland. Legături cu Mafia.

– Mai e acolo? întrebă Wally.

Buster Guthiel scoase un hohot de rîs gutural.

– Nicăieri nu mai eşti în siguranţă pe lumea asta. Sammy e şi el mort. L-a aranjat Mafia. Cu mult timp în urmă. Nu-mi mai amintesc cînd. Cu mult timp în urmă.

Wally îşi coborî privirea asupra vinului din pahar.

– Ce s-a întîmplat cu Alice?

Tăcerea bătrînului era neliniştitoare. Wally simţi că izvorul secase.

– Indiferent ce m-ar putea ajuta, Buster. Mai trăieşte? Unde e?

Bătrînul îşi ţugui buzele. Wally îl urmări atent. Dacă Alice ar fi murit imediat după ce-l părăsise pe Harry Havilland, Buster Guthiel trebuia să o ştie.

Wally încercă o altă tactică:

– A mai căutat-o cineva? Degetele lui atinseră ameninţător cei douăzeci de dolari. Trebuie să o

găsesc.

Bătrînul suspină.

– Mike Fontaine a fost un nemernic, spuse el. Un tip ca el nu avea pe nimeni căruia să-i pese de el. Dar Sammy, el a avut prieteni şi familie. Oameni cărora le-a păsat dacă trăieşte sau moare. Cred că avea doi fraţi. Unul e mort, dar celălalt mai trăieşte încă.

– Unde îl pot găsi?

Buster zîmbi.

– Ai noroc, fiule. Nu e chiar aşa de departe. Nu trebuie decît să intri în închisoarea Attica şi poţi să stai de vorbă cu el. A stat la pîrnaie de trei ori. Un tip foarte dur. E ţinut în maximă securitate de zece, doisprezece ani.

– Care e numele lui?

– Acelaşi ca al meu. Buster. Nu ştiu care e celălalt nume. Dar toată lumea îi spunea Buster.

Wally puse o carte de vizită lîngă bani.

– Am auzit că Alice a murit, spuse el. Ştii ceva în legătură cu asta?

Bătrînul se încruntă. Părea sincer consternat.

– Nu, domnule. N-am auzit să fi murit. Da' nici n-am auzit să fie în viaţă. Ultima oară cînd am văzut-o pe Alice era în drum spre Mike. Dar întreabă-l pe Buster Fiorenzo despre ea. El e omul tău.

Wally mai adăugă cinci dolari la cei aflaţi pe masă şi arătă spre cartea de vizită.

– Dacă mai auzi ceva care m-ar putea ajuta să o găsesc pe Alice, spuse el, sună la numărul ăsta cu taxă inversă. Cei de acolo vor şti cine eşti. Iar dacă

ceea ce spui îmi e de folos îţi voi trimite alţi dolari. În regulă, Buster? Îi întinse mîna.

– În regulă, domnule. Buster îi scutură mîna, continuînd să fixeze dolarii cu neîncredere, cu o urmă de regret.

Măcar dacă ar fi ştiut mai multe!

Capitolul optsprezece

Închisoarea Attica era într-adevăr doar la cîţiva kilometri mai jos de Buffalo, dar Wally făcu un ocol mare pînă la Cleveland în drumul său spre Buster Fiorenzo.

În timpul zborului avu timp să mediteze la amestecul de noroc şi ghinion pe care îl întîmpina în această investigaţie.

Pseudoanonima Alice Crawford rămînea un mister. Însă efectul pe care îl avea asupra altora era uluitor de coerent, dramatic chiar.

Wally şi-l imagină cu uşurinţă pe Harry Havilland, obosit de examene plecînd de la hotelul *Excelsior* pentru a-şi petrece o seară la teatru, urmărind *Life*

with Father. Probabil că o văzuse pe Alice pe scenă şi fusese impresionat de ea. Iar cînd se trezise discutînd cu ea în lift, mai tîrziu, în aceeaşi seară, îi văzuse frumuseţea de aproape şi se lăsase atras de ea. Să fi fost mai sensibil la farmecul ei, ameninţat de reîntoarcerea în Richland pentru o căsătorie cu una din fetele Downling sau Macmillian, şi o viaţă sub papucul tatălui său? Să fi existat o scînteie de răzvrătire în personalitatea lui încăpăţînată de Havilland? Să se fi simţit singur în acel oraş străin?

Presupunînd că aceste lucruri slăbiseră rezistenţa naturii sale conservatoare, Alice îl aştepta. Interpretase cu măiestrie sinceritatea încă de la prima lor întîlnire. Ca actriţă era bineînţeles excitantă, un fruct interzis – dar de asemenea inocentă, tandră, o fată cu o inimă de aur.

Oare riscase mult pentru a obţine acea primă noapte? Sau petrecuse cîteva ore într-o conversaţie sentimentală cu Harry, îl făcuse să bea mai mult, apoi îi permisese să o convingă să-şi petreacă noaptea în camera lui?

Indiferent cum îl jucase trebuie să fi fost o expertă sexual. Era uşor de înţeles din comportamentul ei.

Iar cînd se terminase trebuie să se fi transformat într-o virgină şocată, copleşită de sentimentul vinovăţiei. Asta ar fi nimerit direct în simţul de onoare al lui Harry.

Avea sens. Harry n-ar fi dorit să o dezonoreze. S-ar fi căsătorit cu ea pentru a repara răul făcut de

pasiunea lui.

Dar un adevărat Havilland nu voia să se facă de ruşine aducînd-o acasă, o logodnică necunoscută, fără nici un statut social, pentru o penibilă nuntă publică.

Aşa că insistase să se căsătorească imediat şi apoi să se întoarcă în Richland, făcînd astfel un compromis între cele două exigenţe care de fapt nu puteau fi împăcate. Era singura logică pe care mediul şi personalitatea îi permiteau să o urmeze.

Iar ea fusese de acord, spunîndu-i fără îndoială că era o orfană fără familie. Semnătura ei falsă de pe certificatul de căsătorie era foarte semnificativă.

Singura greşeală din această ecuaţie, pentru mintea lui Wally, era hotărîrea fetei. O hoinară convinsă trebuie să fi ştiut cum va fi viaţa din Richland. Ar fi plictisit-o de moarte. De ce se oprise la un tînăr neexperimentat ca Harry?

Doar pentru bani? Poate. Reuşind să scoată de la el nu doar valoarea estimativă a averii familiei, ci şi faptul că el era destinat să o controleze, probabil că dăduse cu banul şi îşi unise soarta cu a lui. Poate că tinereţea şi dorinţa unui cămin sigur se adăugaseră la această decizie.

Poate că întreg episodul era ideea pe care o avea ea despre aventură, o legătură fără importanţă care s-ar putea sau nu să funcţioneze.

Poate că avusese un alt motiv – mai sinistru şi mai complicat.

În orice caz, viaţa în Richland se dovedi mult mai

rea decît se aşteptase pentru că ajunse să aibă un soţ dezmoştenit, o casă ce stătea să se dărîme şi o sarcină pe care nu o dorea.

Deci, după un interval de timp rezonabil, plecă cu banii lui Harry şi încercă să-şi reînnoade firele vieţii în Baltimore cu Mike Fontaine. Lăsă în urma ei un nefericit Leon Gutrich. Şi îl lăsă pe Harry cu copilul lor – un copil născut cu o lună mai devreme – cu simţul onoarei şi responsabilităţii, cu ruşinea lui şi poate cu furia lui.

Şi poate, necunoscută de cei din jurul lui, cu hotărîrea încăpăţînată de a o găsi cumva, într-o zi.

De ce nu era moartă?

Măcar dacă ar fi avut o fotografie a ei!

Paznicii de la închisoarea Attica îl aşezară pe Wally în faţa unei ferestre murdare cu gratii de fier. El ridică telefonul şi se adresă chipului posac, încruntat, aflat vis-à-vis de el.

– Numele meu e Wally Dugas. Caut informaţii despre o femeie care cîndva a fost foarte apropiată de fratele tău Sammy.

Buster Fiorenzo – numele lui adevărat era Vasco – îşi arăta colţii prin geam. Wally continuă, zîmbind:

– Numele ei se poate să fi fost Alice Crawford, Alice Havilland... venea din Baltimore. O fată frumoasă, păr şaten, poate blond. Ochi albaştri. Şi din

cîte am înţeles un corp minunat.

Faţa de dincolo de fereastră nu-şi schimbă expresia. Ochii negri străluceau ca nişte tăciuni aprinşi.

– Domnule Fiorenzo, spuse Wally, am vorbit ieri cu sora ta din Cleveland. Îi lipseşti foarte mult. E extrem de bolnavă şi nu i-ar strica nişte bani. Aş vrea să o ajut.

Faţa se schimbă. Menţionarea familiei sparse gheaţa.

– Are nevoie de tratament medical, spuse Wally. N-a vrut să te deranjeze pentru că ştie că nu ai bani. Dar eu am nişte prieteni doctori în Midwest. Oameni pe care i-am ajutat în trecut. Sînt sigur că aş putea face ceva pentru Anne-Marie.

– N-a fost bună de nimic. Buster Fiorenzo vorbi fără nici un semn de emoţie.

Wally ezită, nedumerit. Se referea la propria lui soră?

– Poftim?

– Ali. Niciodată n-am auzit spunîndu-i-se Alice. Doar Ali.

– Cum adică n-a fost bună de nimic? întrebă Wally.

Fruntea lui Fiorenzo se încreţi.

– De ce suferă Anne-Marie?

Chipul lui Wally se schimonosi.

– Cancer la sîn. A avut deja o operaţie, dar va avea nevoie de foarte mult tratament.

– De ce te interesează Ali? Ochii lui îl priveau

bănuitori.

– Vreau doar să aflu ce s-a întîmplat cu ea. Nu are nici o legătură cu tine sau cu familia ta.

– Păi, spuse el, nu ţi-ai găsit omul potrivit. De douăzeci de ani n-am mai auzit nimic despre ea. L-a costat pe fratele meu o avere apoi şi-a luat tălpăşiţa.

– Nu-i nimic, spuse Wally. Deja mă ajuţi. Doar povesteşte-mi ceea ce-ţi aminteşti.

– Avea ceva clasă. Buster ridică din umeri. Părea să fie o fată drăguţă. Sammy a luat-o la el, a pus-o în legătură cu oamenii potriviţi. Era o tîrfă bună, cîştiga destul de mult. Nu se purta ca o vagaboandă. Îi plăceau hainele scumpe. Dar după un timp nu a mai vrut să lucreze. Doar să facă pe doamna lui Sammy, să-i cheltuiască banii. Reuşise să-l învîrtă pe degete...

Deci Buster Guthiel auzise bine. În ciuda nesemnificativei schimbări de nume, Wally era convins că vorbeau despre aceeaşi persoană.

– Ce s-a întîmplat apoi?

– L-au prins pe Sam cu o învinuire stupidă de uneltire. A primit cinci ani şi a ieşit după optsprezece luni. Dar tîrfa nu l-a aşteptat. A înhăţat ce-a putut, a luat copilul şi s-a cărat. N-am mai auzit nimic de ea. Un timp Sam a fost foarte necăjit. Contase pe faptul că ea îl va aştepta. Aşa cum am spus, n-a fost bună de nimic.

Wally făcu tot posibilul să-şi ascundă surpriza.

– Copil? întrebă el. A avut copilul atunci?

– Sigur. Aşa a reuşit să-l tîmpească pe Sammy, dacă vrei să ştii. Sărmana femeie fără casă cu un bebeluş în braţe. Sam a avut o mare slăbiciune pentru copii. Ca şi Anne-Marie. Ea ar fi ajutat-o să aibă grijă de copil cît timp Sam era la pîrnaie. Dar Ali nu avea nici un respect pentru familie. Nu-i păsa decît de bani. Nu era bună pentru Sam. Îşi pierdea vremea făcîndu-şi probleme pentru ea, încercînd s-o facă fericită. Viaţa s-a întors la normal după ce a reuşit să şi-o scoată din minte.

– Copilul, spuse Wally, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Ce nume avea?

– Stai să mă gîndesc... Poate Honey. Nu ştiu. Era doar un bebeluş. Ca să spun adevărul, nu cred să fi avut un nume.

– Cum arăta?

– Nu ştiu – ca un bebeluş. Mică – ştii.

– Părul? Ochii?

Buster clătină din cap.

– Nu există fotografii?

– Noi nu ne facem fotografii, prietene.

– În regulă. Să vedem dacă mă poţi ajuta cu datele, domnule Fiorenzo. Cam în ce perioadă s-au întîmplat lucrurile astea?

– Oh, prin patruzeci şi nouă. Poate cincizeci. Poţi să o întrebi pe Anne-Marie. Ea îşi aminteşte astfel de lucruri.

Wally dădu din cap. Anne-Marie Paoli, născută Fiorenzo, se afla în comă la spitalul din Cleveland, tumoarea malignă devorîndu-i organele vitale doar

la cîteva zile sau săptămîni pînă la a-i pune capăt vieţii.

Procuratura îl va putea ajuta pe Wally să afle cînd avusese loc condamnarea pentru uneltire a lui Sam Fiorenzo. Aşa va stabili un punct important din schema timpului.

– Cît de mult a rămas Ali cu fratele tău?

Deţinutul înălţă din umeri.

– Poate un an. Un an şi jumătate.

– N-ai putea să-mi spui cam ce vîrstă avea copilul cînd Ali a venit la voi?

Buster clătină din cap.

– Era mic. Ce ştiu eu? Un bebeluş. Însă în scutece. Îmi amintesc cum i se schimbau.

– Nu umbla încă?

– Nu.

Wally dădu din cap.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor. Voi face tot ce pot pentru sora ta. Deci nu ai auzit ce s-a întîmplat cu Ali?

Chipul din spatele geamului rămase impasibil.

– Azi aici, mîine Dumnezeu ştie unde. Drum bun şi cale bătută. Sper să fi primit ceea ce merita.

Wally plecă. Intrînd în parcare, jacheta lui sport fiind biciuită de aerul rece de toamnă, faţa cu ochelari a lui Harry Havilland continua să-i apară în minte, alăturată măştii fără trăsături, de tinereţe şi frumuseţe, care fusese Alice.

Însă acum apăruse o a treia imagine aruncîndu-şi umbra peste ghemul de fire încîlcite care învăluiau

soarta lui Annie Havilland.

O fetiţă...

Din ce în ce mai bizar, îşi zise Wally cînd porni motorul maşinii sale închiriate.

Capitolul nouăsprezece

Trecuse o săptămînă.

Nick fusese foarte furios dar docil cînd se trezi în patul lui Annie, înconjurat de mobila ei veche, cu televizorul instalat pe un scrin. Cînd îi spuse că ea doarme pe canapeaua din sufragerie, o scînteie din vechea lui frivolitate apăru pe faţa lui numai piele şi os.

– După cît m-am străduit să mă bag în patul tău, iată că în sfîrşit am reuşit – dar tu eşti în afurisita de sufragerie!

Umorul lui era destul de slab, dar Annie spera să fie un pas în direcţia bună. Îi ceruse doamnei Hernandez să o ajute să pregătească mîncare pentru

Nick şi să aibă grijă de nevoile lui, ţinîndu-l la curent pe doctorul Viruet cu condiţia lui fizică. Annie se gîndi că, încurajată să-şi folosească cheia la orice oră dorea, doamna Hernandez va fi satisfăcută că ei doi erau bine păziţi, iar reputaţia clădirii nu va fi afectată. Deşi arăta severă, doamna Hernandez se dovedi o prietenă pentru Nick, plină de viaţă şi foarte inteligentă.

Annie îl informă pe Nick că nu avea de gînd să-l lase să-şi vadă nici unul din prieteni cît timp se afla la ea şi era pregătită să-l ţină prizonier în casă dacă va fi nevoie.

– La urma urmei, spuse ea, am timp. Nici eu nu lucrez, la fel ca tine. S-ar putea să te intereseze să afli că nu există nici o ofertă pentru mine. Am ajuns una dintre cele mai faimoase şomere din lumea filmului.

Nick păru să-şi uite propriile necazuri înţelegînd pentru prima oară enormitatea dilemei lui Annie.

– Sînt un porc că n-am mai vrut să ştiu de tine, spuse el. Dacă mi-aş fi dat seama ce-ţi fac... Dar bănuiesc că am fost doar gelos. Mi-am imaginat că ai reuşit şi n-ar trebui să fii deranjată de o carne moartă dînd tîrcoale pragului tău. Însă văd că ai şi tu greutăţile tale.

În ciuda mîndriei ei, Annie îl lăsă să o compătimească, bănuind că şansa cea mai bună de a ajunge la sufletul lui era să apeleze la instinctul lui de protecţie. Dacă el simţea că trebuie să aibă grijă de ea, va fi mai uşor să-l supravegheze.

– M-am săturat să te văd atît de rar, spuse ea. De

fapt, nu te mai las să pleci. Îţi place sau nu, ai rămas cu mine pe cap.

– Cum vrei. Se prefăcu întinzîndu-se confortabil în noul lui pat. Dacă viaţa ta amoroasă rezistă prezenţei mele, eu cu siguranţă că pot face o pauză în a mea.

Observaţia era cu dublu înţeles, iar Annie o sesiză imediat. În timp ce jucau cărţi, se uitau la televizor, îi asculta comentariile sarcastice despre realizatorii emisiunilor de interviuri şi actorii serialelor, mînca sandvişuri pe cînd el bîrfea despre producătorii din oraş, o cuprindea panica văzînd privirea din ochii lui. Era plină de singurătate şi disperare ascunsă. Doar o parte din Nick se afla cu adevărat lîngă ea. Restul era mult mai departe.

Totuşi, era convinsă că atîta timp cît îl va ţine sub aripa ei, se va purta frumos, pentru că avea un puternic simţ al onoarei şi al responsabilităţii faţă de ea.

Dar prietenia, din păcate, nu putea rivaliza cu animalul de pradă nevăzut care îl hăituise în toate aceste luni.

Aşa că Annie rămînea aproape de casă, ieşind doar după ziare şi cumpărături.

Însă astăzi trebuise să plece. Avea o misiune care nu accepta amînare.

Cu cîteva zile în urmă Nick îi povestise despre probele care se dădeau pentru un nou film de televiziune care urma să fie episodul pilot al unui serial. Va fi produs de Norman Malkevich, un faimos om din televiziune. Nick însuşi intenţionase să dea o

probă pentru unul din rolurile masculine.

Pe Annie o interesa rolul principal feminin. Filmul era o comedie romantică despre o tînără care se căsătoreşte cu un reprezentant foarte înstărit al guvernului, ai cărui copii sînt de vîrsta ei. Ea devine mama lor vitregă, iar din ciudăţenia vîrstei fragede şi a comportamentului lor faţă de ea se nasc infinite situaţii comice.

Era un rol pe care Annie l-ar fi jucat cu plăcere. Dar nici nu putea fi vorba de aşa ceva, din cauza a ceea ce Barry numise „problema imaginii ei".

Cu toate astea rolul era ideal pentru înfăţişarea energică, vibrantă a unei tinere actriţe care se afla mereu în mintea lui Annie: Tina Merrill.

Annie nu uitase stilul ei plin de viaţă, ieşit din comun, din proba dată pentru reclama comercială a parfumului *Daisy.* Aceasta era poate şansa pe care o aşteptase pentru a o ajuta pe Tina – cu atît mai mult cu cît ştia că Barry Stein era prieten cu Norman Malkevich şi îi reprezenta deja pe doi dintre actorii preferaţi ai producătorului.

După ce-l făcuse pe Barry să-i promită că se va îngriji personal ca Tina să fie admisă pentru o probă, Annie o căută în registrul Asociaţiei actorilor, şi descoperi că nu mai lucrase de mult. Totuşi era trecută adresa ei din Sherman Oaks. Asta însemna că probabil Tina se mutase în California în căutare de roluri.

În paranteze, după numele Tinei era trecut cel de Skyler Rush. Deci, era căsătorită.

Cînd Annie sună la ea acasă, îi răspunse o babysitter care o anunţă că doamna Rush va fi acasă în acea după-amiază.

Annie trase concluzia că nu o mai văzuse pe Tina la televizor sau în reclame pentru că născuse un copil.

Cu atît mai mult avea acum toate motivele să fie nerăbdătoare să lucreze, îşi zise Annie. Şi probabil că nu-i va strica puţin ajutor. Dacă Annie nu reuşea să facă nimic pentru ea însăşi cel puţin putea face ceva pentru cineva care merita o favoare.

Porni pe aglomerata autostradă San Diego, trecînd printre coline spre Sherman Oaks, străbătînd străzi necunoscute pînă ajunse în faţa casei în care locuia Tina.

Trotuarele se coceau în soare, neumbrite de copacii firavi plantaţi cu mai puţin de o decadă în urmă în această incredibilă expansiune a dezvoltării urbane care cuprinsese regiunea numită Valley. În faţa caselor Annie văzu biciclete, maşini de tăiat iarba şi automobile ieftine, care o făcură să se gîndească zîmbind la Al Cantele şi la afacerile lui pline de succes.

Casa Tinei nu se deosebea de celelalte, dar numărul era bine pus în evidenţă. Annie opri maşina în parcarea fierbinte din faţă şi merse spre uşa de la intrare. Cînd apăsă pe sonerie auzi dinăuntru plînsul unui copil.

Tînăra femeie care îi deschise uşa o privi cu nişte ochi care se măriră de surpriză.

– Dumnezeule! strigă ea. Annie Havilland. Nu-mi vine să cred că...

Înainte de a mai putea spune ceva, ţipetele copilului deveniră mai puternice.

– Ei, haide, intră. Zîmbi. Trebuie să-i dau să mănînce. Nu ştiu cărui fapt îi datorez această onoare, dar simte-te ca acasă.

Peste o clipă Annie se afla într-o sufragerie simplă, tipic americană. Tina ieşi din dormitor şi se aşeză dîndu-i să sugă unui bebeluş care după hăinuţele roz trebuia să fie fată.

– Cum o cheamă? întrebă Annie.

– Natalie – Natalie Ann Rush, spuse Tina. Numele soţului meu e Skip – Skyler de fapt. Se ocupă cu proprietăţile imobiliare, aici, în Valley.

Annie se gîndi repede la Beth şi Michael din Pasadena, şi se uită la Tina care purta toate urmele plăcute, încîntătoare, ale unei recente maternităţi. Se îngrăşase puţin, era trasă la faţă, tenul ei frumos, pistruiat, era cam palid şi era îmbrăcată în pantaloni largi, care îi ascundeau formele mai rotunjite.

Era clar că nu era în formă pentru rolul pe care Annie îl avea în minte. Arăta mai în vîrstă şi îşi pierduse aerul de adolescentă.

Arăta căsătorită.

Cînd gîndul ăsta îi apăru în minte, Annie simţi un fior de gelozie. Tina avea înfăţişarea calmă, blîndă a femeii al cărei pîntec purtase un fruct frumos, fructul iubirii şi al unei vieţi fericite.

– Păi, spuse ea, n-ar trebui să te deranjez. N-am

ştiut că ai un bebeluş şi tot restul...

Tina se uita la ea curioasă.

– Nu ne cunoaştem, nu-i aşa?

– Nu chiar. Ne-am întîlnit o dată, într-un fel...

– Oh, îmi amintesc! Tina zîmbi, dezvelindu-şi dinţii strălucitori şi legănîndu-şi copilul ai cărui ochi nu se dezlipiseră de ea în timp ce-i sugea la sîn. Te-am văzut o dată în biroul lui Bob Tudor. Mă certam cu cei de acolo din cauza unei reclame. Parfumul *Daisy*...

O privi pe Annie cu o sinceritate dezarmantă.

– Te-am văzut în acea reclamă. Ai fost fascinantă. Clătină din cap gînditoare. Într-adevăr fantastică.

Annie se foi stînjenită pe scaun. Nu ştia ce-ar putea spune ca să nu sune penibil.

– De cît timp eşti căsătorită? întrebă ea. Îmi închipui că te-ai mutat aici din cauza muncii.

– Nici vorbă, rîse Tina. Deşi prin meseria mea de actriţă l-am cunoscut pe Skip. M-a văzut într-o revistă de pe Broadway şi m-a invitat la cină. Ne-am înţeles foarte bine imediat şi el m-a adus aici. Rîse. Ciudat – toţi anii aceia în care m-am chinuit să ajung la Hollywood, iar acum sînt aici. Dar ca fiecare fată din Valley, nu voi ajunge mai departe de atît.

Privi bebeluşul. Annie putea simţi mirosul dulceag al scutecelor şi pudrei, parfumul proaspăt şi fără seamăn al pielii de copil.

– Dar am renunţat pentru totdeauna atunci cînd m-am măritat, spuse Tina. Am început un curs de psihologie la UCLA iarna trecută. Sper să obţin o diplomă şi să lucrez cu copii infirmi. Îi zîmbi micuţei

Natalie. De îndată ce ea va sta singură în picioare, vreau şi alţii. Încă zece! Îşi ridică ochii. Îţi plac copiii, Annie?

– Oh, da, încuviinţă Annie bucuroasă. Eu n-am avut fraţi sau surori, dar obişnuiam să am grijă de cele două fete mici ale vecinilor...

Fetiţa termină de supt, iar Tina se ridică şi i-o dădu lui Annie, punîndu-i un prosop peste umăr.

– Ce-ar fi să o faci să rîgîie pînă pregătesc o cafea?

Ghemotocul moale gînguri la pieptul lui Annie în timp ce Tina dispăru în bucătărie. O clipă scurtă un ciudat sentiment de tristeţe rivaliză cu plăcerea de a ţine un copil în braţe după atît de mulţi ani. Se simţea cumplit de singură.

Tina se întoarse cu o tavă cu ceşti de cafea şi privi întrebător spre Annie.

– Deci, spuse ea. Ce te aduce prin părţile astea?

– Păi, zise Annie săltînd bebeluşul în braţe, acum nu prea mai contează, din moment ce nu mai lucrezi ca actriţă şi o duci aşa de bine. Am auzit despre un rol. Nu unul pe care mi l-ar oferi mie, dar bun pentru tine – sau cel puţin mie aşa mi s-a părut. Am vrut să ştiu dacă te interesează să dai o probă.

Zîmbetul Tinei era politicos dar plin de înţelesuri.

– E foarte drăguţ din partea ta, zise ea. Dar, aşa cum spui, nu mai contează.

O urmări pe această străină legănîndu-i copilul. Chipul ei se animă.

– Dar Annie, tu nu mă cunoşti. Eu nu sînt nimic

pentru tine. De ce să te deranjezi să vii să-mi spui?

Annie roşi.

– Tina, aş vrea să te întreb ceva. De ce ai renunţat la actorie? Doar din cauza căsătoriei? Aveai – ai atît de mult talent.

Tina oftă. Zîmbetul îi dispăru, umbrit de o privire gînditoare.

– Am simţit că talentul nu e suficient, spuse ea. Oricum nu pentru mine, sau pentru cei ca mine. Trebuie să te speteşti muncind. Trebuie să-i pupi în fund pe prea mulţi, scuză-mi expresia. Ştiam că am talentul de a mă ocupa de meseria mea, dar nu şi de oamenii din ea. Înţelegi ce vreau să spun? E o luptă atît de mare doar ca să poţi da o probă.

Faţa i se lumină.

– Într-o zi s-ar putea să-mi încerc norocul într-un teatru de amatori – dacă voi avea destul timp liber. Cred că ar fi amuzant. Dar în teatru sau în cinematografie – niciodată.

Ridică din umeri uitîndu-se la Annie.

– Dar eu vorbesc despre oameni obişnuiţi aşa ca mine. Probabil că ţie ţi-e greu să mă înţelegi. Am văzut *A Midnight Hour* împreună cu Skip acum o lună. De atunci parcă-i un maniac sexual. Un nebun. Annie, ai un talent atît de deosebit. Pur şi simplu ameţeşti oamenii. Ai un mare viitor. Şi ar trebui să fii mîndră de asta.

Suspină.

– Dar pentru o muritoare de rînd ca mine, să-mi irosesc cei mai frumoşi ani cu reclame şi seriale TV

nu e o idee prea bună. Şi nici prea sănătoasă. Mă simt mult mai bine, mai fericită cu un soţ, o casă şi o grămadă de copii. Pe cuvînt.

Annie era tot mai stingherită ascultînd cuvintele simple, elocvente. Tina ştia foarte bine cine era şi ce dorea. Şi se arăta atît de binevoitoare. Nu se putea să fi uitat că nedreptatea pe care i-o făcuse cu ocazia reclamei pentru parfumul *Daisy* fusese în avantajul lui Annie.

Mînuţele bebeluşului se agăţară uşor de bluza lui Annie. O auzi plescăind din buze şi începînd să devină agitată.

– Cred că încă îi e foame, spuse Annie dîndu-i-o înapoi Tinei.

– Mănîncă mult, cît un cal, rîse Tina. O să fie ca şi tatăl ei.

Arătă cu capul spre o fotografie de familie de pe masă. Skip Rush era un bărbat cu o înfăţişare prietenoasă, blond şi atletic, cu ochi albaştri, strălucitori.

– Vă seamănă la amîndoi. Annie privi fetiţa.

Tina se uită la copilul ei ca o mamă, plină de afecţiune şi umor.

– Păi, are temperamentul meu, spune Skip. Şi i-ai auzit plămînii. Cine ştie – s-ar putea să ajungă cîntăreaţă. Oricum, slavă Domnului, că doarme ca şi Skip. Cred că nici măcar un cutremur nu ar trezi-o.

Îşi dezgoli din nou sînul, iar fetiţa începu să sugă încet. Arătau atît de mulţumite. După o clipă de ezitare Annie îşi adună curajul să spună ceea ce o apăsa pe suflet.

– Tina, începu ea. Am văzut înregistrarea probei tale pentru reclama *Daisy*. Mă aflam într-o după-amiază în biroul lui Hal Parry cînd nimeni nu era primpreajmă şi am urmărit-o pe video. Ai fost – ai fost extraordinară. Ca să fiu sinceră cu tine, acesta e motivul pentru care am apărut astăzi aici după atît de mult timp. Cred că meritai să cîştigi tu. Şi aşa ar fi trebuit să fie. Eu am auzit despre reclama asta cînd se încheiaseră probele şi am făcut tot posibilul ca să o obţin. Pe atunci eram disperată – dar asta nu e o scuză. Toţi sîntem. Doar că am simţit că ai fost înşelată. De atunci mă gîndesc mereu la tine...

Din nou acea expresie gînditoare se lăsă peste trăsăturile inteligente ale Tinei. Se gîndi o clipă înainte de a vorbi.

– Sărmana de tine, spuse ea în cele din urmă. Cred că ţi-a făcut ţie mai mult rău decît mie. Ascultă, Annie. Aşa e în meseria asta. Cineva trebuie să piardă pentru ca altcineva să cîştige. Fireşte, atunci am fost foarte supărată. Dar am văzut ce ai făcut tu cu reclama aceea. N-a fost o întîmplare că ţi-a fost oferită ţie. Înţelegi? Talentul tău trebuia să-şi spună cuvîntul. Nu e necesar să nu dormi nopţile făcîndu-ţi probleme pentru ceva ce nu putea fi împiedicat.

Annie simţi înţelegerea mîngîietoare a cuvintelor rostite de Tina. Dar o atingea doar la suprafaţă, nu putea pătrunde în locul în care se afla durerea ei. Ştia că tot ce începuse la petrecerea din apartamentul lui Hal Parry luase o parte din ea chiar în timp ce o îndreptase pe drumul spre viitorul ei. Iar partea aceea

mică era ceva ce poate nu va mai primi niciodată înapoi.

Privi la femeia fericită, încrezătoare în ea, care stătea în faţa ei cu copilul la sîn. Cît de ironic era că Tina, cea care pierduse, încerca să o consoleze pe Annie, numele cel mai senzaţional din lumea filmului!

Ironic – dar atît de logic.

Îşi are şi ea rănile ei, îşi zise Annie. *Dar e întreagă. Pot eu să spun acelaşi lucru despre mine însămi?*

Întrebarea nu avea răspuns.

– Să nu-ţi pară rău nici măcar pentru o secundă, spuse Tina, ochii ei strălucind în timp ce se uita la fetiţă. Îi sînt recunoscătoare meseriei mele că m-a ajutat să-l întîlnesc pe Skip. Iar acesta e premiul. Atinse obrazul lui Natalie. Lucrurile s-au desfăşurat aşa cum era normal. Eu am ce mi-am dorit, Annie.

Din nou întrebarea apăru în mintea lui Annie.

Şi eu? Eu am ce mi-am dorit? Voi avea vreodată?

Se sili să zîmbească.

– Văd şi eu, spuse ea. Te invidiez, Tina.

Inteligenţa ascuţită licări în ochii Tinei cînd se uită la oaspetele ei.

– Citesc ziarele, spuse ea. Îţi dau multă bătaie de cap. Nimic nu e adevărat, nu-i aşa?

Annie clătină din cap mîhnită.

– Am ştiut imediat ce am văzut filmul, spuse Tina. Interpretarea ta a fost colosală. Orice prost îşi poate da seama că nu eşti ca ea. Tehnica ta era deja foarte bună cînd ai primit rolul.

– Mulţumesc, spuse Annie, zîmbetul revenindu-i

pe buze. Venind din partea ta, înseamnă foarte mult pentru mine, Tina.

Urmă un moment de tăcere.

– Nu te da bătută, zise Tina într-un tîrziu, legănînd în braţe fetiţa care era somnoroasă acum. Eu nu a trebuit să-mi fac probleme pentru capcanele succesului – dar văd că tipii ăştia de la Hollywood se năpustesc fără scrupule asupra ta. Nu le permite să te descurajeze, Annie. O persoană ca tine are o anumită obligaţie faţă de talentul ei. E atît de mare! Nu-l neglija şi sînt convinsă că te va ajuta să treci prin toate astea.

Îi aruncă o privire maternă, prefăcîndu-se supărată.

– Şi, pentru Dumnezeu, nu-ţi mai pierde vremea cu ce s-a întîmplat în trecut. Dacă eu am putut să trec de asta, cu siguranţă că şi tu poţi.

Chipul i se lumină pe neaşteptate.

– Ascultă, nu vrei să rămîi la cină? Skip se întoarce pe la cinci. Va avea un atac de inimă cînd te va vedea în carne şi oase. Ce zici? Annie se ridică.

– Aş vrea să pot rămîne. E foarte drăguţ din partea ta. Dar am un prieten bolnav care stă la mine – sună ca o scuză, dar nu este – e foarte bolnav şi trebuie să am grijă de el. Însă într-o zi mi-ar plăcea să mă întorc şi să vă văd pe toţi, arătă spre fetiţă şi să constat cît de mult a crescut Natalie.

– Bine, spuse Tina, conducînd-o pînă la uşă. Dar, stai puţin.

Plecă grăbită în bucătărie şi se întoarse cu o

bucată de hîrtie şi cu un creion.

– Scrie-i un autograf lui Skip, spuse ea. Va fi furios că nu te-a întîlnit, dar cel puţin va avea ce să le arate băieţilor de la birou.

Pentru Skip Rush, scrise Annie, *şi frumoasei lui familii. Multă fericire. Annie Havilland.*

– Spune la revedere, Natalie. Tina ridică bebeluşul pe cînd Annie închidea uşa în urma ei.

Peste o clipă casa şi strada dispăruseră din vedere, iar Annie se afla pe autostradă în drum spre casă.

Se simţea epuizată şi nefericită. Aşa cum bănuise demult, Tina era o persoană pe care o plăcea instinctiv, şi ar fi fost o foarte bună prietenă pentru ea. Însă pentru a doua oară soarta pusese un abis între ele.

Se îndoia că se va putea întoarce vreodată în acea casă mică şi drăguţă ca să o audă pe Tina încurajînd-o din mijlocul unei lumi pe care Annie însăşi şi-o dorea foarte mult, dar pe care nu o putea avea.

Venise pregătită să o ajute pe Tina, să lupte pentru ea, poate chiar să o compătimească.

Dar nu să o invidieze.

Annie se luptă să-şi depăşească aceste clipe de nefericire. La urma urmei, nu avea cum să întoarcă timpul înapoi. Înainte era singura direcţie care avea vreun sens. Îşi avea propriul viitor de care să se îngrijoreze.

Dar era viitorul potrivit?

Ce destin chinuitor, medită ea dintr-odată, să răzbaţi mereu înainte, fără linişte, fără să te opreşti, cînd singurul lucru pe care îl vrei cu adevărat e să opreşti vîrtejul acestei lumi nebune, să intri în casa tăcută şi să închizi uşa în urma ta.

Însă astfel de refugii existau pentru alţi oameni. Nu şi pentru ea. Ceea ce ea începuse cu trei ani în urmă nu putea fi oprit. Dacă scăpa de sub control la fel se va întîmpla şi cu viaţa ei.

Aceste gînduri deprimante o preocupară tot drumul pînă acasă. Cînd ajunse, dispăruseră pentru că o găsi pe doamna Hernandez aşteptînd-o, întreaga ei înfăţişare exprimîndu-i anxietatea.

Nick plecase.

Capitolul douăzeci

– Ah... Ah... Haide... Aşa...

Camera de motel era în întuneric. Cele două siluete din pat se aflau în ultima şi cea mai frenetică din îmbrăţişările lor, şoldurile lui apăsate tare peste ale ei, penisul lung îngropat adînc în ea.

Doamna Sonderborg se distra. Era a treia oară în ultima oră iar el rămase excitat mult timp. Spasmele lui veneau încet, poate din cauza alcoolului, iar ea îşi luase deja de două ori plăcerea din motorul tînăr care pompa în ea cu o intensitate cutremurătoare.

Mîngîierile lui erau pline de forţă şi era foarte mare. Un adevărat armăsar aşa cum bănuise din prima seară cînd îl văzuse la cină. Nu era de mirare că o

lăsase atît de repede cu burta la gură pe acea nevastă a lui, scurtă şi îndesată.

– Mmmm, oftă ea. Oh! Mmmm, încă puţin... Aşteaptă... nu... Îl tachina, încurajările ei murmurate făcîndu-l să ezite şi amuzînd-o.

În cele din urmă un rîs gutural răsună în gîtul ei, atît de semnificativ, atît de plin de un triumf aproape nebun, că îl simţi împingîndu-se pentru o ultimă dată în ea şi tremurînd. O mînă moale se strecură pe sub el, pipăindu-i testiculele umflate dintre picioare.

El gemu terminînd, rămăşiţele spermei lui fiind doar un pasaj final al uriaşei performanţe care se petrecuse înainte. Ea îi simţi extenuarea cînd se prăbuşi peste ea, ca şi plăcerea fierbinte ce zăbovea între coapsele ei.

Era un amant crud şi aproape prostuţ şi trebuise să-l conducă pas cu pas pentru a obţine ceva de la el. Dar reuşise şi era mulţumită. Nu era uşor să dai peste un bărbat bun în zilele astea, mai ales pentru o femeie de condiţia ei.

Iar un simplu penis nu era suficient pentru doamna Sonderborg, şi niciodată nu fusese. Trebuia să domine un bărbat – dacă nu trup şi suflet, atunci cel puţin într-o parte mai slabă a caracterului lui – pentru ca să-şi obţină propria satisfacţie din trupul lui.

Iar pe ăsta îl domina. Sau aproape.

Pe cînd se aşeza pe vine ca un ţap, sexul lui rămînînd adînc în ea, pieptul coborînd şi ridicîndu-se, îi văzu în întuneric conturul zîmbetului. Era mîndru de el însuşi. Îşi imagina că o adusese la un extaz nebun

cu bărbăţia lui. Un adevărat spadasin oferindu-i soţiei şefului său un regulat pentru care ar trebui să-i fie recunoscătoare.

Îi ştia gîndurile mai bine decît el însuşi. Şi mai ştia că în aroganţa lui îşi imagina că se eliberase de ea. În felul acesta încă nu îl domina.

Însă acum îl va pedepsi.

În cele din urmă el se retrase şi se întinse lîngă ea, respirînd încă greoi, mîna odihnindu-se pe coapsa ei. Nu spunea nimic.

Ea aşteptă ca el să-şi revină. Cînd tăcerea fu potrivită îşi trecu un deget prin părul de pe pieptul lui şi îi murmură grav la ureche:

– Aşa nu se mai poate, spuse ea.

După un timp el dădu din cap, bărbia lui atingîndu-i părul.

– Va trebui să o părăseşti.

De data asta pauza fu mult mai lungă.

Dar din nou el dădu din cap.

Ştia că încuviinţarea lui era strategică. Îl lucra deja de trei luni, incursiunile fiind subtile la început, apoi din ce în ce mai convingătoare. Pe măsură ce creştea dominarea ei sexuală asupra lui, la fel creştea şi forţa argumentării ei.

Ea şi Ralph, susţinea ea, trăiau aşa cum trăiau datorită averii familiei ei. Salariul lui Ralph de la *First National Bank* nu însemna nimic în ziua de astăzi. Ea provenea dintr-o familie veche şi înstărită şi încă mai avea o mare parte a moştenirii de la primul ei soţ.

Îi explică faptul că se căsătorise cu Ralph cînd

fusese copleşită de suferinţă, o văduvă tînără prinsă într-un moment de slăbiciune, avînd o disperată nevoie de stabilitate. De atunci regreta mereu alegerea făcută. Pentru Ralph ea nu era decît un trofeu cîştigat. Nu o iubea, nu o putea satisface. Era greu de rezistat privirii sentimentale din ochii ei pe cînd vorbea despre nefericirea ei.

Dar acum, spuse ea, îl găsise pe Russ. O viaţă nouă putea începe pentru amîndoi – o viaţă a cărei apropiere spirituală să se potrivească cu evidenta lor compatibilitate sexuală. Ea era mai în vîrstă, da – dar era deosebită. O ştia şi el. Nici o femeie nu se putea lua la întrecere cu ea în pat, şi încă era frumoasă.

Comparată cu ea, nici o mică *Frau* cu doi mucoşi care miorlăiau şi încă unul pe drum nu merita să-ţi iroseşti viaţa pentru ea. Era o pierdere tragică, îi repeta mereu. O irosise a sexualităţii lui, a valorii, imaginaţiei, a poftei de viaţă. O greşeală a tinereţii care trebuia rectificată.

Cînd amîndoi vor fi liberi va putea înceta să se spetească muncind pentru a urca pe canalele obişnuite de la *First National* şi va putea porni la drum spre cariera agresivă de bancher pe care o merita. Ea va fi alături de el, pas cu pas, o parteneră loială în viaţă, şiretenia, inteligenţa şi cunoştinţele ei în domeniul afacerilor fiind la dispoziţia lui împreună cu marile ei resurse financiare. Îşi vor crea împreună o viaţă palpitantă, plină de provocări, şi romantică.

Şi vor avea banii ei, nu? Nesiguranţa nu-i va mai distrage atenţia, sărăcia nu-l va mai separa de

destinul său.

– Vei fi *tu,* Russ, pentru prima oară, spuse ea. Cu adevărat *tu.* Acum eşti legat de lucruri din afara ta: note de plată, familie, salariul de mizerie de la *First National.* Totul este cu mult sub tine şi te izolează de tine însuţi. Cînd vom fi împreună, toate astea vor rămîne în urmă. Atunci nimic nu te va mai putea opri.

Îl lucrase inteligent, apelînd cînd la mîndria lui, cînd la lăcomie. Ştia că împotriva forţelor lor combinate el nu avea nici o armă, caracterul lui fiind superficial. Nu-i fusese greu să găsească cheia pentru a ajunge la el.

Acum îl avea aproape, acolo unde dorea. Dar rămînea o provocare. O soţie şi copii era ceva natural pentru el, ţinînd seama de mediul din care provenea, reprezentînd viitorul pe care şi-l planificase pentru el însuşi. Să se desprindă de toate astea nu era ceva uşor pentru el. Totuşi ea înţelegea mecanismul din el, aşa că putea să facă, fără să greşească, ajustări fine care cu timpul vor înclina balanţa în favoarea ei.

– Curînd? întrebă ea, cu o notă de nerăbdare senzuală în voce. O vei face curînd?

El oftă.

– Curînd.

Îl lovi uşor pe stomacul plat, se ridică şi păşi goală spre baie pentru a se aranja.

Trecînd pe lîngă masă observă numărul din *The Hollywood Reporter* pe care îl adusese astăzi pentru ea. Îi spusese că-i plăcea să citească articolele de scandal, aşa că stabiliră un fel de ritual romantic ca el

să-i aducă cîte un număr atunci cînd se întîlneau în hoteluri.

Numărul de astăzi, o ştia, era plin de zvonuri care o măcinau pe sărmana Annie Havilland prin moara lor din clipa în care filmul lui Damon Rhys începuse să ruleze în cinematografe.

Înger erotic.

Închizînd uşa de la baie în urma ei, doamna Sonderborg medită la campania publicitară orchestrată într-un mod atît de clar.

Annie îl avusese pe Eric Shain în buzunarul ei încă de la început, aşa se afirma în articole. Ei bine, fata ştia cum să pornească chiar din vîrf.

Dar era adevărat?

Doamna Sonderborg îşi privi în oglindă propria frumuseţe blondă şi îşi fixă memoria asupra părului negru al lui Annie şi a obrajilor ei de porţelan.

O seducătoare capabilă să-l vrăjească pe Shain şi chiar pe Rhys?

Pe de o parte, nu părea posibil. Doamna Sonderborg o văzuse pe fată dînd interviuri de mai multe ori. Părea o persoană drăguţă, mai degrabă gingaşă. Iar asta avea sens, ţinînd seama de felul în care fusese crescută. Orăşel mic, prăfuit, ascendenţa unor strămoşi orgolioşi şi încăpăţînaţi. De fapt exista ceva uşor puritan în ea.

Cu toate astea doamna Sonderborg văzuse *A Midnight Hour* şi studiase cu un interes deosebit performanţa tinerei actriţe în rolul Liane. Acţiunile, o ştia, erau mult mai pregnante decît cuvintele. Ceea ce

apăruse pe ecran era mult mai fundamental decît oricare imagine a ei pe care fata o vedea în oglindă.

În plus, Annie trebuie să fi căutat să obţină acel rol punînd totul în joc, sigură de ceea ce dorea, sigură de talentul şi de destinul ei. Oare cît de mult fusese pregătită să se sacrifice pentru a obţine ceea ce dorea?

Doamna sau tigroaica? Doamna Sonderborg zîmbi. Totul nu era decît o problemă de chimie. Sau de alchimie, poate. Annie este foarte complexă, fie că îşi dădea seama, fie că nu. Era departe de a fi fata simplă care pretindea că este şi voia să fie. Orice observator îşi putea da seama de asta şi doamna Sonderborg mai bine ca oricine. Orhideea hibridă nu avea rădăcini la suprafaţă ca o plantă obişnuită.

Aşa că exista multă ironie în felul în care era împroşcată cu noroi, pătîndu-i-se cariera chiar în timp ce notorietatea ei creştea. Annie în drum spre culmile gloriei ca un sex-simbol, bazîndu-se pe ceea ce obţinuse de la Shain...

Cît de puţin adevăr exista într-un ziar! Deşi, însăşi creatura umană, de la o actriţă talentată ca Annie la încrezutul din patul de dincolo, era tot atît de alergică la adevăr ca şi presa care exista pentru amuzamentul ei. Privind în oglindă, această făptură vedea fantome, idealuri, chiar şi coşmaruri – dar niciodată realitatea.

Aşa trebuie să fie şi pentru Annie. Oare cum ar arăta faţa ei frumoasă dacă ar fi obligată să înfrunte adevărul – întreg adevărul?

Doamna Sonderborg putea afla adevărul la

această întrebare oricînd dorea.

Aruncînd o ultimă privire părului şi machiajului se întoarse în dormitor. Gîndurile ei despre Annie aveau destul timp să se dezvolte. Deocamdată iubitul ei era pe primul plan.

Mîine îi va cere lui Ralph să-i acorde lui Russ promovarea pe care ea i-o promisese.

Totul făcea parte din plan.

Capitolul douăzeci şi unu

Harry Haviland minţise.

Tînăra soţie care îl abandonase nu murise prematur de o boală misterioasă sau din nici o altă cauză.

Fireşte, putea fi moartă. Şi încă de mult timp. Dar după ce-l părăsise pe Harry se angajase într-un nou mod de viaţă care o dusese departe de lumea lui. Wally era convins că Harry nu ştiuse niciodată ce se întîmplase cu ea.

Acum era clar că trebuia să renunţe la teoria că Harry fusese obsedat de Alice, că o urmărise cu furia unui iubit dispreţuit şi într-un fel că avusese vreo legătură cu moartea ei.

Oh, s-ar putea să fi existat o ilustrată crudă, da. Dar, dacă aşa a fost, Harry probabil că o pusese lîngă alte hîrtii personale, şi îşi păstrase durerea pentru el.

Dovada era că Alice se întorsese la Mike Fontaine, şi pînă la urmă la Sammy Fiorenzo, fără să păţească nimic. Şi, după cum Wally o ştia acum, urma ei ducea şi mai departe.

Povestea lui Harry pentru prietenii şi vecinii din Richland nu fusese decît o perdea de fum care să-i permită să-şi salveze reputaţia.

Şi pentru a-i permite fiicei lui să-şi salveze reputaţia.

Wally credea că înţelege cum operaseră în Harry mîndria şi încăpăţînarea neamului Havilland. Acceptînd pierderea lui Alice, oricît ar fi fost de devastatoare, îşi concentrase voinţa rigidă asupra creşterii fiicei lui în modul cel mai respectabil şi mai normal posibil. Ca vlăstar al lui îi era foarte preţioasă; şi era o legătură vie cu femeia pe care o iubise. Aşa că se străduise din răsputeri.

Însă rămăsese pe aceeaşi poziţie în ceea ce privea familia lui, refuzînd să-i ceară iertare tatălui său şi să accepte sprijinul financiar care ar fi însoţit-o.

Deci dusese o existenţă ambiguă. Probabil că nu se considera un inadaptabil. Într-adevăr ca un Havilland, era puritan, conştient de condiţia sa socială şi foarte modest.

Totuşi, într-un mod obscur, fusese dintotdeauna

menit să fie un original. De aici căsătoria nefavorabilă pe care o făcuse într-un moment de răzvrătire care îşi aruncase umbra asupra întregii sale vieţi.

În mîndria şi loialitatea lui feroce atît faţă de Annie cît şi faţă de mama ei absentă, Harry îşi ţinuse capul sus. Printre vecini reprezenta figura complexă a unui martir încornorat şi a unui erou dezmoştenit – pînă la moartea prematură din cauza unei boli de inimă.

Era o poveste tragică şi umană care îşi avea sensul ei. Bucăţile se potriveau cu o logică paradoxală care satisfăcea mintea analitică a lui Wally. Nu exista nici un mister în privinţa lui Harry Havilland. Nu era decît o victimă.

Alice era însă o altă poveste.

Era ca o cometă. Nu-i puteai vedea substanţa, ci doar urma pe care o lăsa trecînd prin această lume. Cu cît Wally credea că o înţelege mai bine, cu atît îl zăpăcea mai mult. Părea să prindă consistenţă chiar în timp ce o pierdea.

Nu găsi nici o urmă a existenţei ei înaintea perioadei petrecute ca tînără ingenuă la compania *Dane Players.* Nu avea legitimaţie în Asociaţia actorilor, nici număr la asigurările sociale. Nici carnet de conducere, nici vreo asigurare de vreun fel. Informaţia dată pe certificatul de căsătorie era falsă ca şi datele ofe-

rite registrului spitalului din Richland atunci cînd o născuse pe Annie.

Ceea ce era şi mai semnificativ pentru Wally era că nu avea nici un fel de cazier la poliţie, absolut nici unul. Departamentele de poliţie pe care le întrebase, atît de mîndre de noile lor caziere computerizate, erau unanime în ignoranţa lor în ceea ce o privea.

Dar Buster Guthiel nu greşise în evaluarea, din sursă directă, pe care o făcuse genului de femeie care era. Mai mult ca sigur că trăise de pe urma bărbaţilor înainte de Harry Havilland şi o făcuse şi după aceea. Acest fapt, adăugat tinereţii ei o punea în situaţia de a avea nevoie de protecţia unui codoş temporar. Şi, concentrîndu-şi dibăcia asupra acestei sarcini, Wally reuşise să-i găsească pe cîţiva dintre aceşti codoşi.

Un bărbat numit Pat Chereck din Toronto, un trişor sărac şi spărgător cîndva, care trăise cu Alice pe la începutul anilor cincizeci. Fusese ucis aparent fără un motiv cu un deceniu în urmă.

În Tampa, Alice trăise cam o jumătate de an cu un anume Peter Zlatkin, un proxenet neînsemnat care murise mai tîrziu de pneumonie într-o închisoare federală.

Alice lucrase cîteva luni tumultuoase la Philadelphia cu Bert Raddich, un hoţ brutal şi suspectat de viol, de la care Wally reuşise să stoarcă o descriere incoerentă în camera de vizită de la închisoarea Folson.

Aceşti bărbaţi aveau în comun un singur lucru, dar era unul important: cumplita lor mediocritate. Erau infractori chiar mai puţin descurcăreţi decît Sammy Fiorenzo, iar soarta lor comună o dovedea. Lumea interlopă era un duşman tot atît de periculos ca şi legea pentru oameni atît de inferiori.

Cei mai mulţi muriseră sau dispăruseră. Fiecare apăruse în calea lui Alice în drumul lor spre o obscură dezintegrare personală şi o văsuseră dispărînd după cîteva săptămîni sau luni.

Şi probabil că Wally nu l-ar fi găsit pe nici unul dintre ei, sau n-ar fi fost capabil să găsească urma lui Alice după episodul cu Sammy Fiorenzo, dacă nu ar fi existat un providenţial – şi de neînţeles – element care să o distingă de masa femeilor fără chip, pline de neastîmpăr, nomade, care se găseau în situaţia ei.

Copilul.

Toţi şi-o aminteau, sub un nume sau altul, ca un omniprezent bagaj în viaţa lui Alice. Dar nimeni nu avea nici cea mai vagă idee de ce era acolo sau de unde venea.

Iar prezenţa ei, dacă făcea mai uşoară urmărirea lui Alice, complica şi mai mult înţelegerea ei.

Era logic ca, după părăsirea lui Harry Havilland, Alice să fi pornit spre Baltimore în căutarea lui Mike Fontaine. Dorea să reia firele vieţii ei anterioare. Mike

era un vechi tovarăş, un fost partener de încredere care o primi înapoi.

Era de asemenea logic ca, fiind o tînără ambiţioasă, să-i dea papucii lui Mike şi să caute o companie mai bună. Şi pînă la urmă o găsise în persoana lui Sammy Fiorenzo.

Dar un interval de timp separa aceste două episoade ca o gaură neagră, întinderea ei şi locurile pe unde umblase Alice rămînînd încă un mister pentru Wally.

Şi atunci născuse copilul.

În punctul acesta un văl acoperea personalitatea lui Alice.

Logica decreta ca o femeie de genul ei, greşind în experimentul cu Harry Havilland, să fi luat la timp măsurile necesare. Cînd stilul de viaţă al unei prostituate vagaboande ar fi obosit-o şi-ar fi folosit talentele considerabile pentru a agăţa un soţ bine situat.

În schimb ea începe o uluitoare croazieră de prostituţie şi de mîrşăvie în compania unor bărbaţi stupizi, brutali. O viaţă fără nici o ţintă în sus.

Iar al doilea copil, fetiţa fără chip numită cînd Honey, cînd Tippy, Tina sau Chris a fost alături de ea pas cu pas.

Wally ar fi pus prezenţa fetiţei pe seama capriciilor materne ale unei femei îndărătnice, şi ar fi ignorat-o în interesul mult mai presant faţă de Annie Havilland, dacă n-ar fi existat un lucru de o importanţă majoră.

Toţi cei care şi le aminteau pe mamă şi pe fiică

erau de acord asupra a două puncte. Primul, mărturisit imediat de fiecare martor, era că fetiţa era extraordinar de frumoasă – atît de frumoasă, încît Alice o implică în pornografie infantilă şi prostituţie aproape din ziua în care putuse umbla.

Al doilea, cules de Wally din aluzii surprinzător de prudente din partea celor care se aflau în situaţia de a şti, era şi mai stupefiant: Alice Havilland a fost fără nici un dubiu una dintre cele mai calculate şi mai sadice schingiuitoare de copii pe care Wally o întîlnise în cariera lui de detectiv.

Iar fetiţa era victima ei.

Bătăile erau constante, deşi menite să nu lase răni şi cît mai puţine vînătăi posibil. În acelaşi timp, acelora dintre iubiţii lui Alice care voiau să se culce cu fiica nu li se refuza privilegiul – deşi entuziasmul lor pentru ea ducea la certuri de gelozie cu mama. În curînd, firește, copilul ajunsese să-şi aibă propriii clienţi, iar mulţi dintre ei erau sadici.

Scenariul îl lăsă perplex pe Wally. De ce, în primul rînd, decisese Alice să nască acest copil şi să-l tîrască după ea prin călătoriile ei? Un bebeluş nu putea decît să o încetinească, să o încurce, în stilul de viaţă ales. Copilul pe care i-l dăruise lui Harry Havilland fusese fără îndoială intenţionat ca o verigă în lanţul care să-l lege de ea. Dar acest al doilea copil

era doar al ei.

Nu avea nici un înţeles.

Wally începea să şi-o imagineze pe Alice ca pe o femeie tînără, complexă, în care aventura cu Harry Havilland, o scurtă confruntare cu respectabilitatea, declanşase o nevăzută explozie interioară. Era ca şi cum viaţa lui Harry eliberase o dorinţă ascunsă, poate nerecunoscută în ea, dorinţă ce nu putea fi stinsă de cei asemenea lui Leon Gutrich. Şi îşi petrecuse anii care urmară bălăcindu-se în ea.

Dar să fi fost mai mult decît poftă trupească?

Să fi fost furie?

Cum altfel să explici autodistrugerea ei înconjurată de codoşi stupizi şi brutali? Rătăcirea haotică printr-o viaţă cît mai murdară şi mai violentă posibil?

Gîndurile lui Wally se întoarseră la fetiţă. Dacă Harry Havilland fusese ultima oprire sănătoasă în itinerariul lui Alice, apariţia misterioasă a fiicei era punctul de plecare pentru ce avea să urmeze.

Doar un observator superficial ar fi putut presupune că Alice considera copilul ca pe o povară şi o pedepsea doar din pură ranchiună. Nu: dacă şi-ar fi dorit libertatea, ar fi abandonat fetiţa.

Dimpotrivă, faptul că o păstrase i se părea lui Wally cheia comportării lui Alice. O împinsese spre un mod de viaţă oribil, o bătuse, o supusese celei mai crude exploatări. Dar o păstrase lîngă ea, fără să o scape nici o clipă din ochi.

De ce?

Întrebarea nu-i dădea pace lui Wally. Mergînd

perseverent pe urmele lui Alice se gîndea mereu la această întrebare. Deoarece cele două decade cît lucrase ca detectiv îi arătaseră că formele lăcomiei şi perversităţii umane puteau fi clasificate într-o mînă de grupe şi subgrupe, cu foate puţine excepţii.

Alice era o excepţie.

Mai enigmatică decît orice altă persoană pe care o căutase de ani de zile, puse stăpînire pe imaginaţia lui.

Nu avea cum să ştie că următoarea oprire din călătoria lui îi va permite în sfîrşit să-i vadă faţa.

Capitolul douăzeci şi doi

– Haide, Candy. Abia aştept să-mi iau zborul.

Nick era întins pe un pat zdrenţuit şi murdar
tr-un apartament de pe Poinsettia Avenue, dincolo
Melrose, practic în umbra studiourilor *Paramount.*

Era un loc impersonal folosit pentru petreceri,
ii, droguri, de un grup de traficanţi şi toxicomani.
k venise direct aici în seara asta, dîndu-şi seama
Annie îl va căuta acasă.

După ce ea plecase spre Valley, aşteptase ca
amna Hernandez să iasă la cumpărături cu copiii.
nci îşi luase hainele.

Aruncă o ultimă privire apartamentului curat şi
ionat al lui Annie, apartamentul pe care el însuşi i-l

găsise nu cu mult timp în urmă. Nu schimbase prea mult decorul. Nu existau tablouri, ci doar fotografia înrămată a tatălui ei care fusese şi pe biroul ei din New York.

Gîndindu-se vag la bani, ştiind că nu va fura de la ea, Nick privi visător prin dulapul ei. Rochiile, fustele şi bluzele miroseau proaspăt pe umeraşe, blugii, tricourile, sutienele şi chiloţii erau împăturiţi cu grijă în sertare.

Ochii i se înceţoşară cînd îşi lăsă gîndurile să zăbovească asupra acestei fete pure, frumoase – o fată asupra căreia Hollywood-ul îşi arunca toată murdăria pe care putea să-şi pună mîna.

Dar ştia că ea va supravieţui. Era mai rezistentă decît toţi ceilalţi.

Atinse uşor chiloţii. Ce n-ar fi dat să-i tragă jos de pe sexul ei dulce, doar o dată! Doar o singură dată...

Dar poate că era mai bine că o iubise fără să o mînjească cu pofta lui. Lumea o rănise deja suficient. Era bucuros că mîinile lui fierbinţi nu se adăugaseră la atingerile celorlalţi.

Şi apoi, ea avea o soartă mult mai mare, şi cu mult mai importantă faţă de ceea ce urma să se întîmple cu el. Roy Deran văzuse asta cu mult timp în urmă, ca şi Nick de altfel.

Va fi mai bine pentru ea să rămînă singură.

Aşa că îi lăsă un ultim bilet: *Eşti o minunată Florence Nightingale, dar eu sînt un pacient jalnic. Îţi mulţumesc. Urmăreşte-mă în următorul serial FBI din*

nnă. Voi fi un excelent hoţ de buzunare – şi plecă
să mai privească în urmă.
Dar nu fără să o sune pe Candy cerîndu-i să-l
epte pentru un chef la casa Poisettia.

– Haide, iubito, spuse el nerăbdător, dezgolindu-şi
ţul şi strîngînd un garou de cauciuc în jurul
epsului. N-am mai luat nimic de zece zile. E ultima
a şansă. Am de dat o probă mîine.
– În regulă, stai liniştit. Se apropie de el cu o
ngă ieftină, avînd părul creţ ca o aură încîlcită în
ăra lumînării. Văzu sub cămaşă conturul sînilor ei
i. Şoldurile, prea slabe, ieşeau ca o formă zimţată
blugii ei.
Metedrina era slăbiciunea ei. O ucidea lent. Doar
divertisment călătorea cu Nick şi cu ceilalţi pe
aaludes „downers", cocainã şi heroinã. Viteza era
cul şi viaţa ei.
Încet îi vîrî acul în venă. Simţi asaltul năvalnic al
gului ca pe o binecuvîntare.
Se aşeză peste el privindu-i ochii goi cu umor şi
cţiune sinceră.
– Idiot afurisit, rîse ea. Vei fi prea turtit ca să mai
vreo probă.
– Ahhh, zîmbi el, punîndu-şi o mînă pe coapsa ei.
h, la dracu'...
Un lung moment se uită în sus spre ea. Părea să o

vadă pe Annie stînd pe marginea patului, aducîndu-i supa, rugîndu-l cu insistenţă să mănînce, trecîndu-şi degetele catifelate peste tîmplele lui.

Apoi se metamorfoză în Candy, care în felul ei era şi ea o doică. Cele două aparţineau aceluiaşi sînge mitologic. Doar că una se afla acolo pentru a-i salva trupul, iar cealaltă pentru a asista la uciderea lui. Amîndouă erau ajutoare blînde şi pline de răbdare.

Nick ştia de care avea mai mare nevoie acum.

– Hai să bem ceva, spuse el.

Ea aduse o sticlă de whisky şi o băură împreună.

– Ahh, oftă el simţind căldura alcoolului alăturîndu-se pilulelor pe care le luase fără să-i spună. Aşteaptă, trebuie să mă duc la baie.

Închise uşa după el şi găsi tabletele Quaalude pe care le înghiţi cu apă. Se uşură, abia mai putînd să stea în picioare, clătinîndu-se în faţa toaletei.

Cînd se întoarse în dormitor, Candy stătea pe saltea cu picioarele încrucişate. Din ochii ei se vedea că-şi făcuse o injecţie.

– Haide, scumpo, spuse el dîndu-i drumul magnetofonului. Una pentru drum.

Ascultătoare, ea îşi dezbrăcă hainele în timp ce el se chinui să iasă din ale lui. Văzu surprinsă că în ciuda heroinei era excitat şi dornic.

– Iubitule, ce s-a întîmplat cu tine?

– Secret profesional, spuse el, ochii lui scăpărînd în timp ce se împinse încet în ea izbindu-i şoldurile

e cu ce-i mai rămăsese din energie. Chipul lui
nu pieri nici o clipă din faţa ochilor lui.
el puţin nu sînt singur, reflectă el. Milioane de
ţi regulau femei în noaptea asta avînd chipul lui
în minte.
e simţea mulţumit şi aproape privilegiat să facă
din acest număr. Ultimul tribut va trebui să-l
acă pentru că niciodată nu o atinsese, şi nu o va
edea din nou.
Ce armăsar, oftă Candy cînd se termină.
Hai să ne odihnim acum, spuse Nick cu blîn-
Mîine am o probă. Nu mă trezi pînă la opt. Sau
ceasul dacă pleci.
Bine, dragul meu. Dormi acum.
legănă la pieptul ei. El îi mirosi parfumul
acru, transpiraţia de la subraţ. În ea se afla
a lui spermă ucisă deja de pilulele anticon-
onale.
erfect, îşi zise el, recunoscător chimicalelor
ndite pe pămînt care-i uşurau plecarea de pe

destindere uriaşă, întunecată, începu să pună
nire pe el. Fiecare celulă din trupul lui cădea,
d în jos pe lîngă ziduri negre printre droguri şi
, pe lîngă mîini, guri şi voci care îi folosiseră
a, pe lîngă speranţele prosteşti şi rătăcite care
eră în el.
ivi pentru ultima oară spre lumina de la capătul
ului, rămasă cu mult în urmă.
a chipul surîzător al lui Annie, infinit de înde-

părtat, plin de reproşuri, însă tandru şi iertător.

Îmi pare rău, puiule. Rosti cuvintele fără să scoată nici un sunet. *N-am putut altfel.*

Ochii i se închiseră.

Rămas bun.

Capitolul douăzeci şi trei

Charlie Grzybek servea la barul de la *Tip Top* de pe Grove Street din Sacranton, aşa cum o făcea de aproape doisprezece ani, cînd străinul păşi înăuntru.

Era un bar clasic de cartier, cu neoane la ferestre făcînd reclamă berii, un tonomat, o masă de biliard, cîteva maşini mecanice, bere la halbă şi clienţi obişnuiţi care lucrau la fabrica de sticle aflată la două blocuri distanţă. Cei mai mulţi veneau la aceeaşi oră în fiecare seară, unii din ei aducîndu-şi cu ei cutiile cu mîncarea de la prînz.

Charlie era un barman prietenos şi un ascultător

Ochii lui părură să se înceţoşeze cînd Wally îi descrise misiunea lui de a afla ce se întîmplase cu Alice şi fiica ei. Nu se deranjă cu ademeniri sau subterfugii în timp ce-i oferea suficiente detalii pentru a-l familiariza cu cazul său. Putea să vadă cît de speriat era Charlie şi ştia că va coopera.

– Ai fost cu ele – cît timp? întrebă el.

– Cam un an. Poate ceva mai puţin, spuse Charlie răsucind nervos cutia de bere. Asta s-a întîmplat în 1956, prin primăvară şi vară... îmi amintesc că am fost la mai multe meciuri...

– Philadelphia, completă Wally.

– Da şi puţin în Baltimore. Aletheei îi plăcea să plece dintr-un loc în altul. Eu serveam la bar, ca de obicei.

– I-ai aranjat întîlniri? Din nou tonul de poruncă răsună în vocea blîndă a lui Wally.

Charlie dădu din cap, privindu-şi oaspetele cu ochi înspăimîntaţi.

– Nu prea multe, spuse el. Şi aşa au început necazurile, dacă vrei să ştii adevărul. Nu eram destul de agresiv pentru Alethea. Sînt genul de om căruia îi place viaţa liniştită. Cred că am fost prea plictisitor pentru ea.

Îşi clătină capul.

– Avea un temperament îngrozitor cînd se înfuria. Putea fi lucrul cel mai neînsemnat – un robinet care curgea, ţeava de eşapament a maşinii, culoarea cravatei mele – dar să fiu al naibii dacă se dădea bătută. Nu era chiar aşa de rea, pe cuvînt. Era doar –

hipersensibilă.

Arătă jenat.

– Ca să-ţi spun adevărul, domnule Dugas, de atunci m-am ţinut cît mai departe de femei. În orice caz n-am mai avut o relaţie de durată. Într-un fel Alethea a fost prea mult pentru nervii mei.

– Povesteşte-mi puţin despre latura personală, spuse Wally. Adică fizic cum era.

– Păi, avea ceva deosebit. O fată frumoasă. Piele catifelată, ochii albaştri care arătau ca două stele. Păr ondulat. Un corp extraordinar.

O privire ce aducea a nostalgie şi teroare apăru în ochii lui.

– Era înspăimîntătoare. Ca femeie, vreau să zic. De care să fii aproape. Te domina. Asta întotdeauna m-a făcut un pic nervos.

Ridică din umeri.

– Nu că n-ar fi fost bună. Cerule, era formidabilă cu bărbaţii. Nu se mai săturau de ea. Mi-am închipuit întotdeauna că a trecut la ceva mai bun după ce m-a părăsit. Eu sînt un nimeni. Bănuiesc că aşa voi fi mereu. Pentru mine a fost un mister de ce m-a ales. Dar aşa cum am spus, era o femeie neobişnuită.

Wally dădu din cap.

– I-a făcut zile fripte fetei, nu-i aşa?

– De unde ştii asta? Charlie părea îngrijorat.

Wally nu spuse nimic.

– Ei bine, continuă Charlie. Cred că nu are sens să mint despre ce s-a petrecut cu atît de mult timp în

urmă. A fost foarte dură cu Chris. O lovea deseori, o ciupea. Îşi ieşea din sărite cînd te aşteptai mai puţin. Aşa era ea. Nu mi-a plăcut – dar nu mă puteam măsura cu ea. Am încercat să liniştesc lucrurile... am încercat să o calmez.

– Fetiţa era şi ea prostituată, nu-i aşa? Ochii lui Wally nu-i părăsiră pe cei ai gazdei sale în timp ce sorbi din bere.

Ceva asemănător cu lacrimile străluci în ochii lui Charlie cînd dădu din cap.

– Aşa cum am spus, nu mă puteam măsura cu ea. Ştiam ce se petrece, dar nu ştiam cum să-i pun capăt. Dacă aş fi spus ceva ar fi sărit la mine ca o pisică sălbatică. Aşa că, mai bine mi-am ţinut gura închisă.

Îşi clătină capul.

– Vezi, domnule Dugas, eram complet depăşit de situaţie. Eu nu eram proxenet. N-am fost şi nu voi fi niciodată. Dar – aşa a ieşit pînă la urmă. Cel puţin în acel an. Aşa a vrut Alethea şi, pentru Dumnezeu, cînd voia ceva, obţinea. Se lăsă obosit pe spătarul scaunului. Cînd m-au părăsit, m-am simţit uşurat. Trist, într-un fel, să nu le mai văd – dar uşurat.

Urmă o pauză.

– Te-ai culcat cu fetiţa? Era mai degrabă o afirmaţie decît o întrebare. Vocea lui Wally era calmă.

Charlie nu spuse nimic. Dar expresia de pe chipul lui era semnificativă. În cele din urmă oftă.

– Am încercat să o ajut, spuse el. Să fiu bun cu ea.

Ar trebui să-i fi văzut faţa. Doar opt ani şi atît de... un mic înger. Un mic înger blond.

Ochii i se înceţoşară din nou.

– Era aşa de gravă, de serioasă. Niciodată nu o lăsa pe Alethea să o domine. Dumnezeule, avea o voinţă la fel de puternică precum cea a mamei ei. Şi cred că Alethea întotdeauna a ştiut asta. Da, cred că o ştia.

Îşi atinse broboanele de transpiraţie de deasupra buzelor.

– Mă ţineam departe de ele atunci cînd erau împreună. Dar cînd o prindeam pe Chrissy singură îi dădeam cadouri, o duceam la cofetărie. La dracu', i-aş fi pieptănat şi părul dacă Alethea m-ar fi lăsat. Dar nu. Nici vorbă de aşa ceva. Şi cum o îmbrăca! Era foarte atentă să o facă să arate bine. Cînd ieşeam undeva împreună, aveai la ce să te uiţi.

Chipul i se întunecă.

– Însă după aceea erau mereu necazuri. Într-un fel, cred că Alethea era geloasă. Nu că ea n-ar fi fost frumoasă, dar Chris parcă nu era de pe lumea asta. Nu-mi place să o spun, dar cîştiga enorm. Şi cu cît se străduia mai mult pentru mama ei cu atît Alethea era mai furioasă. Clătină din cap. A fost mai mult decît am putut suporta.

Wally dădu din cap încet.

– Erai îndrăgostit de ea?

De care din ele?

Întrebarea a fost ca o săgeată aruncată în rana care se deschisese în Charlie în ultima jumătate de

oră. Nu exista nici o îndoială în minţile lor la care din aceste femei se referea întrebarea.

Charlie se ridică, se duse către un dulap, deschise o cutie de pantofi şi se întoarse cu o fotografie mică. O puse pe masă în faţa lui Wally.

– Aceasta e din vara aceea, spuse el. Am făcut o excursie pînă la Bay. Am împrumutat un aparat de fotografiat de la un tip. Aletheei nu-i plăcea să i se facă fotografii, dar de data asta a acceptat.

Wally îşi ascunse entuziasmul privind fotografia. O vedea pentru prima oară pe Alice.

Imaginea arăta o femeie foarte atrăgătoare cam de treizeci de ani, cu păr care îi cădea în valuri şi ochi mari, un nas fin, drept şi o bărbie delicată. Corpul ei îmbrăcat într-o rochie de vară era într-adevăr impresionant.

Expresia de pe chip era ambiguă. Se vedea că era supărată că i se făcea o fotografie. Dar se silea să zîmbească, poate de dragul celor care se aflau prin preajmă.

Totuşi mai exista ceva în ochii ei care luceau palid în fotografia alb-negru. Ceva mai mult decît nemulţumire, ceva mai mult decît politeţe, era o scînteie estompată, nici chiar ironică, nici chiar maliţioasă, ci undeva între.

Wally înţelese imediat. Era strălucirea dominării ei asupra celui care o fotografia, lumina pură a iniţiativei, a unei voinţe atît de puternice că trecea poate dincolo de hotarul nebuniei.

Şi era perceperea admiraţiei lui Charlie pentru

copilul de lîngă ea.

Golful era fundalul. Vîntul sufla prin părul blond deschis al fetiţei. Suplă, palidă, îmbrăcată într-un şorţuleţ drăguţ care părea cam elegant pentru această ocazie, avea trăsături perfecte şi picioare de copil bine proporţionate.

Mama strîngea cu gelozie umărul fetei, degetele ei lungi fiind vizibile pe mica claviculă. Copilul părea să se tragă de lîngă ea fără să se mişte.

Wally se uită în ochii fetiţei.

La suprafaţă erau calzi, blînzi şi nu fără o urmă de zîmbet sfios.

Însă tocmai fragilitatea suprafeţei atrăgea atenţia. Sub ea ochii erau foarte atenţi. Nu exprimau frică, ci o prudenţă la fel de descurajantă ca şi scînteia de triumf a mamei.

Şi mult mai îndepărtată, dincolo de orice altceva era o privire căreia Wally nu-i putu da un nume de la început. O cîntări în gînd aducînd fotografia mai aproape de faţa sa.

Clătină din cap, prea orbit de efectul izbitor al privirii pentru a o izola şi a o identifica.

Apoi înţelese dintr-odată.

Răbdare.

Asta era. Ochii plini de răbdare care aşteptau. Zîmbetul pe care se străduiau să-l ofere fotografului nu era decît o umbră dansînd deasupra adîncurilor limpezi, goale ale îndurării.

O fotografie dintr-un coşmar. Mama şi fiica la mare într-o după-amiază de vară. Călău şi victimă într-o

clipă de răgaz, trupurile lor unite într-o îmbrăţişare încordată.

Prizoniera privea în obiectiv ca spre o cale a evadării care îi fusese blocadă de mii de ori, exact în clipa în care zborul păruse posibil, libertatea la doi paşi.

Plaja era o cuşcă, golful şi cerul gratiile ei, soarele un complice prefăcut în o lume închisă pentru totdeauna fericirii, vieţii liniştite.

– Aş vrea să fac o copie, spuse Wally. Voi fi foarte atent.

– V-aş fi recunoscător, spuse Charlie, părînd într-un mod tragic mai anost ca niciodată. N-aş vrea să o pierd, domnule Dugas. E singura pe care o am.

În dimineaţa următoare Wally se întoarse la *Tip Top*. Împinse fotografia către Charlie pe suprafaţa netedă a tejghelei de la bar.

– Încă ceva, începu el. Modul în care Alethea îşi maltrata fiica... N-a scăpat niciodată de sub control?

Charlie se făcu palid în timp ce se uita la fotografie.

– S-a întîmplat o dată, spuse el. Probabil de-a lungul mai multor zile Chrissy arăta îngrozitor. Eram îngrijorat şi am dus-o la un doctor pe care îl ştiam în

Philly. Era plină de vînătăi. Mă temeam să nu sîngereze – pe dinăuntru, ştii? Ei, tipul ăsta era un doctor pe care puteai conta că va rămîne discret. Avea grijă de fete, trata blenoragia, făcea avorturi şi aşa mai departe. L-am rugat să o examineze pe Chrissy. Mi-a spus că fusese lovită foarte tare, dar era puternică. Puternică pentru mărimea şi vîrsta ei. Nu-i fusese atins nici un organ vital. Mi-a spus să am mare grijă de ea...

Căzu într-o tăcere atît de neajutorată că Wally îi atinse mîna.

– Mi-ai spune, continuă Wally, dacă ai şti unde sînt, nu-i aşa?

Lacrimile apărură din nou în ochii lui Charlie.

– Dacă o găseşti, spuse el, sper – sper că se simte bine.

Era evident că niciodată nu fusese capabil să şi-o imagineze ca pe femeia matură care trebuia să fie acum. În mintea lui Charlie era încă fetiţa curajoasă, lipsită de apărare pe care o iubise şi nu o ajutase.

– O voi găsi, spuse Wally. Să-i transmit salutări din partea ta?

Charlie clătină din cap.

– Nu, nu-i spune nimic de mine. Mă îndoiesc că mă mai ţine minte. Ca să fiu sincer, bănuiesc că ar fi mai bine dacă nu şi-ar mai aminti nimic.

Wally se ridică de pe taburet ca să plece apoi se întoarse.

– Doctorul acela... spuse el.

Charlie ridică din umeri.

– L-au închis pentru trafic de droguri. Şi el era toxicoman. Nu păstra un fişier al pacienţilor, înţelegi, nu-i aşa?

Wally dădu din cap.

– Da, înţeleg.

Capitolul douăzeci şi patru

Dacă nu l-ar fi căutat înnebunită pe Nick, Annie ar fi fost poate ultima care să afle adevărul.

Corpul lui fusese descoperit de doi obişnuiţi vagabonzi care treceau pe la apartamentul de pe Poinsettia Street şi care, înspăimîntaţi de ceea ce văzuseră, o luară la fugă fără să cheme o ambulanţă.

Candy Resnick a fost cea care, după ce pusese ceasul să sune la opt înainte de a pleca dis-de-dimineaţă, îl găsise pe Nick imediat după-amiază şi dăduse un telefon anonim poliţiei din Los Angeles.

Annie, presimţind tot ce putea fi mai rău, vorbise la telefon cu autorităţile încă din seara trecută,

plimbîndu-se încoace şi încolo cînd i se spusese că se pot face cercetări în legătură cu Nick doar după ce a fost dat dispărut timp de douăzeci şi patru de ore.

Toată seara sunase la spitalele din oraş, dormi vreo patru ore, apoi începu să sune din nou. Abia după-amiază un stagiar de la urgenţă din *Hollywood Presbyterian Medical Center* îi spuse că văzuse un caz de drogat care se potrivea descrierii ei.

Îi ceru să rămînă la aparat şi, după cele mai chinuitoare trei minute din existenţa ei, se întoarse şi îi spuse:

– După ce scrie în legitimaţie cred că e vorba de acel Nicholas Marciana de care vă interesaţi. V-aş fi foarte recunoscător dacă aţi veni aici şi l-aţi identifica. Ne-ar fi de mare ajutor.

Annie identifică bucata de carne galbenă care fusese Nick.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ultima persoană moartă pe care o văzuse fusese tatăl ei. Dar fusese pregătită de boala îndelungată a lui Harry. Mai mulţi ani înainte să moară fusese un spectru slăbit, pămîntiu cu un picior în groapă.

Dar Nick era un bărbat tînăr, frumos şi plin de energie pe care drogurile şi alcoolul îl distruseseră doar într-un an şi jumătate. Ceea ce văzu pe lespedea

de la morgă nu semăna deloc cu bărbatul senzual şi musculos care jucase atît de strălucit la orele lui Roy Deran şi care o fermecase cu umorul lui, o luase în braţe, sărutul lui umplîndu-i simţurile de fiori de dorinţă pe care nu o putea nici nega, nici tolera.

Fusese atît de mult bărbat, atît de gata de iubire şi viaţă...

Şi ştia ce îl ucisese. Hollywood-ul îi distrusese esenţa virilă, făcîndu-l să se poarte ca o prostituată pentru a găsi de lucru, şi apoi oferindu-i drogurile cu care să-şi ucidă trupul cînd mîndria lui, atît de fragilă şi de neînduplecată, nu-i permisese să se ierte pe sine însuşi.

Acum – atît de repede, atît de fără sens – Nick al ei se eliberase singur de orice pericol.

Căzu în sarcina lui Annie să găsească numele părinţilor lui Nick în registrul spitalului şi, înăbuşindu-şi lacrimile, să telefoneze în Newton, Massachusetts.

La început, în mod dureros, doamna Marciano a fost atît de încîntată că vorbea la telefon cu faimoasa Annie Havilland că trecură cîteva clipe pînă să o facă să înţeleagă că era purtătoarea unor veşti tragice.

În clipa aceea vocea îndepărtată deveni o tînguire disperată. Urmară cîteva momente de linişte, apoi

auzi în receptor vocea tatălui lui Nick. Vorbi liniştit, neutru şi o asigură pe Annie că el şi soţia sa vor lua avionul pentru a-şi aduce fiul acasă.

Îi aşteptă la aeroport şi îi conduse la spital. Mama lui Nick era o femeie scundă, slabă, care arăta distrusă. Tatăl era un bărbat puternic, înalt, frumos ca şi Nick, dar mai greoi şi surprinzător de tînăr. Falca îi era încleştată din cauza autodisciplinei impuse în timp ce îndeplinea formalităţile, sună o casă de pompe funebre din Boston şi aranjă cu compania aeriană să transporte corpul cu cursa de întoarcere.

– Ai fost prietena lui, spus el, ochii lui zăbovind asupra ei.

Ea dădu din cap.

– Ai ştiut ce se întîmplă? întrebă el.

– E doar vina mea, spuse ea copleşită de vinovăţie. Cînd l-am văzut acum zece zile, s-a întîmplat după ce mai multe luni nu am mai păstrat legătura cu el. Era atît de bolnav că eu şi femeia la care locuiesc am avut grijă de el. N-o să mi-o iert niciodată că l-am lăsat singur în acea după-amiază. Era deprimat, dar şi-ar fi revenit, dacă aş fi stat cu el, l-aş fi încurajat...

Domnul Marciano îi atinse umărul. În cele din urmă ochii lui duri se îmblînziră. Erau ochii lui Nick, luminoşi şi ageri.

– Domnişoară Havilland, spuse el, cînd fiul meu a plecat de acasă i-am spus să nu se mai întoarcă niciodată. Acum s-a întîmplat exact ceea ce m-am temut. Dar nu e decît vina mea. Dacă Nick ar fi avut în

spatele lui o familie, un cămin, oameni care să-l accepte indiferent cum ar fi fost – aşa ceva nu s-ar fi întîmplat niciodată. Nu te învinovăţi pentru că ai încercat şi nu ai reuşit să-l salvezi. Gîndeşte-te cum mă simt eu care nici măcar n-am încercat. Nici o singură dată.

Îşi puse braţul pe după umerii soţiei care era prea distrusă ca să vorbească.

Annie îi conduse la avionul spre Boston, rămînînd cu ei în sala de aşteptare, povestindu-le despre Nick, despre zilele petrecute cu el în New York, despre munca lui la orele lui Roy Deran, despre gîndurile referitoare la actorie.

Se ţinu cît mai departe de adevărul îngrozitor care îl împinsese spre moarte şi îşi ascunse înţelegerea dureroasă a faptului că sfîrşitul lui nu fusese un accident sau prematur. Cu mult timp în urmă sesizase că esenţa fiinţei lui Nick era foarte slabă. Doar o viaţă sigură şi liniştită l-ar fi salvat de la dezastru. Alegînd Hollywood-ul îşi pecetluise propria soartă.

Aşa că acum făcu tot ce-i stătea în puteri pentru a-i rescrie existenţa ca un actor, hotărît, curajos, dedicat profesiei sale, a cărui moarte era întîmplătoare, un act al voinţei divine.

După ce doamna Marciano o îmbrăţişă pentru ultima oară, iar tatăl lui Nick o sărută pe obraji înainte de a urca în avion, Annie porni grăbită spre parcare, se îndreptă spre casă fără să observe traficul din jurul ei, urcă la ea în apartament şi închise uşa.

Acum putea să-l plîngă pe Nick. Nu vărsase nici o

lacrimă de cînd terminase de vorbit la telefon cu stagiarul de la spital.

Măcar dacă Eric ar fi fost aici! El ar fi înţeles totul. Cunoştea Hollywood-ul, atracţiile sale perfide şi tentaţiile otrăvitoare, mai bine decît oricine.

Dar Eric nu se întorcea decît duminică din Europa. Nu-i venea să-l sune şi să-l împovăreze cu durerea ei cînd el încerca să-şi încheie munca dificilă pe platoul de filmare.

Rămase singură în camera tăcută, simţind ceva îngrozitor ridicîndu-se în ea. O făcea să sufere tot mai mult, dar nu putea exploda pentru că însăşi intensitatea durerii o făcea să se ghemuiască tot mai strîns în ea.

Îşi privi mult timp chipul în oglindă. Slăbise în ultimele săptămîni. Era palidă, extenuată şi îi pierise pofta de mîncare. Zile la rînd în timp ce îl silise pe Nick să mănînce, ea însăşi nu fusese în stare să înghită nimic.

Uitîndu-se la ochii ei se gîndi la Nick şi la Tina Merrill, victime ale lumii filmului, ea fiind o supravieţuitoare fericită pe cînd Nick dispăruse pentru totdeauna, pierzîndu-şi întreg viitorul.

Se bucurase oare Nick ştiind că îşi pricinuia propria distrugere atunci cînd îi convenea? Să-i fi oferit această înţelegere un fel de pace interioară la sfîrşit? Se putea ca aceia care îl pierduseră să-şi găsească consolarea în acest palid adevăr?

Se putea ca hidoşenia morţii să ascundă secrete invizibile celor în viaţă dar zărite de cei a căror soartă

îi punea într-un contact prematur cu propria lor anihilare?

Acesta a fost ultimul ei gînd cînd imaginea din oglindă se înceţoşa.

Înainte ca lacrimile să-i umple ochii, căzu inconştientă pe podea.

Capitolul douăzeci şi cinci

Cînd îşi reveni, doamna Hernandez îi făcea vînt nervoasă şi îşi frîngea mîinile iar fiul ei stătea în prag, pe chipul lui citindu-se spaima.

Annie încercă să murmure o scuză pentru că le crea necazuri, dar înainte să poată termina doctorul Viruet intră pe uşă cu geanta neagră în mînă. Îi luă temperatura, îi ascultă inima şi plămînii şi repede clătină din cap.

– Vino cu mine, spuse el ajutînd-o să se ridice. Mergem la cabinetul meu.

O ajută să coboare scările şi o conduse cu

maşina lui pînă la cabinetul aglomerat în a cărui sală de aşteptare stătuse cu zece zile în urmă în timp ce Nick se afla înăuntru. Prea obosită pentru a protesta, Annie se lăsă condusă de o asistentă într-o mică sală unde aceasta îi ceru să se dezbrace, îi luă tensiunea şi o lăsă într-un halat pe un pat de examinare.

După un timp care putea să fi fost cinci minute sau o oră doctorul se întoarse şi îi făcu lui Annie un complet examen fizic, de la ochi şi urechi pînă la pelvis. Cînd termină îi spuse să se îmbrace şi îi ceru să se aşeze pe un scaun de plastic din faţa lui.

– Eşti obosită pînă la extenuare, spuse el. Eşti subnutrită. Suferi de depresiune şi de anxietate şi ţi-ai ascuns ţie însăţi stresul sub care trăieşti.

– Spuneţi-mi ceva ce nu ştiu, zîmbi Annie amar.

– Asta şi am de gînd, spuse doctorul. Eşti însărcinată.

Annie rămase fără grai.

– În cîteva zile, spuse doctorul Viruet, testul va confirma examinarea mea. Simptomele nu mint. Cel puţin patru săptămîni, poate chiar cinci. Nu ai avut ciclu luna trecută, nu-i aşa?

Annie ridică din umeri.

– Întotdeauna a fost neregulat. Şi de cînd cu toate astea – publicitatea şi aşa mai departe, aceste ultime luni, da m-am simţit ciudat. Oftă. Bănuiesc că într-un fel nu am vrut să mă simt ca

o femeie.

Nu-i putea spune întreg adevărul. Aura stranie din ultimul timp avea mult de-a face cu Eric. Sentimentul intimităţii cu el părea să crească în proporţie directă cu faptul că atunci cînd era departe de el nu suporta să se gîndească la sex, atît de pătată îi era imaginea în propriii ei ochi.

Se ascundea de sexualitatea din ea şi se regăsea ca femeie doar în braţele lui Eric, unde se simţea imediat protejată şi curăţată de posesiunea lui.

Doctorul o privi sever.

– Acest tînăr prieten al tău, acest Nick. El e tatăl?

Ea clătină din cap.

– Dar ştii cine e tatăl?

Ea încuviinţă.

– A încercat Nick să te facă să iei droguri?

– Nu! strigă Annie. Nici măcar nu a pomenit de ele.

– Există multe feluri de droguri la Hollywood, spuse doctorul Viruet. Poate că ai luat puţin din altceva, în aceste ultime luni? Un tranchilizant. Un mic stimulent? Un somnifer? Sau ceva mai puternic?

Annie scutură din cap.

– Nimic.

– Atunci e bine. De acum înainte nu vei lua nimic fără recomandarea mea. Cînd te duci acasă trebuie

să te odihneşti. Maria Hernandez va avea grijă de tine. A venit rîndul tău să fii pacient. Dormi cît mai mult posibil. Sună-mă dacă ai insomnii. Mănîncă supe pînă te simţi mai puternică, apoi sandvişuri, mîncăruri calde. Mult lapte. Fără alcool. Ai avut pînă acum simptome de greaţă?

– Nu... da. Adică nu sînt sigură. Nu m-am simţit prea bine, dar am presupus că...

– Fără alte presupuneri. Sună-mă dacă te mai simţi ameţită. Iar în ce priveşte depresiunea legată de prietenul tău şi anxietatea de care suferi, cunosc un psihiatru de încredere. Vei să-ţi fixez o întîlnire cu el?

Annie clătină din cap.

– Mă descurc. Se sili să zîmbească. Promit.

– Nu-mi promite mie, spuse doctorul. Promite-ţi ţie. Înţelege. E clar? Există o nouă fiinţă în corpul tău. E o mare responsabilitate. Eşti destul de puternică pentru a-ţi asuma răspunderea?

Annie dădu din cap, liniştită de atitudinea lui eficace şi de faptul că începea să-şi dea seama încetul cu încetul că urma să devină mamă.

– Încă trei întrebări, spuse el uitîndu-se la ceas. Mai întîi, a fost o sarcină neplanificată? Un accident?

Ea dădu din cap.

– Vrei acest copil?

– Eu... Da! În voce i răsună surpriza şi încîntarea.

– Bine. Care crezi că va fi reacţia tatălui?
Ochii ei se măriră în timp ce se uita la el.
Era o întrebare care nu-i trecuse prin minte.

Capitolul douăzeci şi şase

Wally se ridică din strana de la biserica *Sainte Catherine* de pe Loraine Avenue din Cleveland şi îl urmă pe preot spre presbiteriu în timp ce credincioşii porneau către cimitir.

Anne-Marie Paoli, născută Fiorenzo, murise de cancer după şase săptămîni de comă. Fidel codului său personal, Wally nu-şi uitase promisiunea făcută lui Buster Fiorenzo în închisoarea Attica şi urmărise îndeaproape boala surorii lui. Intenţiona să-i facă deţinutului o ultimă favoare.

– Părinte – îl opri el pe preot – aş avea o rugăminte. Fratele doamnei Paoli este într-o închisoare

din statul New York. I-a fost foarte dragă. Mă întreb dacă n-aş putea să-i duc o buclă din părul ei drept amintire?

Părintele Daniel Trombetta se uită la Wally fără să fie surprins. Familia Fiorenzo era foarte religioasă şi de-a lungul anilor îşi văzuseră mulţi dintre membri trimişi în închisori. Aşteptarea ca bărbaţii să-şi încheie condamnările în spatele gratiilor era un mod de viaţă pentru femeile Fiorenzo.

– Dacă familia nu are nimic împotrivă, spuse el. Îi voi cere uneia dintre surori să te ajute.

– Vă sînt recunoscător, spuse Wally.

– Cum de îl cunoşti pe Vasco? Preotul pronunţă cu familiaritate numele lui Buster.

– Sînt detectiv, spuse Wally. I-am pus cîteva întrebări în legătură cu o cunoştinţă a fratelui său Sam. O femeie numită Alice. Avea un copil... Dar nu e cazul să te deranjez cu aşa ceva, părinte. Buster – Vaco – m-a ajutat şi i-am promis să mă interesez de sănătatea surorii lui – Dumnezeu s-o ierte.

Preotul dădu încet din cap.

– Îmi amintesc foarte bine de Alice. Şi de copil, firește. Eu am botezat-o.

Wally se înecă. Nu se gîndise că religia familiei Fiorenzo era ceva ce le-ar fi putut atinge pe Alice şi pe fiica ei.

– Iartă-mi surpriza, părinte, spuse el. Mi-ai provocat un fel de şoc. Nu mi-am dat seama că...

Preotul ridică din umeri.

– De treizeci de ani sînt preotul familiei Fiorenzo.

Ce s-a întîmplat nu m-a surprins. Cînd Sam a luat femeia sub protecţia sa, a insistat ca acea fetiţă să fie botezată imediat. Era un om foarte religios. Mama nu s-a împotrivit.

Wally gîndi repede.

– Mai există încă certificatul? întrebă el. M-ar ajuta foarte mult, părinte.

S-au îndreptat împreună spre biroul bisericii unde erau păstrate arhivele parohiei. În cîteva minute părintele Daniel găsi certificatul de botez.

Prin aceasta se certifică că Christine Marie Smith, copilul lui Daniel Harry Smith şi al lui Alice May Crawford, născută în Towson, Maryland la 4 iulie 1948 a fost botezată la 8 septembrie 1948 conform ritualului bisericii romano-catolice de către reverendul Daniel Trombetta, naşi fiind Samuel J. Fiorenzo, Anne-Marie Fiorenzo şi Rose Fiorenzo, după cum apare în registrul de botezuri al acestei biserici.

Lui Wally îi trebui un lung moment ca să-şi imprime în memorie textul certificatului. Făcînd-o, observă urmele obişnuite ale duplicităţii lui Alice. Alesese numele de familie Smith din motive evidente; numele de Daniel al aşa-zisului tată venea mai mult ca sigur de la preotul care oficiase botezul. Era o scînteie a ironiei ei poate ca şi data naşterii: ziua naţională a Americii.

Townson, Maryland era localitatea falsă pe care Alice o dăduse ca loc al naşterii ei pe certificatul de căsătorie cu Harry Havilland. Îl trecuse şi pentru fiică pentru că probabil îi rămăsese în memorie.

Numele mijlociu al fetei, Marie, era fără îndoială împrumutat de la sora lui Sam Fiorenzo.

Iar Harry pentru fictivul Daniel Smith îşi avea sursa sa evidentă.

Wally îşi aminti că Buster nu-i putuse indica clar numele copilului. Se gîndise că probabil i se spunea Honey. Poate, în mod destul de surprinzător, botezul într-o biserică catolică îi dăduse lui Alice ideea să-şi numească fetiţa Christine. Parcă mai puteai şti...

În orice caz totul era fals. Fiecare cuvînt.

Dar datele erau importante.

– Părinte, spuse Wally. Nu-mi place să îţi pun la încercare memoria. Dar îţi aminteşti de copilul acesta, de Christine?

Preotul îşi încreţi fruntea.

– De fapt, spuse el după o clipă de gîndire, cred că da. Un copil frumos. Blondă, ochi albaştri. Îmi amintesc pentru că mama era extraordinar de frumoasă şi le-am comparat în gînd în timpul ceremoniei. Asemănarea era clară.

– Aş vrea să te mai întreb un lucru, părinte. Doamna Smith a scris că fiica ei s-a născut pe 4 iulie. Asta înseamnă că fetiţa trebuie să fi avut puţin peste două luni cînd a fost botezată.

– Niciodată nu e prea tîrziu.

Wally zîmbi.

– Mă referam la altceva, copilul pe care l-ai văzut părea să aibă două luni?

Părintele Daniel îşi ridică mîinile în semn de ne-

putinţă.

– Botez atît de mulţi...

– Nu crezi cumva, insistă Wally, că ar putea să fie o greşeală în privinţa datei? Că fetiţa ar fi putut avea mai mult de două luni? Să zicem trei, patru sau cinci luni?

Memoria străluci dintr-odată pe chipul preotului.

– Nu, spuse el categoric. Îmi amintesc acum. Firește mărimea şi greutatea arătau că avea două sau trei luni. Dar acei ochi frumoşi – nu erau încă la fel de bine coordonaţi, sau animaţi ca aceia ai unui copil mai în vîrstă. Impresia mea este că într-adevăr avea două luni.

Wally dădu din cap, rotiţele învîrtindu-se rapid în creierul lui.

– Şi tatăl copilului? întrebă el.

– Am înţeles că a murit, spuse părintele Daniel. Fireşte, n-aş putea garanta acest adevăr. Noi preoţii vedem atît de multe lucruri...

– Înţeleg. Deci domnul Fiorenzo a vrut ca fetiţa doamnei Smith să fie botezată avîndu-i pe el şi pe rudele lui drept naşi.

– Exact.

Wally îşi vîrî mîna în buzunarul de la piept şi scoase fotografia Aletheei şi a lui Chris pe plaja de la Chesapeake Bay.

– Aceasta e femeia pe care ai văzut-o la ceremonia din acea zi?

Preotul se uită atent la fotografie.

– Da, cred că ea este. Puţin mai în vîrstă... Iar fetiţa

– e Christine?

– Ea să fie? întrebă Wally.

– S-ar putea. Blondă, foarte drăguţă... Tot mai seamănă cu mama. S-ar putea să fie ea.

Se uită din nou la fotografie. Îngrijorarea păru să-i umbrească expresia de curiozitate. Cînd întinse înapoi acea imagine, ochii lui erau plini de înţelepciune şi oboseală.

– Mai doreşti şi altceva, domnule Dugas?

– Nu, părinte, spuse Wally punînd fotografia la loc în buzunar. M-ai ajutat foarte mult. Mulţumesc.

Wally părăsi biserica oftînd mulţumit, gîndindu-se cît de providenţială fusese venirea lui la înmormîntarea lui Anne-Marie Paoli şi mustrîndu-se în gînd că nu-i trecuse mai devreme prin minte această legătură.

Totul e bine cînd se termină cu bine, trase el concluzia. Deşi data naşterii lui Christine era fără îndoială falsă, memoria preotului era clară. La 8 septembrie 1948 copilul nu avea mai mult de două luni. Asta înseamnă că se născuse prin iunie sau iulie.

Mai rămînea o întrebare. Wally se blestemă pentru că nu cunoştea deja răspunsul.

Pentru a-l găsi va trebui să mai facă încă o călătorie în Richland, New York.

Următoarele patruzeci şi opt de ore au trecut ca

într-un vis.

Annie se supuse politicoasă îngrijirilor Mariei Hernandez, mîncînd supa ei făcută în casă cu un apetit care o surprinse. Citi, se uită la televizor, ascultă mesajele de pe robotul telefonului, răspunse la cîteva şi îşi savură secretul în tot acest timp.

Confirmarea de către laborator a diagnosticului doctorului Viruet nu fu o surpriză ci o binecuvîntare. În cele două zile care trecuseră de cînd îl văzuse Annie trecuse de la nesiguranţa privind posibilitatea de a avea un copil la groaza că simptomele sarcinii s-ar putea să fie false.

Îi venea să-şi strige bucuria de pe acoperişurile caselor.

Un copil, şi-o repeta ea din nou şi din nou, mîinile ei temîndu-se să-i părăsească abdomenul. *Copilul lui Eric.*

Se gîndi la Tina Merrill şi la adorabila Natalie, la gînguritul ei, la mirosul proaspăt, la mînuţele şi picioruşele ei. Să fi fost emoţiile ciudate pe care le trăise în casa Tinei semne prin care trupul ei încerca să-i spună că ea însăşi era însărcinată?

Lumea era aşa de ameţitoare, ironiile ei atît de nepătruns! În străfundul durerii provocate de pierderea lui Nick explodase euforia acestei veşti incredibile. Din cenuşa celei mai cumplite distrugeri apărea cea mai grandioasă frumuseţe. Cum să urăşti lumea pentru cruzimea ei cînd revărsa asupra ta favoruri neaşteptate, nemeritate?

Purta în ea o nouă viaţă.

Copilul iubirii ei pentru Eric.

Şi-ar fi strigat fericirea ca toţi să o audă şi ar fi fost într-o stare de continuă încîntare nebună şi veselă dacă slăbiciunea n-ar fi obligat-o la ore de tăcută beatitudine.

Ce fel de probleme ale carierei o mai puteau preocupa acum? Cum o mai puteau necăji ochii iscoditori ai reporterilor, răni şoaptele zvonurilor? Urma să fie mamă.

În timp ce doamna Hernandez se agita în jurul ei, sunîndu-l mereu pe doctor pentru informaţii pe care le ştia deja foarte bine, Annie reflecta în secret la Eric.

De-a lungul întregii prime zile nici măcar nu se putu concentra la a-i anunţa vestea, atît de recunoscătoare îi era pentru faptul simplu, providenţial că o făcuse femeie în cel mai superb sens din lume – dorind-o, posedînd-o, şi în final plantîndu-şi sămînţa care doar ea o putea completa.

Cînd entuziasmul ei scăzu suficient pentru ca judecata calmă să pună stăpînire pe ea, hotărî repede că nu va încerca să-i spună vestea imediat. Eric se întorcea duminică din Europa; atunci va fi destul de devreme.

Doar pentru un timp foarte scurt se întrebă care va fi reacţia lui. Apoi îşi dădu seama că nu trebuia să-şi

facă probleme. Bucuria era doar a ei, la fel ca şi responsabilitatea. Nu se temea să o întîmpine şi să-i facă faţă.

Bineînţeles că nici nu visa să-l confrunte cu ceea ce se întîmplase de parcă ar fi fost o obligaţie aruncată asupra lui. Îi respecta libertatea de a-şi alege propriul viitor, aşa cum ştia că şi el o respectă pe a ei. Copilul lui nu trebuia niciodată să apară ca o povară nedorită sau o etichetă cu un preţ ataşat legăturii lor.

Nu! Condamnarea ei era una plină de fericire pentru că Eric o satisfăcuse deja dincolo de visurile ei. Viaţa din ea era fructul iubirii minunate cu el, şi al unui sens aproape mistic al apropierii care o legase de el în toate aceste luni.

Se gîndi acum la acea intimitate. La alintarea lentă a ochilor, mîinilor şi buzelor lui, a şoaptelor afecţiunii lor – şi puterea secretă a iubirii ei, o iubire atît de profundă că putea creşte şi înflori fără măcar să fie declarată, fără nevoia de a fi răsplătită cu o iubire similară, ci suficientă prin ea însăşi.

Ce mai putea simţi pentru Eric dincolo de această iubire şi recunoştinţa ei veşnică?

Cu toate astea îi trecu prin minte că s-ar putea să-l înşele dacă nu-i împărtăşea imediat această veste – pentru că s-ar putea ca într- un fel să fie vestea cea

mai bună pe care o putea primi.

De fapt, s-ar putea să-l rănească adînc simţind că ea ezitase să-i mărturisească fericirea ei. Era un bărbat sensibil şi ar fi fost îndurerat să creadă că ea îi atribuise o ezitare în recunoaşterea participării lui la miracolul care se petrecea în ea.

Mai mult chiar, Eric s-ar putea să-şi dorească foarte mult să aibă un rol fundamental în mica viaţă dinăuntrul ei. S-ar putea să fie distrus crezînd că ea hotărîse să-şi asume singură responsabilitatea asupra a ceea ce creaseră împreună.

Cine putea prezice viitorul? Alegerea lui Eric, făcută fără constrîngeri, s-ar putea chiar să o surprindă.

Pentru prima oară Annie se gîndi că lumina plină de pasiune din ochii care se opriseră atît de des asupra ei în aceste luni s-ar putea să fie o dovadă vizibilă că o parte mult mai intimă din Eric Shain îi era încredinţată ei.

Nu-i mărturisise el chiar de la începutul relaţiei lor că era diferită de oricare altă femeie pe care o cunoscuse? Că îl făcea să se simtă fericit, uman, într-un fel cum nu se mai simţise niciodată înainte? Că era reală pentru el într-un sens foarte special?

Nu exista şansa, speranţa poate ca prima lui reacţie la auzirea veştii să fie cererea lui de a-şi petrece restul vieţii alături de ea?

Şi care ar fi răspunsul ei la această întrebare?

Gîndul îi orbea mintea. Nu îndrăzni să zăbovească asupra lui de teamă că inima ei, deja mult prea plină,

va exploda.

Hotărî să nu lase nici speranţa, nici teama să-i distragă atenţia de la fericirea ei. Din moment ce decisese să-l elibereze pe Eric de orice responsabilitate pe care el nu dorea să şi-o asume, de ce să-i mai fie teamă? Surpriza ei va fi doar oferirea unui dar a cărui frumuseţe depindea de el să o împartă cu ea în orice fel ar fi dorit.

Ce era înspăimîntător, în fond, într-un dar al sorţii?

Urmări trecînd cele cîteva zile, luptîndu-se cu exaltarea nervoasă a gîndurilor ei, arzînd de nerăbdare să-l vadă pe Eric.

Vineri îi veni o idee ingenioasă. Îl va surprinde pe Eric în Malibu cînd el se va întoarce acasă duminică dimineaţă. De cîte ori în trecut nu o implorase el să-l aştepte cînd se întorcea de la studio!

De data asta îi va îndeplini dorinţa. Dar surpriza ei va fi de un milion de ori mai încîntătoare decît îşi putea el imagina.

Îşi repetă cuvintele de zeci de ori. Îl va linişti, se va asigura ca el să înţeleagă că nimic nu se schimbase între ei, că sentimentele ei pentru el erau aceleaşi dintotdeauna – şi doar atunci îi va spune ce s-a întîmplat, şi cît de delirant de fericită o făcuse.

Poate, poate vor face dragoste înainte ca ea să

îndrăznească să-i spună, sau după aceea cînd el va şti cît de mult însemnau acum pentru ea trupul şi mîngîierile lui...

Cu mintea îmbătată de ravagiile durerii şi ale bucuriei, Annie se pregăti nerăbdătoare pentru surpriza vieţii ei.

Capitolul douăzeci şi şapte

Fusese un proces lung, lent, plin de urcuşuri şi de coborîşuri. Dar nu era ceva neobişnuit pentru Christine.

La început bărbatul îi plătise şantajul cu o frustrare neajutorată, nevoia lui de ea fiind mai puternică decît scrupulele sau frica. Dar cînd ea ceru mai mult – sume semnificative de mai multe sute de dolari – ca sprijin pentru a-l opri pe Tony de la folosirea fotografiilor pe care le avea, planul ei avu succes.

– Mă şantajează pe mine mai mult decît pe tine, îi spunea ea. Încearcă să-mi controleze viaţa, să-mi

distrugă reputaţia. Dacă nu-l împiedic cel puţin pînă voi găsi protecţie împotriva lui, ne poate face la amîndoi foarte mult rău.

Discuta planuri prin care să-l ameninţe pe Tony, să-l elimine din viaţa ei, să se folosească de alţii pentru a-l descuraja. Totul costa bani.

În primul an reuşi să-şi şantajeze prada cu mai mult de douăzeci de mii de dolari. Simţea că se descurca bine ţinînd seama de circumstanţe.

Apoi el dispăru.

Încercă să-l sune la biroul de la compania tatălui său aflat în micul oraş din vestul statului New York. Nu răspunse nimeni. O dată încercă să-l sune acasă. Acelaşi rezultat.

Aşa că aşteptă şi îi porunci şi lui Tony să-l aştepte.

Au trecut nouă luni. Durata unei sarcini.

Iar el se întoarse cu dolari în buzunar şi cu planuri clocotind în mintea lui. Cu un calm satisfăcut de propria ei răbdare, Christine se apucă să consolideze pînza de păianjen pe care o ţesuse în jurul lui.

La cîteva luni după aceea el dispăru din nou. Dar de data aceasta intervalul pînă la întoarcere a fost mult mai scurt. Doar opt săptămîni.

Firește, ştia că era îndrăgostit de ea. Exista o pasiune în el chiar şi atunci cînd, îmbrăcat în lenjeria ei, se masturba în faţa ei sau îi cerea ei să o facă. Deşi gîndurile lui păreau departe de ea, exilate printre fanteziile lui, ochii care erau fixaţi asupra ei îi spuneau că îi stăpînea sufletul.

Resursele sale financiare, o ştia, erau departe de a se fi epuizat. Nu cumpărase casa pe care tatăl său se aşteptase să o cumpere. Contul lui în bancă era de mult epuizat. Christine bănuia că în timpul lungilor sale absenţe răsturnase cerul şi pământul încercînd să facă rost de bani.

Pasul următor era să fie convins să împrumute direct de la tatăl său. Odată faptul împlinit – la preţul unei înjosiri pe care Christine o va calma – plata va creşte de cel puţin patru ori.

Va trebui ca el să născocească o minciună, desigur. Pierderi la jocul de cărţi era una potrivită. Ea însăşi i-o va sugera.

În noaptea asta telefonase de la un han necunoscut din Queens unde, recunoscuse, încerca disperat să facă rost de bani. Ea îi promise că-l va face să se simtă mai bine după această zi dificilă.

El deschise uşa la bătaia ei uşoară. Fără un cuvînt ea intră, îşi atîrnă jacheta şi se întoarse spre el. Stătea în faţa ei în cămaşă, cu mînecile suflecate.

– Ce mai faci? întrebă ea.

– Bine. Părea calm. Purta pe chip expresia resemnată a unor clienţi a căror voinţă fusese înfrîntă de mult de fata potrivită.

– Arăţi bine, spuse ea punîndu-şi mîinile în şolduri

şi trecîndu- şi greutatea pe un picior, contemplîndu-l în lumina slabă. Părul îi cădea în valuri peste umeri. Bluza îi era lipită de sîni. Fusta scurtă arăta ciorapul întins care îi îmbrăţişa coapsa.

– Fireşte – zîmbi – arăţi de parcă mi-ai fi dus lipsa.

El se aşează pe pat.

– Ce vreau să spun e că arăţi cam excitat.

El păru să se lupte cu sine însuşi.

– S-ar putea să-ţi treacă prin minte nişte gînduri ciudate în legătură cu mine? Ceva mai şocante decît eşti pregătit să recunoşti?

Brusc, scuturîndu-şi capul, el se ridică şi traversă camera. Apucînd-o de umeri, vorbi încet în urechea ei.

– Nu aşa, spuse el. Nu în seara asta. Vreau să fie ca la început. Te rog. Dă-ţi hainele jos.

Dintr-odată o sărută cu o pasiune plină de tandreţe. Nedumerită, ea îl lăsă să o ajute să se dezbrace. El îi desfăcu sutienul şi îi sărută sînii, apoi îi trase jos chiloţii.

Cînd rămase goală o îmbrăţişă, mîinile lui mişcîndu-se somnambule peste pielea ei mătăsoasă. Urmîndu-l instinctiv ea îi atinse gîtul, părul şi îi întoarse sărutul, fiecare gest al ei fiind temător şi cast ca al unei mirese.

Îi desfăcu nasturii de la cămaşă şi îi atinse cureaua. Aceasta se deschise într-o clipă, fermoarul se desfăcu, iar el rămase în faţa ei cu respiraţia tăiată, cu cămaşa atîrnînd, cu sexul tare şi pulsînd în timp ce

continua să o cuprindă de umeri.

Îi ghidă sexul între picioarele ei şi rămase pe loc sărutîndu-l cu blîndeţe în timp ce-i dădea jos cămaşa.

Apoi îl conduse spre pat şi îl trase jos lîngă ea. Se sărutară cîteva clipe lungi. Apoi el începu să-i sugă sfîrcurile, să-i frece pieptul cu buzele şi cu limba, mîinile lui mari cuprinzîndu-i talia.

Ea trecuse deja de surpriza acestei ciudate regresiuni spre normalitate. Dacă asta îl va lega şi mai mult de ea, atunci aşa să fie.

Cu o lăcomie disperată se îngropă pînă în străfundul ei şi începu să o reguleze cu mişcări lente, adînci. Mîinile lui erau în părul ei, pe obraji, trăgînd cu putere de coapse, trăgînd-o spre el pe măsură ce sexul se împingea tot mai adînc în ea.

Chipul lui purta expresia absorbită, tristă pe care se obişnuise să o vadă atunci cînd o implora să-l biciuiască. Dar ochii erau fixaţi asupra ei cu o pasiune şi cu o încredere aproape tragică.

Ea simţi primii fiori ai plăcerii lui. Mîinile lui se înfăşurară în părul ei înainte de a cădea pe pernele de lîngă capul ei.

Acum e al meu, reflectă ea, în ciuda semnalului de alarmă răsunînd în mintea ei. *Vrea să fie soţul meu.*

Gîndurile ei îşi urmau propriul interes. Îi adormiră bănuielile cînd ar fi trebuit să fie cu ochii în patru.

Mîinile ei se odihneau iubitoare pe şoldurile lui,

fără să suspecteze nimic, cînd, cu un salt brusc el înhăţă perna şi o apăsă cu toată puterea peste nasul şi gura ei, penisul penetrînd-o adînc.

Capitolul douăzeci şi opt

Un amurg înmiresmat se lăsase peste coline, parfumat de eucalipţi şi lămîi. Annie conduse pe autostradă pînă la Coast Highway şi de acolo spre Malibu, briza caldă dezmierdîndu-i obrajii, aroma caracteristică oceanului umplînd maşina.

Noaptea era delirantă, încărcată de propriul ei entuziasm. Îşi adusese cu ea o mică valiză intenţionînd să-l aştepte pe Eric în patul lui. Înflăcărarea copilăroasă a surprizei se alătura strălucirii mai adînci, gîndindu-se la viaţa nouă care creştea în ea.

Doar acum, i se părea ei, îşi revenea cu adevărat din trauma morţii lui Nick. Apropierea viitorului, atît de

impetuoasă, îi eclipsa suferinţa, copleşind-o cu noi speranţe.

Annie se simţea întreagă în această noapte cum nu se mai simţise niciodată. Cînd îl privise prima dată pe Nick, rece şi fără viaţă, mintea ei încă plină de imagini ale Tinei Merrill şi a fericirii ei depline, cîştigate cu greu, avusese un presentiment oribil că toate hotărîrile pe care le luase în legătură cu viaţa ei erau marcate de ratare şi slăbiciune.

Se părea că partea cea mai bună a energiei ei reuşea doar să o ducă departe de soarta fericită a Tinei, departe de căminul pe care l- ar fi meritat dacă s-ar fi purtat altfel.

Departe... Dar spre ce altceva? Singurătate, exil, un coridor gol întinzîndu-se în faţa ei, la fel de negru şi necunoscut ca şi abisul care se căsca înăuntrul ei din prima clipă cînd devenise o actriţă adevărată.

Greşeală. Greşeală. Adevărul cel mai pur din univers, încarnat de copilul frumos al Tinei şi moatea prematură, oribilă a lui Nick, părea să fie un avertisment pentru Annie că această cursă înverşunată spre succes era o greşeală şi o pierdere a vieţii ei.

Dar acum avea un nou scop.

Acum o impulsiona ceva mai mult decît nemulţumirea şi ambiţia nebună, alungînd orice durere şi urîţenie din calea ei. Se îndrepta spre iubitul ei, bărbatul cel mai frumos din lume, iar în ea se afla creaţia iubirii lor, o viaţă nouă cu pro-

priul ei destin.

Da, era mai mult decît o casă şi un bărbat spre care se îndrepta în acest moment. Se părea că în sfîrşit, adevărata Annie Havilland pe care o căuta de atît de mult timp îi făcea semn cu mîna din tulburătoarea noapte dinaintea ei.

Casa era în întuneric, dar se aşteptase la asta.

Parcă maşina pe aleea din faţă, ascultînd zgomotul înfundat al valurilor de dincolo de copaci după ce opri motorul.

Zări o scînteie mică la una din ferestrele din spate, dar, ştiind că Eric nu era încă acasă, presupuse că era o reflectare a farurilor de pe şosea.

Deschise cu cheia uşa din faţă. Sufrageria era în întuneric dar se vedea o lumină slabă în bucătărie. O precauţie împotriva hoţilor, îşi zise ea.

Pe masa din bucătărie se aflau sticle cu diferite băuturi. Annie se opri brusc. Într-un fel casa parcă nu mai părea goală.

Se alarmă gîndindu-se la oaspeţi neinvitaţi. Apoi îi trecu prin minte că Eric s-ar putea să-şi fi lăsat nişte prieteni să-i folosească locuinţa.

De ce nu? La urma urmei ce făcea el îl privea. Existau vaste porţiuni ale vieţii lui care rămăseseră teritorii necunoscute ei. Poate că dînd buzna în felul ăsta, invada unul din ele.

Se blestemă în gînd că nu bătuse la uşă sau nu sunase înainte de a fi venit. Ar trebui cel puţin să-şi facă prezenţa cunoscută şi să se asigure că totul era în ordine.

Porni ezitînd prin coridor. Uşa dormitorului principal era întredeschisă. O rază de lumină cădea pe podea.

Auzi murmurul vocilor dinăuntru. Se strecura un miros pe care îl recunoscu. Da, aici era cineva.

Mai făcu un pas spre prag, nedorind să deranjeze pe nimeni. După o clipă de gîndire, bătu uşor.

– Scuzaţi-mă... E cineva acolo?

Din întîmplare spaţiul deschis al uşii îi permitea o ideală privelişte panoramică asupra patului dinăuntru, parcă printr-un telescop.

Pe el se aflau trei siluete, toate goale. Una dintre ele se ridică la auzul vocii ei.

Uşa se deschise mai larg. O fată goală apăru în prag. În spatele ei, în pat, era Eric. Lîngă el era un bărbat tînăr, gol de asemenea.

Fata arăta nervoasă şi jenată.

Dar Annie avea ochi doar pentru Eric.

Ochii lui purtau o expresie pe care ea nu o mai văzuse, la fel de stranie ca a unei creaturi locuind pe Lună. Era faţa lui Eric, dar un alt bărbat trăia sub ea.

Într-o fracţiune de secundă se schimbă, metamorfozîndu-se ca o mască. Annie văzu îngrijorare, regret, furie şi mai mult decît o urmă de simpatie în ochii atît de cunoscuţi. Dar în timp ce se uita, alunecară

într-o privire pustie de pură indiferenţă, o deşertăciune drogată poate, sau mai profundă decît orice senzaţie obţinută din drog.

– Îmi pare rău, spuse Annie, ochii întorcîndu-i-se spre fata goală. N-am vrut să... Îmi pare rău.

Nimeni nu spuse un cuvînt cînd se răsuci pe călcîie şi plecă.

Capitolul douăzeci şi nouă

Presiunea de pe faţa lui Christine era intensă şi dureroasă. Nasul îi era apăsat pe obraz, buzele impinse violent către dinţi. Limba simţea pînza uscată a feţei de pernă.

Încercă să respire şi îşi dădu seama că nu poate. Niciodată nu prea luase în serios cunoscutele imagini cinematografice ale femeilor sufocate cu perne, dar acum înţelegea că braţele puternice care apăsau în jos, nu-i lăsau nici un loc pe unde să respire.

Pensiul rigid, înfundat adînc în ea se mişcă puternic cînd întinse mîinile în sus. Simţi umeri tari

sub palme şi îşi dădu seama că braţele ei nu erau destul de lungi pentru a ajunge la faţa de deasupra ei. Înnebunită încercă să-şi mişte capul spre stînga sau spre dreapta. Dar el înfăşurase perna ca o menghină în jurul feţei ei.

Îi zgîrie umerii şi pieptul cu unghiile. Amintindu-şi anatomia ţinti sfîrcurile şi le găsi pe amîndouă. Spasmul trupului lui îi arătă că îi provocase durere, deşi nu putea auzi nimic decît gemetele ei înfundate.

Plămînii erau deja în flăcări. Ştia că avea forţă doar încă pentru cîteva secunde de luptă. Încercă să-şi ridice genunchii ca să-l lovească, dar faptul că era împlîntată în sexul lui o împiedica să se mişte. Picioarele ei erau arme care biciuiau aerul fără rost.

Îi crestă pieptul şi braţele, trase cu o forţă născută din panică de coatele lui. Dar nu avea nici un sens. Insistenţa presiunii de pe faţa ei îi arăta clar că era într-adevăr hotărît să o ucidă.

Deja se simţea ameţită şi ar fi leşinat dintr-o clipă în alta dacă n-ar fi salvat-o o inspiraţie de moment.

Strecură o mînă subţire sub şoldul ei pe lîngă coapsa tare, bărbătească. Găsi imediat testiculele tremurînd sub penisul din ea.

Le luă în palmă şi trase cu toată forţa degetelor ei puternice.

Picioarele care o ţineau se făcură moi. Auzi un strigăt sfîşietor cînd perna scăpă de sub presiune. Norul stacojiu care se răspîndise sub ochii ei deveni

un sunet sălbatic în urechi cînd îşi umplu plămînii cu aer.

Se simţea prea slăbită pentru a se mişca. Dar disperarea o făcu să se agite ieşind de sub el, respiraţia pulsîndu-i în gît. Ştia că el îşi va reveni în cîteva secunde şi îşi va folosi greutatea ca să o fixeze de pat.

Aruncă perna jos şi se uită la el. Ochii îi erau daţi peste cap, iar mîinile şi le ţinea între coapse.

Gîtul îi era expus. Repede Christine se ghemui în genunchi, trase aer în piept şi se forţă să-şi strîngă mîna într-un pumn. Îl ridică spre tavan şi îl izbi în jos cît putu de tare de traheea lui.

Respiraţia lui se făcu guturală şi zgomotoasă. Acum Christine ştia că era în avantaj. Gîndurile îi alergau prin minte cu o viteză tot mai mare pe măsură ce oxigenul i se întorcea în creier.

Trebuia să ştie de ce. De ce în noaptea asta şi de ce aici? Trebuia să ştie înainte de a-l ucide sau de a hotărî să-l lase în viaţă. S-ar putea să fie o mare greşeală să-l omoare.

Goală, se ridică şi îl privi. Se lupta să respire, mîinile fluturîndu-i pe cuvertura patului. Rămase cu ochii asupra lui cînd ţîşni spre dulap şi îi găsi haina de la costum.

Nu fu surprinsă să găsească un pistol mic în buzunarul dinăuntru. Era un automat 32.

Căută prin haină după hîrtii. Nu găsi nici una. Îngenunche lîngă pantalonii aruncaţi pe podea şi îi găsi portofelul. Printre bancnote se afla un

bilet.

Iertaţi-mă, scria pe el. *Vă iubesc pe toţi.*

Nu exista nici o semnătură.

Christine se gîndi cu multă atenţie. Era evident că planificase şi o altă acţiune după uciderea ei. Se gîndise într-adevăr să se sinucidă aici, ca să fie găsit lîngă corpul unei prostituate?

Se îndoia. Chiar şi în moarte decenţa i-ar fi cerut să păstreze aparenţele. I-ar fi lăsat corpul aici sau s-ar fi scăpat de el înainte de a se sinucide.

Asta, dacă nu cumva, odată eliberat de Christine nu s-ar fi răzgîndit şi s-ar fi hotărît să-i ofere vieţii o nouă şansă.

Privi spre pat. Ochii lui erau deschişi. Încă nu-şi recăpătase respiraţia.

Luă pistolul de ţeavă, îngenunche lîngă el şi îl lovi puternic chiar deasupra tîmplei. Ochii lui sticliră. Rămase nemişcat, dar continuînd să respire.

Goală, îşi cîntări în gînd opţiunile în timp ce stătea pe pat lîngă el. Îi luă pulsul.

În cele din urmă se hotărî.

Îl va lăsa pe calea aleasă de el.

Puse una din mîinile lui în jurul mînerului armei şi duse ţeava la aceeaşi tîmplă pe care o lovise. Cu grijă, folosindu-se de o pernă pentru a înăbuşi zgomotul, apăsă pe trăgaci.

Detunătura nu fu mai puternică decît spargerea unui balon. Cînd luă perna, era acoperită de sînge. O puse sub capul lui, unde şuvoiul din rana deschisă o inundă repede.

Studie camera. Poliţia va ajunge repede la concluzia că fusese cu o femeie în seara asta. Vor găsi fire din părul ei. Saliva era pe pernă, parfumul în aer.

Culcat pe pat arăta ca şi cum se împuşcase zăcînd întins. Detectivii vor afla repede că el însuşi scrisese biletul de sinucidere.

Eforturile lor de a reconstitui ce se întîmplase vor fi neconcludente. Dar nu vor trece peste lovitura din trahee şi vor investiga atent. O vor căuta pe femeia care fusese cu el, ca martoră a stării lui spirituale şi poate ca suspectă de crimă.

Nimeni nu o văzuse pe Christine intrînd în cameră. Îşi luase obişnuitele precauţii.

Cu toate astea investigaţia poliţiei ar conduce la ea dacă cei însărcinaţi cu cazul vor fi destul de insistenţi. De aceea trebuia să se asigure că Tony va distruge imediat fotografiile.

După ce-şi îndepărtă amprentele de pe cele cîteva suprafeţe pe care le atinsese, se opri lîngă pat privind în jos.

Cadavrul era întins pe spate, cu palmele în sus şi cu gura deschisă.

Pentru o clipă lăsă gîndurile să zăbovească asupra consecinţelor actului ei.

Murind scăpase de ea. Şi, din fericire, familia lui nu va afla niciodată adevărul despre el.

Iar Christine şi Tony nu vor mai vedea niciodată cei şaizeci sau şaptezeci de mii de dolari pe care el i-ar fi plătit.

Ei, ce să-i faci. Afacerile sînt afaceri.

Calmă, Christine se îmbrăcă, aranjă camera şi plecă.

Capitolul treizeci

Annie nu văzu cheia întorcîndu-se în contact sau farurile aprinzîndu-se şi nu auzi motorul pornind. Ştia doar că Coast Highway era deja în spatele ei şi că şoseaua alerga prea repede, o panglică spălăcită, tremurătoare, luminată de reflectoare galbene.

Mintea îi era golită de orice gînd în afară de scăpare în timp ce colinele se iveau şi treceau rapid pe lîngă ea. Se abandona curbelor fără să observe cum trupul ei, nestînjenit de uitata centură de siguranţă, aluneca înainte şi înapoi pe scaun. Între intersecţii apăsa pînă la podea pedala de acceleraţie.

Nu ştia încotro se îndrepta. Credea că Eric s-ar putea să vină să o caute acasă, s-ar putea să o urmeze chiar în aceste clipe pe autostradă.

Într-un fel acesta era gîndul cel mai îngrozitor. Trebuia să scape. Trebuia să fie singură. Era mai bine pentru ea, mult mai bine dacă el nu o urma. Cu mult mai bine dacă nimeni nu o va găsi, nimeni nu va rămîne cu ea...

Iar acum îi trecu prin minte că ar fi o binecuvîntare dacă niciodată n-ar mai ajunge la vreo destinaţie. Să-şi ia rămas bun de la specia umană fără să mai fie condamnată să-şi ridice braţele spre ea într-o implorare lipsită de sens.

Da, nicăieri ar fi un loc minunat în care să meargă în seara asta.

Aşa că fugi de Eric din toată inima, greaţa fremătînd în ea ca un acid arzînd orice speranţă pe care şi-ar fi dorit-o.

Întotdeauna ultima care află. Vechea maximă o lovi cu toată forţa ei, la fel de brutală pe cît era de înjositoare.

Nu auzise ea nenumărate poveşti despre sălbatica viaţă sexuală a lui Eric, despre legendara lui promiscuitate? Nu fusese el legat de o actriţă după alta, zvonuri prea unanime pentru a se baza doar pe născociri?

Şi, în ciuda dezminţirilor sale inteligente, nu era el, după cum Annie o ştia mult prea bine, unul dintre cei mai grozavi amanţi ai lumii?

Ultima care află.

Imaginea feţei din pat, ochii goi înconjuraţi de nuditate şi de înzestrările plăcerii umane, îi reveniră în minte, o obsesie sălbatică şi saturată contemplînd-o din infinitul absorbirii în sine.

Copleşită de repulsie ar fi vrut să strivească sub pantof chipul acela care o privea fix, să-l lichideze cu o cruzime al cărei ţel răzbunător nici ea nu-l putea înţelege. Poate că atunci ar pieri şi propria ei ruşine în distrugerea provocată.

Şi cînd te gîndeşti că am vrut să mă căsătoresc cu el, îşi zise ea apăsînd mai tare pe pedala de acceleraţie. Luptă disperată să se elibereze de ochii din pat, dar ei rămîneau fixaţi asupra ei, cu oboseala desfătării şi teribila indiferenţă ca nişte cîrlige batjocoritoare înfipte în carnea ei.

Îndemnată de ura pentru bărbatul din pat, nu mai puţin de dispreţul umilitor pentru fata prostuţă care îl dorise şi avusese încredere în el, Annie conducea tot mai repede. Zbura în sus pe pante şi în jos spre rîpe, luînd curbe care o izbeau fără milă de uşa maşinii. Farurile treceau peste chiparoşi, o cascadă de lumină care se roti deasupra unui laur pipernicit, scăldînd apoi pietrişul de lîngă şosea.

Ea nu vedea nimic din toate astea.

Cum oare, se întrebă, putuse să fie atît de nepermis de proastă? Îşi imaginase că Eric e un seducător dibaci atunci cînd pretinsese că-şi pune la îndoială propria virilitate? Casanova prefăcîndu-se im-

potent! Iar ea se lăsase păcălită, instinctele ei materne ieşind în întîmpinarea dorinţei lui şi a propriei nevoi deznădăjduite de a fi iubită.

Dar nu, se gîndi ea, oscilaţia furiei ei găsea perversitate în a fixa vina doar asupra ei înseşi. Ce avea să-i reproşeze lui Eric? Făcuse el ceva care să o jignească, să o trădeze, în afara faptului că se găsea în intimitatea casei lui atunci cînd ea o invadase cu ochii ei iscoditori?

Era o crimă că venise din Europa cu o zi sau două mai devreme decît îl aşteptase? În a-şi satisface plăcerea în felul lui înainte de a o suna? Era el proprietatea ei?

Toate aceste luni preţioase fuseseră cel mai bun prieten al ei, singura sursă de afecţiune sinceră, un partener atît de apropiat, încît păruse tot ce un bărbat putea fi pentru ea. Îl putea învinui pentru faptul că acel coridor îngust care unea personalităţile lor lăsase uşi închise spre locuri secrete pe care ea nu avea cum să le cunoască, nu avea dreptul să le cunoască?

Nu-i dăruise el, fără rezerve, tot ce era mai bun în el, încă din prima zi cînd i se alăturase sub îndrumarea lui Damon Rhys şi efectiv o învăţase cum să joace? Nu-i alinase el durerea cu mîngîierile şi cuvintele cele mai blînde de-a lungul acestui an plin de suferinţe, fără să ceară nimic în schimb decît plăcerea companiei ei?

Înflăcărîndu-se de logica autopedepsirii, Annie

dădu din cap spre noaptea întunecată de dincolo de parbrizul maşinii. De ce îl putea acuza pe Eric?

De nimic.

Nimic!

Atunci de ce o umplea de furie acest cuvînt scurt?

De ce se alătura feţei animalului satisfăcut din pat ca să o lovească în străfundurile sufletului ca un cuţit sarcastic retezînd şi ultima fărîmă a respectului de sine?

Şi eu am vrut să mă căsătoresc cu el...

Forţa propriei furii o sperie dintr-odată şi îşi scutură capul pentru a-şi alunga păienjenişul din minte. În fond, ceea ce văzuse în seara asta făcea să-i fie mai uşor să-l înţeleagă pe Eric şi să-l compătimească.

De la începutul legăturii lor simţise cum o devorează cu privirea lui, cum îi sondează trecutul, gîndurile, visele cu o curiozitate avidă. Părea că vrea să ia tot ce putea din ea, să înţeleagă tot ce putea din ea. Se simţise aproape vlăguită de intensitatea dorinţei lui.

Şi poate că existase un mic grăunte de adevăr în pretenţia lui că are îndoieli în legătură cu bărbăţia lui. Poate că fata şi băiatul goi din dormitorul lui erau modul său de a găsi un fel de impulsionare pentru a combate o impotenţă mai ascunsă din el, impotenţa care îl făcea un actor tragic atît de perfect, care îl făcea lacom de Annie, de orice era real – de parcă

viaţa lui fusese golită pentru totdeauna de tinereţea lui îngrozitoare.

Da, se gîndi ea: lucrurile astea sînt fără îndoială adevărate. Eric însuşi nu era chiar real. Şi îi ascunsese curajos acest adevăr, permiţîndu-i să se sprijine pe partea cea mai bună din el, apărînd-o în acelaşi timp de adevărul că el nu va putea fi niciodată un om întreg pentru ea sau pentru oricare altă femeie. Îl putea învinui pe Eric de slăbiciunile lui? NU.

Chiar dacă imagini ale unor fete goale, dornice, ale unor băieţi dezgoliţi pentru sex în mijlocul unor cearceafuri mototolite, ale unor chipuri zîmbind afectate şi ale unor picioare încolăcite erau ultimul cadru din privirea goală din ochii lui, ochi care o măsurau rece de la distanţa lor inumană.

În cele din urmă nu mai conta, îşi spuse ea nervoasă. Indiferent ce se întîmplase şi ce s-ar putea întîmpla, ea se avea pe ea însăşi pentru a avea încredere, a se sprijini.

În orice situaţie.

Atunci de ce această furie care urca în ea cu o putere atît de ameţitoare bătîndu-şi joc de bietele ei încercări de a judeca raţional, umplînd-o ca un gaz otrăvitor ce distrugea lumea?

Nu ştia.

Nu ştia nici cînd începuse totul, acest mod al ei de a se baza pe ea însăşi într-o singurătate amară, această ţinere a lumii la distanţă, de parcă tentaculele ei ar fi smuls viaţa din ea dacă i-ar fi permis să se

apropie. Ştia doar că era aproape mai veche decît memoria ei. Era Annie Havilland, singura Annie Havilland pe care o cunoştea, deşi nu femeia care dorea să fie.

Da, îşi avea forţa ei. Era cea mai veche cunoştinţă a ei, armura din spatele zîmbetului cu care înfrunta lumea.

Dar îşi avusese ea vreodată propria identitate? Nu-i dovedise oare întreaga ei viaţă că în străfundurile ei habar nu avea cine era?

Nu era vidul din ea într-un fel ca şi cel din Eric? Nu era ea tot atît de falsă ca persoană pe cît era şi el? Şi nu era acesta adevăratul motiv al năzuinţei şi al ruşinii pe care le simţise în faţa Tinei Merrill în casa ei modestă din Valley?

Ba da, cum să nu. Acesta era izvorul din care furia explodase în interiorul ei, împingînd-o cu o viteză tot mai mare în zborul ei prin noapte.

Exista în Annie Havilland aşa de multă realitate simplă pe cît se flatase că posedă în toţi aceşti ani? Nu era pămîntul solid pe care păşea la fel de fragil ca şi gheaţa cea mai subţire?

Ce era real? Legătura ei de iubire? Imaginile străine ale ei în pielea lui Liane, expuse lumii ca nişte dezgustătoare icoane religioase? Ochii goi ai unui bărbat întins în pat, înconjurat de cei doi parteneri?

Ce fusese vreodată real? Viaţa în Richland, cu lustrul fals al micii nobilimi tipic americane? Poveştile despre trecut ale lui Harry Havilland, plăcute şi min-

cinoase? Propriul ei entuziasm frivol în a se descoperi pe sine ca actriţă în carnea imaginară a unor personaje ireale care nu au existat niciodată?

Nici una, trase ea concluzia. Iar ea, cel mai puţin dintre toate. Crezînd doar în ea se pierduse cumva cu mult timp în urmă. Punîndu-şi ochelari de cal şi fixîndu-şi mintea asupra viitorului, hipnotizată de muncă, succes, răzbunare, scăpase din vedere lumea. Niciodată nu fusese întreagă, niciodată reală, şi niciodată nu va fi.

Dintr-odată zborul grăbit al drumului sub roţile maşinii, docil ca un iepure înfricoşat, păru să eclipseze încurajator orice altceva. Temporar şi inconsistent, asfaltul aluneca la nesfîrşit, mereu mai departe în spatele ei. Farurile luminau bezna cu un zel nebun, doar pentru a înghiţi lumea ce rămînea în urma ei, întunecată şi triumfătoare.

În acelaşi timp licărirea puternică a unei deziluzii pe care nu o mai simţise strălucea orbitor peste ţelurile obscure spre care tinsese, lucruri în care crezuse că-şi va găsi sprijin.

A găsi sprijin...

Fireşte, se gîndi ea. A te sprijini înseamnă a cădea. Animalul uman avea nevoie de sprijin în această lume pentru că era în cădere, într-o cădere eternă. Însuşi pămîntul de sub picioarele lui era acea temelie calmă, falsă, perfidă, elementară.

Gîndul acesta o susţinu în deznădejdea ei. Şoseaua alerga, colinele şi stelele se înălţau în faţa ei,

doar pentru a fi înghiţite, ca tot ce e durabil, de vid şi de tăcere pe cînd gonea înainte.

Cu cît mai repede, cu atît mai bine, îşi zise ea, cu o curioasă senzaţie de indiferenţă plină de îndrăzneală. Mai repede, mai puţin real. Planeta care se învîrte n-are decît să-şi accelereze viteza şi să-şi azvîrle creaturile în vidul senin...

Fără să ştie de ce întoarse brusc pe Benedict Canyon Drive, roţile maşinii scrîşnind şi porni în sus spre coline. Străzi mai mici se înşirau de-a lungul şoselei şi din nou roţile făcură o întoarcere neaşteptată. Se afla pe o stradă abruptă, întortocheată.

Auzi plîngerea plină de panică a unui claxon şi văzu farurile unei maşini duelînd cu ale ei atunci cînd trecu pe lîngă ea. Zbura în jos, copaci negri ivindu-se în faţa ei şi în sfîrşit îşi dădu seama încotro se îndreaptă.

Casa lui Damon Rhys se înălţă brusc în faţa ei. Era întunecată şi goală. El nu era acolo, ci departe în deşert sau în vreo tavernă bine ascunsă. Zîmbi gîndindu-se că se năpustise spre un sanctuar lipsit de viaţă.

Acum, ca într-o imagine dintr-un film, văzu semnul arătînd fundătura, bariera de lemn şi copacii chemînd-o spre rîpa din spatele lor.

Scrîşnetul frînelor n-a fost decît un ţipăt slab, pedala neputincioasă sub sandala ei. Raţiunea apăru mult prea tîrziu pentru a se lupta cu furia care îşi spusese deja cuvîntul. Terorizată, Annie se străduí să

controleze maşina.

Urmă un şoc, un trosnet de lemn rupt, o seducătoare senzaţie de cădere şi de uitare. Apoi o răsucire a metalului zdrobit şi un miros înţepător de maşină, în mintea ei, la fel de greţos ca apa neagră a mlaştinii înecînd o gură ce se scufundă, înghiţind-o pentru totdeauna.

Prea tîrziu îşi aminti de copil.

Capitolul treizeci şi unu

Telefonul lui Harmon Kurth sună la nouă şi jumătate. Singur în biroul său, îl ridică.

– Da?

– Dugas, la telefon, domnule.

– Mulţumesc că m-ai sunat. Ai găsit ceva pentru mine?

– Cred că da. Aşa cum v-am informat mai devreme femeia cunoscută sub numele de Alice Havilland a reînceput o altă viaţă după ce l-a părăsit pe Harry Havilland şi i-a luat toţi banii. I-a lăsat fiica, care s-ar

putea sau nu să fie nelegitimă. N-am reuşit să aflu cine a fost de fapt această Alice şi de unde venea. Dar sînt sigur că nu a murit aşa cum a pretins Harry. Am dovezi că mai era în viaţă la opt sau nouă ani după ce l-a părăsit.

Kurth nu spuse nimic.

– Dar ceea ce e şi mai complicat, continuă Wally, e că după ce l-a părăsit pe Harry a apărut în Cleveland cu un copil. O fetiţă. Am reuşit să pun mîna pe o fotografie a lor făcută cîţiva ani mai tîrziu. Asemănarea este evidentă. E copilul ei, nu e nici o îndoială în această privinţă.

– Domnule Dugas... Vocea lui Kurth exprima nerăbdare.

– Lăsaţi-mă să termin. Acum, e nevoie de puţină psihologie aici. E de la sine înţeles, cunoscînd-o pe Alice şi greutăţile pe care le avusese de întîmpinat în Richland că se va scăpa de Annie atunci cînd îl va lăsa pe Harry. De ce şi-ar fi dorit un copil care să o stînjenească? Căsătoria a fost doar un experiment, la urma urmei. O.K. Dar atunci, în mod surprinzător apare cu o altă fetiţă, iar anii care urmează abuzează de ea fără milă nelăsînd-o nici o clipă să-i scape din priviri. De ce nu a avortat acest al doilea copil sau de ce nu l-a dat spre adopţiune? Acestea ar fi soluţiile logice pentru genul ăsta de femei. Asta e întrebarea.

Urmă tăcere. Povestirea îi stîrnise interesul lui

Kurth.

– Nu putea fi doar ca să o pedepsească pe fetiţă, spuse Wally. Ce să fi avut de pedepsit? Fireşte, Alice i-a făcut viaţa un iad – a împins-o spre prostituţie, şi-a lăsat iubiţii să o aibă de cîte ori o voiau, o bătea ca o expertă – dar cred că trebuie să existe un motiv. Iar pentru un motiv e nevoie de o persoană. Cineva în spatele copilului, ca să spun aşa. Mă urmăriţi?

– Continuă. Ordinul fu rostit pe un ton aspru.

– Ei bine, n-am reuşit să determin grupa de sînge a acestei fetiţe. Cînd o voi face s-ar putea să ne fie de ajutor. Dar am investigat elementul timp. Codoşul lui Alice din Cleveland s-a întîmplat să fie un tip religios care a insistat ca acest copil să fie botezat. Avea cam două luni pe atunci. Asta s-a întîmplat în septembrie patruzeci şi opt, ceea ce înseamnă că acest copil s-a născut prin iunie sau iulie. A trebuit să mă reîntorc în Richland ca să fac nişte verificări. Nu a fost uşor, dar am reuşit să arunc o privire conturilor de la bancă printre care se afla şi contul comun al lui Harry şi Alice din timpul căsătoriei lor. Acolo se poate vedea că Alice l-a uşurat de bani la 3 noiembrie 1947. A petrecut un timp în Baltimore, apoi a sosit în Cleveland vara următoare cu acel copil după ea.

– Treci la subiect, domnule Dugas.

– Asta fac. Datele m-au zăpăcit la început. Am

presupus că această a două fetiţă, Honey, Tippy, Chris sau cum i-or fi spunînd, a fost concepută după ce Alice l-a părăsit pe Harry. Probabil în Baltimore. O mică greşeală, după care s-a reîntors la prostituţie. Dacă aşa s-a întîmplat, copilul acesta nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră. Dar să zicem că a fost conceput *înainte* ca Alice să plece de la Harry. Să presupunem că este fiica lui Harry. Asta înseamnă că după ce l-a lăsat cu buzele umflate şi i-a luat toată averea, Alice a avut şansa de a-l răni şi mai mult: păstrîndu-i acest al doilea copil şi abuzînd de el cît mai mult posibil.

Făcu o pauză pentru ca sensul să fie înţeles.

– Vedeţi, spuse el, ar indica un rafinat simţ al cruzimii. Mai întîi îl lasă cu Annie, prima fiică, o umilinţă publică. Era conştientă că naşterea lui Annie cu o lună mai devreme era bine cunoscută în Richland. Însă îşi dă seama – poate doar după plecarea ei – că îi poartă cel de-al doilea copil. S-ar putea ca sarcina să nu fi fost intenţionată. În orice caz, se hotărăşte să nască acest copil. Pentru a-l distruge.

– Cum arată această a doua fetiţă? întrebă Kurth.

– Blondă. Foarte frumoasă. N-am găsit nici o urmă a ei după ce a împlinit opt ani, dar ar putea fi fiica lui Harry. Harry era brunet, dar mulţi din familia lui sînt blonzi. Şi, firește, Alice era şi ea blondă.

– Mi se pare un mod dezgustător de a te răzbuna pe acest Harry Havilland, spuse Kurth sceptic.

– Păi, domnule, cred că avem de a face cu o femeie bolnavă psihic, zise Wally. Comportamentul lui Alice faţă de această a doua fiică a fost pervers, dar la fel a fost şi viaţa pe care a dus-o. Alegerea codoşilor şi a iubiţilor, irosirea talentelor ei... O persoană foarte descurcăreaţă prin natura ei, dar în toţi anii aceştia a dus viaţa unei prostituate ieftine. Pînă n-am văzut acel cont bancar, am crezut că încerca să-şi ia revanşa pentru ceva ce s-a întîmplat după ce a plecat de la Harry – prin propria ei înjosire, dacă era necesar, şi desigur prin umilirea fetiţei. Ceea ce m-a nedumerit a fost motivul pentru care s-a deranjat să păstreze copilul. Acum cred că ştiu. Faptul că a ţinut-o lîngă ea e cheia întregii probleme. Totul a fost pentru această fiică: codoşii de cea mai joasă speţă, viaţa infectă, prostituţia – totul.

Kurth îşi drese glasul.

– Ce anume vrei să spui, domnule Dugas?

– Păi, dacă lucrurile stau aşa cum cred eu că stau, atunci Annie Havilland are o soră.

Urmă o pauză.

– O soră, termină Kurth pentru el, care a fost crescută de copil ca prostituată de o mamă bolnavă, care a abuzat de ea. Şi care s-ar putea să mai fie în viaţă astăzi.

Se lăsă o tăcere lungă de ambele părţi. Wally calcula adevărurile. Kurth, o ştia, cîntărea strategii, căutînd arme.

Cînd cuvintele lui Kurth răsunară într-un tîrziu, nu fură o surpriză.

– Găseşte-o.

Va urma